Heidi Mclaughlin

TE VOI IUBI MEREU

Seria BEAUMONT

Volumul 1

Traducere din limba engleză de

Adrian Şipoş

Editura Corint

2018

HEIDI MCLAUGHLIN

***FOREVER MY GIRL,* 2012**

Pentru Madison & Kassidy

Capitolul 1
Liam

Un sforăit domol îmi aminteşte că nu sunt singur. Greutatea unui corp tolănit lângă mine, pe pat, mă pune în alertă imediat. Mirosul stătut al unui parfum vechi de o zi persistă în aer şi pe aşternuturile mele.

Draperiile sunt trase şi soarele străluceşte prin geamul mare care îmi oferă cea mai bună privelişte, dar şi intimitate.

Mă rostogolesc într-o parte şi văd o faţă pe care nu mi-o amintesc. O faţă pe care, în memoria mea, n-o leagă nimic de vreun nume sau de vreo amintire clară despre cum o fi ajuns în camera mea de hotel şi, cu atât mai mult, în patul meu.

Cred însă că pot desluşi, probabil, partea cu patul.

Părul blond îmi dă de înţeles că nu m-am obosit să o întreb cum o cheamă sau care-i băutura ei preferată. Cu siguranţă, comunicarea noastră s-a purtat doar cu ochii, mâinile şi buzele. Mie, unuia, o singură culoare de păr îmi poate face inima să bată, şi nu e, nicidecum, vorba de părul blond.

Şi nici roşcat.

La fel şi cu ochii.

Niciodată albaştri.

Trebuie să fie căprui sau verzi, niciodată albaştri.

Asta nu-i vreo prăbuşire nervoasă sau vreo toană indusă de droguri. Eu nu mă droghez, n-am făcut-o niciodată, dar mai exagerez cu băutura la ocazii speciale, cum a fost seara trecută.

Aşa fac faţă greşelilor şi eşecurilor mele. Se prea poate să am succes când sunt pe scenă, dar noaptea rămân singur.

Şi sunt al dracului de speriat că voi muri singur.

Mă întind după telefon să văd cât e ceasul. În schimb, accesez galeria în care se află poza ei, iar degetul meu mare zăboveşte pe chipul ei. O s-o văd când voi merge acasă şi habar n-am ce-o să-i spun.

Ştiu că mă urăşte.

Până şi eu mă urăsc.

I-am distrus viaţa. Asta mi-a spus în mesajul vocal. Acela pe care l-am păstrat timp de zece ani. Pe care l-am transferat din telefon în telefon doar ca să-i pot auzi vocea când simt cu moralul la pământ. Pot reproduce fiecare cuvânt plin de ură pe care mi l-a zis atunci când am fost

prea ocupat să-i răspund, pentru ca apoi să nu-mi mai găsesc niciodată răgazul să o sun înapoi.

Niciodată nu am găsit o secundă să o sun şi să-i explic totul. A fost prietena mea cea mai bună şi am lăsat-o să-mi scape printre degete doar ca să evit suferinţa de a o auzi spunându-mi că nu mă mai vrea.

Am avut şi eu visuri.

Şi visurile mele o includeau şi pe ea, numai că ea nu le-ar fi acceptat niciodată. Eu nu trăiesc Visul ei American. Îl trăiesc pe-al meu.

Decizia mea a distrus totul.

Partenera mea de pat anonimă se întinde şi mă mângâie pe braţ. Mă dau repede la o parte. Acum, că m-am trezit din beţie, n-am chef să ajung să reprezint ceva pentru această persoană.

— Liam, spune pe tonul ei seducător care seamănă cu al unui copilaş.

Mă zbârlesc când femeile vorbesc aşa. Nu-şi dau seama că sunt ridicole? Niciun bărbat cu tot ce-i trebuie în pantaloni nu apreciază astfel de chestii. Nu e sexy.

Înfăşurându-mi cearşaful în jurul taliei, mă ridic şi-mi trec picioarele peste marginea patului, departe de ea şi de mâna ei întinsă spre mine. Spatele mi se încordează când

simt cum se mişcă patul. Ridicându-mă în picioare, strâng cearşaful şi mai tare, ca să rămân cât de cât acoperit. Nu ar trebui să-mi pese, dar îmi pasă. M-a văzut pe întuneric, dar n-o să-i permit nici ei, nici camerei sale foto să mă mai surprindă.

— Am treabă.

Vocea mi-e severă, de o monotonie bine exersată.

— Jorge, recepţionerul, va avea grijă ca un taxi să te ducă acasă.

Dorm dinadins cu faţa spre baie, ca să nu trebuiască să le privesc când le spun să plece. E mai uşor aşa, fără sentimente. Nu trebuie să le privesc feţele şi să văd cum păleşte speranţa. Fiecare dintre ele se aşteaptă să fie aceea care o să mă îmblânzească, ori să mă facă să-mi pun pirostriile.

Nu am mai avut o iubită oficială de când am intrat în această branşă, iar o aventură de-o noapte nu va schimba acest lucru. Fetele astea nu înseamnă nimic şi niciodată nu o vor face. M-aş putea schimba. M-aş putea aşeza la casa mea şi m-aş putea căsători.

Aş putea avea un copil sau doi.

Dar de ce-aş face-o?

Domnişoarei Sam, impresarul meu, i-ar plăcea, mai ales

dacă ar fi ea aleasa. E singura cu care am fost în pat de două ori. Prima oară a fost o lipsă de judecată, greşeala unei nopţi pe drum, în turneu, când m-am simţit prea singur. Acum vrea mai mult. Eu, unul, nu.

Când mi-a spus că e gravidă, am vrut să mă arunc de pe o stâncă. Nu mi-am dorit copii, cel puţin nu cu ea. Când mă gândesc la o soţie, văd o ţipă înaltă şi brunetă. Are un corp tonifiat datorită anilor în care a fost majoretă şi a celor opt kilometri pe care-i aleargă zilnic. Nu e, nici pe departe, o şefă din industria muzicală, însetată de putere, care vorbea despre angajarea unor bone înainte ca un doctor să-i fi putut confirma sarcina.

Ea a sugerat să ne căsătorim; eu m-am speriat şi am zburat spre Australia să învăţ să fac surf.

A pierdut sarcina după două luni. Din acel moment, am jurat că vom menţine totul la un nivel profesional, şi aşa mi-am început eu experienţa aventurilor de-o noapte. Cu toate acestea, ea încă mă iubeşte şi aşteaptă să mă răzgândesc.

— Ştii, începe să spună petrecăreaţă de azi-noapte printre foieli şi pufnete în timp ce se îmbracă. Am auzit că eşti un măgar, dar n-am crezut-o. Mă gândeam că-ntre noi e ceva special.

Eu râd şi clatin din cap. Am mai auzit asta, fiecare crede că între noi e ceva special datorită celei mai incredibile nopţi pe care a avut-o vreodată.

— Nu te-am agăţat pentru că eşti inteligentă.

Mă duc în baie, închid uşa, după care o şi încui, preventiv.

Rezemându-mă de uşă, mă dau cu capul de lemnul masiv. De fiecare dată îmi spun că mă voi opri, şi chiar cred asta, până când ceva mă face să vreau să uit. Îmi îngrop faţa în mâini, din pură frustrare.

Nu aştept cu nerăbdare să mă întorc acasă.

Motivul pentru care mă întorc se zgâieşte la mine de pe blatul lavoarului. Un articol de-o pagină despre tipul pe care obişnuiam să-l numesc cel mai bun prieten al meu. Ridic ziarul şi recitesc cuvintele pe care deja le-am memorat:

Mason Powell, tatăl a doi copii, a decedat în mod tragic când maşina pe care o conducea a fost izbită din spate de un şofer de optsprezece ani.

Mort.

Plecat dintre noi.

Şi eu nu am fost acolo.

Am plecat ca un laş şi nici nu mi-am luat rămas-bun.

Mi-am schimbat numărul de telefon pentru că ea nu se oprea din sunat. A trebuit s-o rup definitiv cu trecutul şi Mason făcea parte din acest trecut. Ea şi Katelyn erau cele mai bune prietene, iar el i-ar fi spus unde eram şi ce făceam. A fost mai bine aşa.

Trebuia să lipsesc doar un an. Mi-am spus c-am să mă întorc acasă după douăsprezece luni, că voi îndrepta lucrurile şi îi voi arăta ei că nu mai sunt aceeaşi persoană de care se îndrăgostise. Ar fi observat asta şi mi-ar fi mulţumit, ar fi trecut peste tot şi s-ar fi căsătorit cu un om de afaceri spilcuit, unul care se trezeşte în fiecare dimineaţă, îşi îmbracă apoi cămaşa impecabilă şi pantalonii bine călcaţi de ea în casa lor desprinsă parcă din serialul Las'pe Beaver!

Strâng ziarul în mâini şi mă gândesc la tot ce am ratat. Nu regret nimic, nu pot. Am făcut asta pentru mine şi în singurul fel în care am ştiut. Doar că nu m-am gândit vreodată că mi-ar putea păsa aşa de tare că pierdusem totul.

Am ratat ziua în care a cerut-o pe Katelyn în căsătorie. Ceva ce ştiusem că voia să facă de când aveam şaisprezece ani.

Am ratat nunta lui şi naşterea gemenilor săi. A fost tată

şi soţ. A avut trei persoane care depindeau de el, şi acum nu mai e. Nu-şi va vedea niciodată copiii crescând şi făcând lucrurile pe care le-am făcut şi noi când eram mai mici. Toate acele lucruri despre care vorbeam că le vor face copiii noştri împreună. Am ratat toate astea fiindcă aveam ceva să-mi demonstrez. Am renunţat la visul lor şi la viaţa pe care ne-o planificaserăm cu toţii.

Şi acum mă îndrept spre casă pentru a înfrunta consecinţele.

Capitolul 2
Josie

Cuvintele devin tot mai neclare cu cât mă zgâiesc mai mult la ele.

Hârtia e udă din pricina lacrimilor mele care nu s-au mai oprit de când am primit acel apel telefonic. Acum ţin în mână un formular de comandă cu numele lui pe el. Culorile sicriului trebuie să fie ca acelea ale liceului nostru – roşu şi auriu. Culorile sălii trebuie să fie ca acelea de la nunta lor, ale facultăţii noastre, verde şi alb. Asta vrea Katelyn.

Care îşi va îngropa soţul în câteva zile şi care, totuşi, e destul de lucidă să ia decizii cu privire la ce fel de flori vor fi aşezate pe sicriul lui.

Eu? Eu nici măcar nu pot termina de citit formularul de comandă.

Când m-a sunat Katelyn şi m-a rugat să mă ocup de flori, a trebuit să fac toate eforturile să zic „da”, când, de fapt, voiam să spun „nu”. Nu vreau să fac asta. Nici măcar nu vreau să cred că Mason nu mai e. Îl ştiam din clasa întâi şi acum s-a dus. Nu va mai trece pe aici lunea pentru

comanda lui obişnuită. Katelyn nu-şi va mai primi duzina de trandafiri săptămânal, cum a tot primit de când a început să o ceară de soţie la şaptesprezece ani.

Ei au fost cei norocoşi, care s-au prins cum stă treaba încă din liceu şi care au îndeplinit tot ce şi-au propus. Am crezut că şi eu făcusem la fel, dar am fost luată prin surprindere în primul semestru de facultate. Viaţa mi-a fost întoarsă cu susul în jos cu doar câteva cuvinte scurte şi o uşă trântită, care a creat un zid între mine şi dragostea vieţii mele.

Deşi îmi tremură picioarele, îmi şterg lacrimile şi mă îndrept spre uşă, să întorc afişul cu menţiunea „închis” pe verso, unde scrie „Deschis”. Nu vreau să ţin deschis azi, dar trebuie s-o fac. În următoarele zile vor avea loc o nuntă, un bal al bobocilor şi înmormântarea lui Mason, iar eu sunt norocoasa care o să le aranjeze tuturor florile.

Prind comanda lui Katelyn de panou, lângă toate celelalte. Trebuie s-o tratez ca pe oricare alt client, chiar dacă aş fi vrut să nu trebuiască să onorez comanda asta.

Respiră adânc, îmi spun în timp ce încep să lucrez la prima comandă. Am de făcut patruzeci de bucheţele pentru corsaj şi pentru butoniere astăzi, dar tot ce vreau e să strivesc trandafirii între palme şi să-i arunc pe uşă.

Clopoţelul de la intrare îmi întrerupe gândurile. E timpul să afişez o expresie fericită. Jenna se îndreaptă spre mine cu două ceşti de cafea în mână. Îmi şterg mâinile de şorţul verde şi vin lângă ea la tejghea.

— Mulţumesc! îi spun înainte să gust din licoarea fierbinte.

Drumul spre inima mea poate fi deschis, cu siguranţă, de o cafea bună.

— Ştiam eu c-ai nevoie de asta. Ţi-am putut simţi dorinţa arzătoare în timp ce stăteam la coadă.

Jenna e colega care lucrează cu jumătate de normă şi e o adevărată prietenă. S-a mutat în Beaumont acum trei ani ca să scape de un soţ abuziv şi s-a înţeles imediat de minune cu mine şi cu Katelyn.

— Cum mai faci faţă? mă întreabă.

Ridic din umeri, căci nu prea vreau să vorbesc despre anumite lucruri chiar acum. Trebuie să trec cu bine de ziua asta. Pe măsura ce vestea se va răspândi, foştii colegi se vor întoarce în oraş şi, oricât de superficial ar părea, vreau să arăt bine, nu ca şi cum aş fi fost recent părăsită, pentru că, oricum, asta îşi amintesc majoritatea dintre ei.

— Eu doar..., spun şi îmi acopăr ochii cu mâna. Nu am amintiri în care să nu fie şi Mason. Nu ştiu ce se va

întâmpla luni când o să deschid şi el nu va apărea aici să-i cumpere flori lui Katelyn. Aşa cum a făcut de peste zece ani.

— Îmi pare atât de rău, Josie! Mi-aş dori să pot face ceva pentru voi.

— E de ajuns că eşti alături de Katelyn. Eu mă descurc cu sentimentele mele.

Jenna vine în spatele tejghelei şi mă îmbrăţişează înainte să meargă să-şi pună şorţul. Îi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, mai ales azi. Poate că reuşesc să scap de montarea coroanelor şi m-aş putea concentra pe realizarea buchetelor pentru ocazii fericite.

Şi totuşi, poate că nu...

În faţa magazinului stă domnul Powell şi priveşte pe geam înăuntru. Pare pierdut.

— Vin imediat, îi spun Jennei în timp ce ies pe uşă.

Suflă vântul şi e frig. Cu siguranţă nu e o zi obişnuită de toamnă.

— Domnule Powell! spun şi îi întind mâna.

Şi-a pierdut soţia anul trecut, iar acum băiatul – nici nu-mi pot imagina prin ce trece.

— Josephine.

Vocea îi e frântă, răguşită. Are ochii goi, injectaţi.

— Treceam pe-aici, şi, când am privit pe geam, mi-am amintit de prima dată când a trebuit să-l aduc pe Mason să-i ia flori lui Katie. Mergeau undeva să danseze şi eu urma să-i duc cu maşina.

Îşi scutură capul ca şi când nu ar fi sigur dacă inventează totul sau nu mai vrea să-şi amintească.

— Asta a fost acum multă vreme, domnule Powell. Vreţi să intraţi şi s-o sun eu pe Katelyn? Poate vine să vă ia.

Scutură din cap.

— Nu vreau s-o deranjez pe Katie. Are destule pentru care să-şi facă griji, fără să mai trebuiască să-şi dădăcească socrul.

Se opreşte brusc din vorbit şi priveşte dezorientat, cu ochi strălucitori. Mă uit în jur să văd ce anume i-a atras atenţia.

— Mai sunt socrul ei? mă întreabă el.

Duc mâna la gură, dar nu-mi pot înăbuşi plânsul.

— Sigur că sunteţi, şoptesc. E Katie a dumneavoastră, sunteţi singurul care are voie să-i spună aşa, ştiţi asta. Vă iubeşte ca pe propriul ei tată.

Domnul Powell mă priveşte şi dă din cap aprobator înainte să plece. Vreau să-l urmăresc şi să mă asigur că ajunge cu bine acasă sau oriunde doreşte să meargă, dar

rămân ţintuită pe trotuar, privindu-1 cum se îndepărtează.

Mason nu va şti niciodată ce impact a avut asupra tuturor oamenilor din Beaumont.

Când mă întorc în magazin, Jenna aduce trandafirii pentru coroane. Respir uşurată că nu a mai trebuit să o rog. A ştiut deja. Mă duc în spatele ei şi o cuprind cu braţele, mulţumindu-i că e o prietenă bună.

Comenzile vin pe bandă rulantă, majoritatea dintre ele pentru Katelyn sau pentru slujbă. Astăzi îi dau de lucru băiatului de la livrări şi de fiecare dată când intră în magazin zâmbeşte cu gura până la urechi. Nu-mi imaginez de ce. Majoritatea oamenilor nu lasă bacşiş când primesc coroane, asta desigur dacă nu vorbim de doamna Bishop, mama tunată şi îngâmfată a lui Katelyn, care e întruchiparea sintagmei „cum se cuvine”.

Jenna şi cu mine lucrăm una lângă alta. Încerc să nu bag de seamă, dar nu pot să nu arunc o privire din când în când. Aranjamentele au ieşit foarte frumoase. Mi-ar plăcea să cred că Mason ar fi impresionat.

— Când o să-i dai răspunsul aşteptat lui Nick?

O ameninţ pe Jenna că o înj unghii cu foarfeca.

— M-a întrebat iar seara trecută, îi spun în timp ce încep să tai nişte floarea-miresei.

— A câta oară a fost asta?

Ridic din umeri.

— Am pierdut şirul.

Jenna trânteşte foarfecă şi îşi pune mâinile în şolduri.

— Ce naiba mai aştepţi? Are un serviciu bun, te iubeşte şi are grijă de Noah. Nu mulţi bărbaţi vor să fie taţi când nu e copilul lor.

Încerc să-mi ascund zâmbetul, dar ea mă loveşte peste braţ.

— I-ai spus „da”?

Dau din cap în semn de aprobare, ceea ce o face să sară în sus. Îmi trage mâna spre ea şi se încruntă când vede că nu port un inel.

— O să aşteptăm până se liniştesc lucrurile. Nu e vreme de petrecut, ştii? Amândoi ne-am pierdut prietenul, şi chiar dacă suntem fericiţi şi îndrăgostiţi, Katelyn şi copiii înseamnă mai mult pentru noi decât să le spunem tuturor că în sfârşit ne căsătorim.

Jenna îşi petrece mâinile în jurul meu, ţinându-mă strâns.

— Te va face fericită, Josie!

— Deja o face, îi răspund când se retrage.

Îmi imaginez deja câte rotiţe i se învârt în cap şi asta

doar confirmă ce i-am spus lui Nick; trebuie să ne căsătorim undeva în secret.

Se întoarce şi îşi reia lucrul.

— Crezi c-o să-l adopte pe Noah?

Scap foarfecă pe jos, ratându-mi piciorul la milimetru. Îmi dreg vocea.

— Eu… Eu nu sunt sigură de asta.

— De ce nu? îl creşte de când avea, cât, trei ani?

Îmi muşc buza şi doar încuviinţez.

— Nu am discutat niciodată despre asta şi chiar nu vreau să vorbesc despre tatăl lui Noah în momentul de faţă.

Se uită la mine şi zâmbeşte.

— Bine, spune, dar ştiu că va mai întreba.

Nu m-am mai gândit la tatăl lui Noah de ani buni. Nu, nu e adevărat. Mai degrabă ore, şi chiar mai des de când a murit Mason. Nu ştiu dacă a aflat despre Mason sau dacă îi pasă măcar. Eu doar sper să nu îşi facă apariţia aici.

Capitolul 3
Liam

Am călătorit noaptea ca să-i evit pe cei care mă urmăresc. Am dormit în timpul zilei şi am ajuns acasă în şaptezeci şi două de ore.

Acasă.

Ce cuvânt ciudat. De când mă ştiu, am locuit la hotel. E mai simplu şi mai liniştit, iar sistemul de securitate de acolo e de ultimă generaţie. Nici nu trebuie să ies dacă nu vreau. Am pe cineva care îmi face cumpărăturile şi-mi spală rufele. Când se strică vreo chestie, se găseşte cineva disponibil să repare, iar oaspeţii mei sunt verificaţi.

Vremea e mai rece decât îmi amintesc. Sper că mi-au fost pregătite hainele potrivite. Sam îmi trimite un costum nou la hotel. A vrut să mă însoţească pentru sprijin moral, dar am refuzat. Nu am nevoie de ea. Nu vreau să o văd pe aici. I-am spus că am să dau o fugă până acasă şi mă întorc. Dar am plecat cu câteva zile mai devreme, deoarece am nevoie de timp să o văd pe ea.

Chiar şi s-o privesc de pe partea opusă a străzii, am nevoie de timp să-mi amintesc de ce am renunţat la

facultate şi la visurile ei doar ca să pierd multe zile într-un studio înghesuit şi nopţile albe într-un autocar, cutreierând ţara în lung şi-n lat. Am nevoie ca imaginea ei să-mi confirme că am luat cea mai bună decizie pentru mine, indiferent cât de tare am rănit-o.

Trebuie să aflu dacă şi-a văzut de viaţa ei; eu sper că a facut-o. Câţi copii are şi cu ce se ocupă soţul ei? Eu doar sper că se poartă cu ea mai frumos decât am făcut-o eu vreodată, pentru că o merită din plin.

Ajung în parcarea hotelului Holiday, situat la marginea oraşului Beaumont, şi opresc motocicleta înainte ca administratorul să iasă şi să mă anunţe că deranjez liniştea, îmi sprijin motocicleta pe talpa cricului, îmi scot casca şi îmi pun o pereche de ochelari falşi şi o şapcă. Ştiu că se va răspândi vestea de îndată ce voi călca în Beaumont, dar pentru câteva zile mi-ar plăcea să rămân anonim. Apuc bretelele cutiei impermeabile în care ţin chitara şi desprind bagajul din spatele motocicletei.

Drumul până la recepţie e enervant de lung. Hotelul ăsta nu e situat prea departe de autostradă, şi este destul zgomot. Este unul modest, fără pretenţii, aşa că oamenii nu se vor gândi să mă caute aici. Îmi amintesc că atunci când i-am spus lui Sam să-mi rezerve o cameră, am crezut

că am ucis-o doar sugerând ceva de trei stele. Şi totuşi, iată-mă aici, intrând într-un vestibul comun, cu televizorul dat la maxim şi cu un ibric de cafea stătută lângă gogoşile de azi-dimineaţă.

— Cu ce te pot ajuta? întreabă angajata înainte să ajung măcar la uşă.

O voce piţigăiată şi enervantă; o amintire tăios de dureroasă a unor unghii care zgârie o tablă. Are părul strâns la spate atât de tare, încât faţa ei nu are încotro şi trebuie să zâmbească. Buzele îi sunt roşii ca la Hollywood. Primul meu impuls e să-i dau un şerveţel demachiant şi să-i spun că tipii de la Hollywood chiar nu agreează faza cu rujul, pentru că la un moment dat poate deveni o probă.

Dar nu o fac. Nu o salut şi nici măcar nu îi zâmbesc. Vreau doar să mă văd în camera mea şi poate să dorm puţin.

— Vreau să mă cazez, îi spun.

Îi dau carnetul de şofer şi aştept. Degetele mele încep să bată darabana pe tejghea în timp ce ea îmi introduce numele în calculator. De fiecare dată când se uită la mine şi-mi zâmbeşte, îmi vine să mă trag un pas înapoi. Cineva chiar ar trebui să-i spună că exagerează cu machiajul şi că o să chelească dacă îşi mai strânge aşa părul.

— Domnul Westbury e tatăl tău? mă întreabă cu un licăr de speranţă în ochi. E profesorul meu de ştiinţe politice.

Scutur din cap, chiar dacă răspunsul cel mai probabil e „da”. Nu am cum să ştiu, având în vedere că nu a mai vorbit cu mine de când am renunţat la facultate.

— Oh, ce păcat! E un profesor tare bun.

— Norocoasa de tine, îi spun.

Lipsa mea de entuziasm o şochează.

— Dacă pot face ceva pentru tine să-mi spui, îmi zice cu vocea ei enervant de piţigăiată şi foarte copilăroasă.

Pune cartelele de acces pe tejghea şi mă roagă să completez formularul pentru înregistrarea mijlocului de transport. Notez doar informaţiile relevante, evitând marca şi modelul motocicletei mele. Nu trebuie să ştie.

Iau cartelele şi mă îndrept spre lift. Când păşesc înăuntru, mă uit la cartele şi oftez. Stau la etajul şase, adică ultimul, dar nu e suficient de sus pentru mine. Va trebui să mă descurc şi oricum e ceva temporar. Sunt aici doar ca să-mi iau rămas-bun de la Mason şi să mă holbez puţin la ea, înainte să mă reîntorc la viaţa mea.

Coridorul duhneşte. Ăsta e primul lucru pe care îl observ când ies din lift. Ăsta şi mocheta extrem de urâtă care acoperă holurile. Detest mirosul îmbâcsit de fum. Intru în

cameră şi-mi las bagajul pe unul dintre paturile duble. Mă îndrept spre uşa glisantă din sticlă, trag draperiile groase şi întunecoase şi privesc oraşul luminat. Învârt mânerul şi deschid uşa, apoi ies pe balcon la aerul răcoros.

Un zgomot de sticlă spartă mă face să privesc spre stânga. Imediat, îmi doresc să n-o fi făcut, pentru că în zare se vede turnul de apă pe care Mason şi cu mine, împreună cu alţi câţiva, obişnuiam să ne căţărăm după meciurile noastre. Duceam o ladă de bere acolo sus, le lăsam pe fete jos şi ne întreceam cine poate lovi remorca din spatele camionetei mele cu sticlele goale.

— Se pare că cineva ne continuă tradiţia, spun eu cu voce tare, nimănui.

— Mase, hai jos! Mă simt singură! strigă în sus Katelyn.

Râsetele noastre, băieţi şi fete, se revarsă gălăgioase în aer.

— Te iubesc, scumpa mea! strigă Mason prin mâinile făcute căuş. O s-o iau de soţie pe fata aia şi voi face bebeluşi frumoşi cu ea.

Începem să râdem, dar ştiu că e adevărat. În ochii lui Mason, Katelyn poate păşi pe apă. Cunosc sentimentul. Privesc în jos şi văd silueta iubitei mele lângă camionetă; geaca mea de piele îmi stârneşte invidia, fiindcă e

înfăşurată în jurul ei. Dar aşa e tradiţia.

— Ştiu, omule, îi spun bătându-lpe spate.

— Nuntă dublă! strigă el, în timp ce eu îmi scuip berea din gură.

— Omule eşti bărbat. Nu ar trebui să vorbeşti despre nunţi şi rahaturi din astea, zice Jerad înainte să-şi dea berea pe gât.

Mason ridică din umeri.

— Când iubeşti pe cineva, pur şi simplu ştii cum stă treaba.

Nimic nu mai e la fel şi totul ar fi putut să decurgă exact cum am plănuit. Mason nu ar trebui să fie mort; Dacă tot trebuia să se întâmple, trebuia să mi se întâmple mie. Eu am dat peste cap planul.

Mă întorc în cameră, închid uşa şi trag draperiile. Când privesc patul, parcă îşi bate joc de mine, spunându-mi că nu am fost invitat. Nu mă vrea, aşa cum nu îl vreau nici eu.

Nu pot rămâne aici. O să mă sufoc în camera asta. Scap de deghizarea mea şi-mi iau geaca şi casca. Poate că o plimbare îmi va limpezi mintea, sau poate nu. Ultima dată când am plecat într-o plimbare neplanificată, am luat o decizie care mi-a schimbat viaţa.

Indicatorul roşu de ieşire situat deasupra scărilor e mai tentant decât liftul. Mă împing cu umărul în uşă şi gonesc pe scări, alunecând pe balustradă exact ca atunci când eram mai tânăr, ceva ce nu am mai făcut de o perioadă bună de timp.

Mi-am pus casca înainte să ajung în vestibul. Ultimul lucru pe care îl vreau e ca figura aia de recepţioneră să bănuiască cine sunt. La cât noroc am eu, o să intre în camera mea, o să se întindă pe infecta aia de pilotă şi o să mă aştepte să trecem la treabă.

Am să zic pas.

— Ai nevoie de un apel deşteptător? mă întreabă în timp ce trec grăbit prin vestibul.

Vorbeşte serios? îmi scot telefonul şi mă uit la ceas; e trecut de miezul nopţii.

Scutur din cap.

— Nu vreau nimic, spun în timp ce deschid uşa şi mă îndrept spre motocicletă.

Nimic nu se compară cu zgomotul scos de un motor. Vibraţia lui parcă îmi aduce alinare. Turez acceleraţia înainte să-mi pun motocicleta în mişcare şi o tulesc din parcare. Pot simţi cum fata mă urmăreşte cu privirea; aş putea paria pe orice că-şi linge buzele excitată.

Fără o destinaţie precisă în minte, mă strecor pe străzile lăturalnice. Cu cât mai puţin trafic, cu atât mai bine. Doar eu, şoseaua şi soarele care se profilează la orizont, ameninţând să-şi ridice din nou capul pentru încă o zi de rahat.

Sunt şocat să constat că am ajuns la intrarea în Beaumont. Ei bine, nici chiar aşa. M-am gândit încontinuu la el de când am aflat ce i s-a întâmplat lui Mason. Oraşul e liniştit, iar becurile de pe stâlpii din fier forjat îmi luminează calea.

Nu s-a schimbat nimic.

Încetinesc în timp ce-mi croiesc drum prin oraş. O iau la stânga, apoi la dreapta şi ajung pe strada unde am crescut. Când mă opresc în faţa casei părinteşti, o lumină aprinsă afară şi una înăuntru îmi dau de înţeles că tatăl meu încă nu s-a culcat.

Nu s-a schimbat nimic.

Casa albă cu două etaje şi cu uşa roşie a rămas la fel. Fără maşini pe alee, iar gazonul e tuns impecabil. Camera mea e întunecată şi mă întreb ce au făcut cu ea. Mai atârnă oare pozele mele pe hol sau au dispărut şi ele când i-am trădat în cel mai josnic mod posibil? Ce vor spune când fiul lor sfidător le va bate la uşă şi va dori să rămână

la cină?

Mai conduc două străzi şi încă puţin până mă opresc în faţa casei familiei Preston. Nu sunt atât de prost încât să cred că ea încă mai locuieşte aici, dar ştiu că nu ar lipsi decât dacă nu ar mai fi prietenă cu Katelyn.

Lumina de pe verandă se aprinde şi uşa se deschide. Domnul Preston, cel care urma să-mi fie socru, iese afară. Ştiu că nu mă poate vedea prin casca fumurie, dar poate e curios cine sunt.

Stă acolo şi se uită la mine, iar eu mă uit la el. A îmbătrânit, la fel ca tatăl meu, presupun. Coboară pe gazon şi ăsta e semnalul că e timpul ca eu să plec. Apăs acceleraţia şi pornesc în josul străzii, lăsându-1 pe domnul Preston în curtea lui, nedumerit.

Capitolul 4

Josie

Trag maşina pe aleea modestei ferme a lui Katelyn şi Mason, cea cu două triciclete roz identice în curte. Nu mă simt în stare să cobor din maşină. E ca şi cum aş accepta inevitabilul. Ştiu că nimic nu-1 poate aduce înapoi pe Mason sau schimba ce s-a întâmplat, dar poate reuşesc să amân puţin momentul.

— Ce faci, mătuşă Joey?

Tresar auzind vocea fetiţei care s-a furişat pe lângă mine. Peyton se holbează la mine de pe partea dreaptă a maşinii. Are părul cârlionţat, de culoare închisă, prins în codiţe cu nişte panglici, iar zâmbetul ei ştirb îmi înseninează ziua.

— Nimic, draga mea, mă gândeam doar, îi spun în timp ce cobor din maşină şi o ocolesc să ajung la ea.

Poartă tricoul de fotbal de duminică şi pantaloni de trening, iar sub braţ ţine o minge. Seamănă leit cu Mason.

— Unde e Noah?

— La şcoală.

Faţa i se întristează şi îşi coboară privirea spre pământ,

începe să-şi legene piciorușul încălţat cu ghete cu crampoane.

— Mama zice că noi nu trebuie să mergem la şcoală decât după.

Vocea i se stinge treptat.

Mă străduiesc să-mi înăbuş lacrimile, în timp ce inima mi se sfâşie pentru ea şi pentru sora ei. Şi-au petrecut doar cinci ani din viaţă cu tatăl lor şi, cu puţin noroc, îşi vor aminti măcar unul. Mă aplec în faţa ei şi îi şterg lacrima care curge pe obraz.

— Noah poate veni după şcoală, înainte să meargă la antrenament, bine?

Dă din cap aprobator, iar eu o iau în braţe, ducând-o în casa cândva fericită.

E prima dată când intru în reşedinţa familiei Powell din noaptea în care am primit apelul telefonic. Atunci am venit aici să stau cu fetele în timp ce Katelyn era la spital, aşteptând un semn că Mason va supravieţui. Am umblat de colo-colo până am făcut găuri în podea; aceeaşi podea pe care au păşit agitaţi ei doi când fetele aveau răceală sau gripă şi îi ţineau treji în miez de noapte.

Aceeaşi podea pe care Mason a scăpat o farfurie plină cu carne de pui când s-a împiedicat de sacul cu^mingi de

fotbal pe care uitase să-l pună la loc după antrenament. Katelyn şi cu mine am râs atât de tare! Când s-a ridicat, Mason avea faţa plină de grăsime de pui. A fost de ajuns o singură privire de-a lui şi Katelyn a înţeles că lucrurile nu vor rămâne aşa.

O pun jos pe Peyton şi o sărut pe frunte. Nici nu ştiu cum să le consolez pe ea şi pe sora ei, darămite pe mama lor.

— Unde e sora ta? o întreb.

Peyton ridică din umeri.

— Cu mama, cred. Mătuşă Joey, cine o să se mai uite cu mine la fotbal de acum înainte? îmi pune ea, cu o voce pierdută, cea mai simplă întrebare dintre toate.

De obicei am un răspuns pentru orice, dar când o privesc în ochi nu ştiu ce să-i spun, pentru că nu există un răspuns. M-aş putea uita eu într-o săptămână sau domnul Powell, dar niciodată nu va mai fi Mason. El a fost partenerul ei de fotbal, iar ea a fost admiratoarea lui.

— Sunt sigură că lui Nick i-ar plăcea, chiar şi lui Noah. Şi bunicul tău poate trece pe aici duminica.

— Nu-i acelaşi lucru, îmi şopteşte ea înainte să mă lase în mijlocul camerei înconjurată doar de amintiri, momente trăite o dată-n viaţă, surprinse de o lentilă reală şi blocate

în trecut.

Iar câteodată acestea nu sunt de ajuns. Începând de acum, amintirile nu-1 vor mai include şi pe Mason.

— Bună!

Mă întorc şi o văd pe Katelyn în spatele meu.

Are părul strâns într-un coc neglijent şi poartă unul dintre tricourile lui Mason. Nu-mi pot stăpâni lacrimile şi oftez în timp ce mă grăbesc să o iau în braţe. Plânge la pieptul meu, iar suspinele ei mă fac să-mi pierd cumpătul.

— Îmi pare nespus de rău, îi şoptesc.

Mă apucă de tricou încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. A fost alături de mine când viaţa mi s-a dus de râpă, iar acum voi fi şi eu alături de ea, chiar dacă asta mă va ucide.

Când se trage înapoi, îi şterg lacrimile exact ca lui Peyton.

— Ieri păreai că te simţi bine, îi spun, încercând să-i amintesc că a avut câteva momente liniştite.

— Ieri a trebuit să decid doar ce culori vreau să aibă florile. Azi trebuie să aleg un sicriu şi să-i duc...

Inspiră adânc şi îşi îngroapă faţa în mâini. Inelul ei de logodnă cu diamant străluceşte în razele soarelui.

— Trebuie să-i aleg ultimele haine şi nu ştiu ce i-ar fi

plăcut să poarte.

Nici măcar nu-mi pot imagina aşa ceva. Nu aş şti ce să fac. Când s-au produs schimbări în viaţa mea, mi-am dorit să mor, dar Katelyn şi Mason m-au ţinut pe linia de plutire. Au fost salvarea mea. Iubirea vieţii mele nu a murit, el doar a decis că nu mai are nevoie de mine şi a plecat. Nu a trebuit să-l îngrop sau să-i adun lucrurile. A trântit uşa în urma lui şi a plecat cu tot cu inima mea.

— Cred că ar trebui să le întrebi pe fete ce vor ca el să poarte. Lasă-le să te ajute, pentru că vei avea nevoie de ele să poţi trece peste asta. Ştiu că Peyton îşi face griji că nu va mai avea cu cine să se uite duminica la fotbal.

— Da, ştiu, spune ea, oftând adânc. Elle vrea să ştie cine o s-o mai învelească noaptea, pentru că nimeni nu se pricepe la fel de bine ca tati.

O trag spre mine şi-mi îmbrăţişez prietena. Nu am ce să-i spun să o pot ajuta să găsească răspunsurile, doar timpul o poate face. Iar timpul doare.

Katelyn îmi urmează sfatul şi le roagă pe gemene să o ajute să aleagă ultimele haine pentru tatăl lor. Când ies, toate trei ţin în mâini un amestec de obiecte. Katelyn aduce o pereche de pantaloni de culoare închisă, Peyton ridică tricoul lui de antrenor, iar Elle îmi arată cu ce pantofi

va fi înmormântat: o gheată cu crampoane şi un tenis. Zâmbesc, ceea ce le face şi pe ele să râdă.

E perfect şi exact stilul lui Mason.

Drumul până la casa funerară este parcurs în tăcere. Katelyn se joacă cu inelele ei, la fel cum a făcut când s-a logodit, îmi privesc mâna goală şi mă întreb când îmi va pune şi mie Nick un inel pe deget. Momentul nu trebuie anunţat în mod special, oamenii se aşteaptă la asta. Sunt împreună cu Nick de şase ani. E timpul să mă hotărăsc. Un bărbat ca el nu va aştepta la nesfârşit. Toţi spun că e o partidă bună, pentru că, dintre noi toţi, el chiar a făcut ceva după anii de studii, şi au dreptate. Ar trebui să fiu nebună să nu accept să mă căsătoresc cu cel mai bun medic pediatru din oraş.

Alegerea unui sicriu e mult mai grea decât pare. Poţi alege tipul de lemn, modelul şi culoarea. Toate acele lucruri pe care a trebuit să le decidă Katelyn într-un birou cu miros rânced. Katelyn trebuie să aleagă muzica, orarul şi pe cei care vor duce sicriul. Privesc cum scrie fiecare nume, lăsând al şaselea spaţiu gol.

— Ai uitat unul, îi atrag eu atenţia.

Scutură din cap.

— În caz de nevoie, îmi spune.

Nu trebuie să-mi explice despre ce vorbeşte, ştiu la cine se referă, dar nu vreau să mă gândesc la... el.

După ce o conduc pe ea, mă îndrept şi eu spre casă. Noah probabil s-a întors deja de la şcoală şi vreau să-l îmbrăţişez până ce sunt destul de sigură că el nu mă va părăsi niciodată.

— Noah? îl strig în timp ce intru în casă.

Televizorul e pornit şi îl găsesc pe băiat întins pe canapea. Se uită la o filmare veche cu Mason şi Nick, un meci de fotbal din perioada liceului. Aud acel nume familiar şi mă uit la Noah, în timp ce-mi trec degetele prin părul lui.

— Ce faci, amice?

— Doar mă uit, îmi răspunde, stând rezemat de mâna mea.

Mă aşez lângă el şi îl alint ţinându-1 în poală. Ador faptul că încă e puiul meu când am nevoie de asta.

— Arăţi aşa de amuzant, mamă!

Începe să râdă. Îl trag de păr şi îl ciupesc de ureche doar ca să-i mai pot auzi chicotelile.

— Aşteaptă să ajungi de vârsta mea şi să ne uităm la filmuleţele tale.

— E cineva acasă?

— Suntem aici! strig eu când Nick intră în casă.

Aruncă o privire spre televizor şi se aşază în spatele meu, apoi îmi cuprinde umerii cu braţul.

— De ce ne uităm la asta? îmi şopteşte la ureche.

Ridic din umeri şi arăt spre Noah. Nick ştie că eu nu aş fi ales acest filmuleţ, că privind aceste imagini doar stârnim amintiri vechi.

Noah continuă să râdă de mine şi de Nick, cât de caraghios arătam noi în liceu. Îi amintesc din nou că am poze cu el gol de când era bebeluş şi le voi arăta tuturor prietenelor sale.

Beaumont câştigă meciul şi e timpul ca eu să opresc înregistrarea. Caut telecomanda, panicată. Nu vreau să văd sfârşitul.

— Mamă, pe cine săruţi acolo?

Privesc ecranul şi îl văd pe băiatul care îmi bântuie atât visele, cât şi realitatea. Se întoarce spre cameră, cu mâna încă ţinându-mă îmbrăţişată. Când îi văd ochii albaştri, îmi muşc buza. M-am gândit tot mai des la el de la moartea lui Mason, şi mă întreb dacă e fericit. Mă ridic şi închid televizorul de la buton, ca să nu mai trebuiască să-l privesc.

— Nu e nimeni, puiule, îi spun în timp ce ies din cameră.

Capitolul 5
Liam

Să conduc prin oraş noaptea trecută a fost o greşeală. Să mă opresc chiar în faţa casei familiei Preston... asta a fost o lipsă totală de judecată. Am fost surprins să-l găsesc pe domnul Preston treaz, dispus să iasă afară şi să stea neclintit în faţa unui străin pe motocicletă. Mai ales unul îmbrăcat complet în negru.

Pereţii acestei camere de hotel par să se strângă în jurul meu. Ar fi trebuit să stau mai departe de oraş, unde măcar aş fi avut o cameră mai spaţioasă în care să pot umbla în voie. Trebuie să mă mişc şi să gândesc. Să mă gândesc ce am să fac când am s-o văd. Vreau doar s-o privesc, să ştiu că e bine şi fericită. Că şi-a văzut de viaţa ei şi că eu nu mai reprezint decât o altă amintire pentru ea.

Poate că îmi cumpără melodiile pentru că m-a cunoscut cândva, cu mult timp în urmă. Mi-am imaginat-o de multe ori stând la coadă în magazin, cu o revistă People sau Rolling Stone în mână atunci când apar eu pe copertă. Vreau să cred că a citit articolele şi că m-a văzut la televizor vorbind despre ea, fără să-i rostesc vreodată

numele. Că şi-a făcut o listă pe ipod cu toate piesele despre ea şi că îşi dă seama că nu am încetat vreodată s-o iubesc, îmi trag pumni în cap.

Eşti atât de prost, Liam! O doare pe ea undeva de tine! Ai părăsit-o şi ţi-ai schimbat numărul de telefon să nu mai trebuiască s-o auzi cum plânge în mesajele vocale.

Trebuie să plec din hotelul ăsta, pentru că îmi aminteşte prea mult de ea şi de noaptea în care ne-am pierdut amândoi virginitatea, iar asta mă face să înnebunesc.

Cu casca pe cap, ies repede pe uşă ca să evit recepţionera care lucrează pe timp de zi. E ceva mai drăguţă decât cea din tura de noapte, dar nu cu mult. Nimic nu e mai rău decât o femeie care se străduieşte prea tare.

Gonesc pe străzile lăturalnice, iau curbele mai rapid decât ar trebui, depăşesc maşinile care se mişcă prea încet şi trec ca vântul pe lângă un autobuz şcolar plin de copii. Aud câteva claxoane şi văd câteva geamuri coborâte din care ies nişte mâini. Nu mă obosesc să privesc în oglindă cum îmi arată tipii degetul mijlociu. Am făcut şi eu la fel cu orice fraier care se credea stăpânul acestor şosele.

Mason şi cu mine am fost stăpânii acestor şosele. Am

fost atât de proşti în tinereţe! Conduceam mereu prea repede sau ameţiţi de băutură, şi să nu mai zic câte căsuţe poştale am distrus jucând baseball cu ele. La dracu', obişnuiam chiar să-mi sărut iubita în timp ce conduceam, lăsând-o să mă încalece doar ca să o simt pe mine înainte să o duc acasă.

Ne-am petrecut nopţile fierbinţi de vară uitându-ne la stele din spatele camionetei, ea aşezată între picioarele mele, iar eu cu braţele în jurul ei. I-am spus că o voi iubi mereu. Am spus primul „te iubesc" şi am promis că nu o voi părăsi niciodată.

Opresc brusc şi trag motocicleta într-o parcare. Trebuie să mă calmez. Dacă conduc ca un idiot nu rezolv nimic. Ultimul lucru pe care-1 vreau e să-mi apară numele în ziar pentru că am fost nesăbuit. Am muncit din greu să-mi menţin reputaţia. Gata cu greşelile.

Când privesc în sus, constat că am ajuns la Muzeul Allenville, un loc dedicat sporturilor din liceu. Cobor de pe motocicletă şi păşesc înăuntru, după ce plătesc cinci dolari taxa de intrare, înăuntru e un adevărat altar. Poza mea este agăţată de tavan, iar sub ea sunt afişate scorurile care au doborât recorduri. Există o poză cu mine şi cu Mason. Trebuia să batem recorduri şi la Universitatea din

Texas, dar el a vrut să rămână aproape de Katelyn şi a decis să meargă la şcoala de stat împreună cu ea. El a fost cel deştept.

O poză mare de-a lui Mason este pusă în centrul muzeului, cu o banderolă neagră la un colţ. Lângă ea se află o masă cu mai multe fotografii din liceu, câteva cu noi doi şi alţi băieţi. Arătăm toţi atât de tineri în echipamentele noastre de fotbal şi cu degetul arătător în sus, simbolizând că suntem cei mai buni. Nu aveam nicio grijă pe vremea aia; voiam doar să câştigăm. Una dintre mingile folosite în campionat stă pe un stativ. Vreau să o ating, să simt materialul din piele cu degetele mele, dar mă abţin. Acele zile s-au dus. Le-am lăsat pe toate în urma mea când mi-am făcut bagajul şi am dat Texasul pe luminile orbitoare ale marelui oraş.

— Auzi şi tu suporterii? strigă Mason la mine înainte să ieşim din tunel.

E ultimul nostru meci de liceu, iar anul acesta am rămas neînvinşi. Am spulberat toţi adversarii. Mason e foarte aproape să bată recordul statului la distanţa alergată cu mingea în mână, iar eu l-am doborât pe cel de pase la începutul sezonului. Ne-am semnat amândoi scrisorile de intenţie pentru Universitatea din Texas azi-dimineaţă, iar

acum jucăm pentru al patrulea titlu statal.

— Da, omule, îi aud. O nebunie, nu-i aşa?

— Trebuie să fie mai mulţi ca anul trecut.

— Normal că sunt mai mulţi. Suntem cei mai buni.

Îmi plesnesc iubita peste fund în timp ce trece pe lângă noi în uniforma ei de majoretă. Fusta ei, o combinaţie de alb, auriu şi roşu, se tot ridică atunci când aleargă. Ea se întoarce şi sefoieşte pe lângă mine, cu privirea aia în ochi. Ştiu ce aşteaptă, iar eu am de gând să-i ofer.

— Eşti conştient cât de sexy îmi pari atunci când îţi muşti buza? Ai o privire anume, Liam. Ai planuri pentru noi mai târziu? îmi şopteşte la ureche.

Acum mă concentrez doar pe ea şi nu asupra meciului, în timp ce mâna ei mi se strecoară sub tricou. Nimic nu este mai plăcut decât această atingere.

— Voi doi, terminaţi! spune Mason, în timp ce mă loveşte peste ceafă.

— Dacă-i provoci o erecţie în timpul meciului, vreun fundaş o să-i rupă „jucăria”.

Începem toţi să râdem. Mă sărută de despărţire şi îmi spune să-i fac praf Nu-mi urează niciodată baftă, doar să-i fac praf.

Îmi pun casca şi ies pe teren. Alergăm printre majorete

şi consiliul elevilor. Muzica răsună în timp ce suntem prezentaţi pe teren. Părinţii şi fanii sunt în picioare în tribune, urlând zgomotos.

Mason şi cu mine ne ducem la marginea terenului să ne facem încălzirea, mereu împreună. Avem propria noastră rutină şi nu vom renunţa la ea acum.

Când se aude fluierul, mă îndrept spre centrul terenului, cu Mason în stânga mea. Ăsta e meciul lui. Mai are nevoie doar de nouăzeci şi doi de metri să doboare recordul statal, iar eu o să mă asigur că asta se va întâmpla în această seară. Prima repriză i-o oferim lui; trece de adversari pentru un avantaj de douăzeci şi şapte de metri.

Facem asta din nou şi din nou, până când tatăl lui ridică o pancartă cu cifra o sută pe ea şi atunci înţeleg. Îi dau mingea lui Mason şi privesc cum se îndreaptă spre tatăl său. Ei se îmbrăţişează, iarfanii sunt în delir. Mason Powell tocmai a stabilit noul record al statului la alergarea cu mingea!

Îmi aduc aminte de acel meci de parcă s-ar fi jucat ieri, şi stând aici, aşa mi se pare. Aproape că pot mirosi standurile cu hotdog şi floricele de porumb. Pot auzi uralele şi pot simţi vibraţiile provocate de picioarele care tropăie în tribune.

Încă văd chipul domnului Powell când Mason a doborât recordul. Mi-am dorit să mă privească şi tatăl meu aşa.

Cum mă învârt pe aici, ne văd feţele peste tot. Cele patru titluri statale pe care le-am câştigat la fotbal şi două la base- ball. Nick Ashford mă priveşte dintr-o poză. Are un zâmbet îngâmfat datorită premiului de cel mai bun jucător pe care tocmai l-a câştigat. A vrut să fie ca mine. Când s-a mutat în Beaumont, se ţinea scai după mine. Stătea mereu cu noi de parcă am fi fost prieteni de-o viaţă, când de fapt voia doar să-mi fure iubita.

În afară de Mason, nu ştiu ce s-a ales de foştii mei colegi. Nu am ţinut legătura cu ei, pentru că nu aveam ce să le zic şi nu voiam să aud că sunt un ratat pentru că mi-am abandonat studiile. A trebuit să aleg ce a fost mai bine pentru mine şi asta am făcut, deşi sunt conştient că le-am provocat multă suferinţă persoanelor iubite, în special ei.

Când un grup de copilaşi dă năvală în muzeu, mă ascund la toaletă. Nu mă aştept de la ei să mă recunoască, dar profesorii lor s-ar putea s-o facă şi nu am chef să dau autografe sau să fac poze. Vreau doar să fiu eu, chiar dacă nu durează prea mult.

Când ies din cabină, observ un băieţel la chiuvetă, cu mâinile sub jetul de apă. Îl privesc în oglindă. Plânge, chiar

dacă încearcă să-şi spele lacrimile împroşcându-se cu apă pe faţă.

E cam plăpând şi are părul ceva mai lung decât alţi băieţi de vârsta lui. Poate că e hărţuit de ceilalţi copii şi se ascunde aici. Urăsc bătăuşii. Mason şi cu mine nu am acceptat nicio formă de agresiune cât am fost la şcoală. Ne-am asigurat că toţi ştiau asta.

— Eşti bine, amice? îl întreb, contrar principiilor mele.

Nu vreau să mă bag, pentru că nu am nevoie de-o confruntare, dar nu suport să văd copii plângând.

Încuviinţează şi îşi acoperă faţa.

— Nu ar trebui să vorbesc cu străinii, spune.

Deştept copil.

— Ai dreptate. Eu vreau doar să mă asigur că nu ai nevoie să-ţi chem profesorul sau ceva.

— Nu, sunt bine.

— Perfect.

Mă spăl pe mâini în timp ce-1 privesc pe băieţel în oglindă. E atent la fiecare mişcare a mea şi-mi studiază tatuajele de pe braţe, probabil întrebându-se dacă am de gând să îl răpesc, acum că a vorbit cu un străin.

— Hei, domnu', eu te ştiu pe tine.

Mă şterg pe mâini cu un prosop de hârtie, fără să par

prea interesat.

— Zici că mă cunoşti? îl întreb fără să-l privesc.

— Da, tu eşti cel care o sărută pe mama în filmuleţul meu.

Mă gândesc la numeroasele mele videoclipuri muzicale, dar nu-mi amintesc să fi sărutat pe cineva.

— Ai văzut asta la televizor? îl întreb.

— Nu, purtai un echipament de fotbal.

Sunt şocat! Am sărutat doar o singură fată îmbrăcat în echipamentul de fotbal. Mă uit din nou la băiat, de data asta cu mai multă atenţie. Păr negru, bărbie ascuţită şi ochi albaştri. Nu se poate!

La naiba!

— Chiar aşa? Cum o cheamă pe mama ta? întreb, încercând să nu acord prea mare importanţă.

— Josie Preston.

— Serios? întreb, abia capabil să scot cuvântul pe gură. Încuviinţează şi zâmbeşte larg, dezvăluind câţiva dinţi- şori lipsă.

— Ai sărutat-o de multe ori pe mama?

Ce să-i spun băiatului? Nu prea pot să-i spun adevărul, mai ales fără să ştiu ce se petrece.

— Da, mama ta a fost foarte frumoasă. Pariez că încă e.

Dă din cap în semn de aprobare. Obişnuiam să cred că mama mea era cea mai frumoasă femeie din lume, până când nu am mai suportat să privesc cât de influenţabilă era.

— Trebuie să plec. Ne mai vedem! spune el. Înainte să îmi dea ocazia să îi răspund, dispare.

O tulesc din toaletă şi din muzeu cât pot de repede. Băiatul a încercat să-mi vorbească când am trecut pe lângă el, dar l-am ignorat. Am nevoie de răspunsuri şi, fie că sunt pregătit sau nu, ea va trebui să mi le ofere.

Trebuie să încetinesc când ajung pe strada principală. Nu-mi permit să trezesc suspiciuni sau să risc să fiu tras pe dreapta. Parchez motocicleta vizavi de magazinul ei şi privesc uşa timp de un minut. Ştiu de existenţa florăriei de câţiva ani. Am căutat-o pe Google ca un obsedat dement când era aniversarea noastră sau pur şi simplu mi se făcea dor de casă. Am aflat cu ce se ocupă, dar nicăieri nu scria ceva despre existenţa unui copil.

Dau câteva ture până se întunecă şi aştept ora închiderii. Nu vreau spectatori. Trag în faţa magazinului exact când iese ea, însoţită de o roşcată scundă. Se îmbrăţişează de despărţire, apoi ea se uită la mine. Are privirea blândă şi nu pare să se teamă de străinul cu

motocicletă îmbrăcat complet în negru. Nu ştie cine sunt, e doar prietenoasă.

Nu am niciun plan când o privesc intrând înapoi în florărie. Ea întoarce afişul pe care scrie „Deschis”, lăsând la vedere „închis”. Dacă am de gând să fac asta, trebuie să acţionez acum, înainte să încuie uşa. Având casca încă pe cap, deschid uşa şi clopoţelul semnalizează prezenţa mea.

— Închidem! mă anunţă de undeva din spate.

Nu o pot vedea, dar îi pot simţi prezenţa în încăpere.

Îmi scot casca şi mănuşile, apoi le aşez pe tejghea. Ea nu mă vede când îşi face apariţia de după colţ.

— Câţi ani are, Jojo?

Capitolul 6

Josie

Îmi duc mâinile la gură într-o încercare nereuşită de a-mi controla reacţia. Vaza pe care o ţin în mână cade şi se face ţăndări, iar apa îmi udă pantofii, şosetele, chiar şi blugii. Ocolesc cioburile şi florile distruse ca să-l văd mai bine. Închid ochii înainte să-l privesc pe bărbatul care se află acum în magazinul meu.

E chiar el.

Îi simt prezenţa; îl simt pe pielea mea ca şi cum n-ar fi plecat niciodată. Când deschid ochii, observ că se zgâieşte la mine.

Îmi reamintesc că trebuie să fiu puternică. Eu fac regulile aici.

— Ce cauţi aici? abia de pot să articulez.

Vocea mi-e răguşită, de parcă aş fi ţipat ore în şir. Nu e puternică şi hotărâtă. Nu e vocea aceea autoritară pe care am tot exersat-o de o mie de ori, special pentru acest moment.

Se îndreaptă către mine, iar eu fac un pas în spate şi-mi ridic mâna. Nu vreau să se apropie mai mult de atât. Pare

abătut. Îşi bagă mâinile în buzunare şi se uită în jos. Nu vreau să-l privesc, dar nu mă pot abţine. Au trecut zece ani şi el s-a schimbat foarte mult, dar felul în care mă priveşte nu pare să se fi schimbat deloc.

— Jojo.

— Nu-mi mai spune aşa! i-o trântesc imediat.

— De ce nu? E numele tău.

Scutur din cap şi îmi muşc interiorul obrazului. Ştiu de ce se află aici şi vreau să-l urăsc pe Mason pentru asta. Vreau să lovesc, şi să ţip, şi să-l pocnesc că mi-a făcut asta... că ne-a făcut asta. Totul era în regulă, dar acum nu mai este.

El rânjeşte şi îşi scutură capul, apoi se trage un pas în spate şi se reazemă de tejghea. Nu mă mai uit la el când îşi muşcă buza de jos. Îmi dreg vocea şi mă îndepărtez de sticla făcută cioburi.

— Ce cauţi aici, Liam?

Ridică din umeri.

— Ai ceva să-mi spui?

Scutur din cap şi încep să-mi masez fruntea ca să împiedic durerea să pună stăpânire pe mine. Nu e adevărat ce se întâmplă acum, nu poate fi.

— Nu, nu avem ce discuta. Mi-ai spus-o foarte clar în

acea noapte, în camera mea de cămin.

Liam se îndepărtează de tejghea, se opreşte în faţa câtorva plante din apropiere, le freacă frunzele între degete şi apoi se îndreaptă spre mine. Nu am unde să mă duc. Aş putea fugi, poate chiar să ţip şi să alertez firma de lângă mine, dar ce aş rezolva cu asta? O singură privire aruncată lui Liam şi toţi ar vedea în el doar copilul-vedetă care a revenit în oraş. Toată lumea s-ar bucura.

— Cum îl cheamă, Josie? mă întreabă direct în timp ce se apropie tot mai mult de mine.

— De ce-ţi pasă? îi răspund.

Ochii lui parcă aruncă pumnale. Nu-mi pasă că e un cântăreţ la modă. M-a părăsit.

— Ar trebui să pleci.

— Nu, spune, scuturându-şi capul.

Se apropie mai mult, iar eu fac un pas în spate. Nu mai am loc să mă mişc fără să dau peste nişte flori expuse. Îşi ridică mâinile.

— Vreau doar să vorbim. Nu cred că preferi să întreb în stânga şi-n dreapta, nu-i aşa?

Dau dezaprobator din cap. Ultimul lucru pe care mi-1 doresc e ca Liam să pună întrebări prin oraş. Nu vreau să fie pomenit numele lui Noah, iar apoi oamenii să-l arate cu

degetul, chiar dacă unii fac deja asta.

— Câţi ani are, Jojo? mă întreabă pe acelaşi ton pe care îmi spunea că mă iubeşte când mergeam la ore sau când mă conducea acasă după vreo întâlnire.

— Face zece ani în iunie.

Se dă mai în spate şi mă priveşte. Pot vedea suferinţa din ochii lui, dar nu-mi pasă. El m-a părăsit. M-a lăsat să cresc un copil de una singură.

— Cum îl cheamă? mă întreabă cu durere în glas, dar nu pot lăsa asta să mă afecteze.

Nu-mi permit. Trebuie să fiu tare.

— Noah.

— Când pot să-l întâlnesc?

Întrebarea lui mă face să râd şi profit de ocazie să mă îndepărtez de el. Rămâne pe loc, în timp ce eu mă retrag în spatele tejghelei şi încep să adun lucrurile.

— Nu poţi. Nu-i nevoie.

— Cum dracu' să nu pot? Am un fiu. Un fiu pe care l-ai ascuns de mine şi tu îmi spui că nu am voie să-l văd?

— Ce te face să crezi că e al tău?

Încep să-mi regret vorbele de îndată ce le rostesc. O durere cumplită i se aşterne pe faţă, iar eu simt o oarecare plăcere că am reuşit să-l rănesc.

— Vrei să spui că m-ai înşelat? Asta e, Jojo?

Nu am timp să reacţionez înainte să ajungă lângă mine. Parfumul lui mă îmbată şi-mi face inima să bată mai tare. De-a lungul anilor, m-am tot întrebat dacă a renunţat să mai folosească parfumul Burberry pe care i l-am cumpărat eu, dar nu a facut-o, şi trebuie să-mi stăpânesc dorinţa de a întinde mâna şi a-1 atinge.

— Te iubesc, Jojo, îmi şopteşte la ureche.

Se mişcă uşor şi cu pasiune. Ştiu că sunt prima din viaţa lui, nu m-am îndoit niciodată de asta. Îmi îngrop capul la pieptul lui; miroase atât de bine, a dorinţă pură, atât de sexy. Trupul meu ecao partitură şi doar el deţine cheia muzicală.

Ll privesc în ochi când fruntea lui se atinge de a mea. Degetele mele îi explorează corpul şi îl fac să mă pătrundă mai adânc.

— Eşti perfectă, îmi şopteşte, sărutându-mă şi arătându-mi cât de mult mă iubeşte.

— Te iubesc, Liam!

— Şi eu te voi iubi mereu!

— De ce te-ai înroşit aşa, Jojo?

— Te rog încetează să-mi mai spui aşa, îi cer aproape rugător.

Se îndepărtează de mine şi se sprijină de cealaltă parte a tejghelei.

— Scuză-mă, spune.

Începe să-şi atingă buza de jos, iar eu simt nevoia să-l plesnesc peste mână şi să-i spun să înceteze.

— M-ai înşelat?

Nu-i pot răspunde. Nici măcar nu vreau să-i răspund. Chiar dacă aş fi făcut-o, nu e treaba lui; dar mă cunoaşte perfect. Ştie bine că nu l-am înşelat, dar aşteaptă confirmarea mea.

— Nu ai niciun drept să dai buzna aici şi să-mi pretinzi răspunsuri, Liam. Ai fugit să te joci de-a starul rock. Eşti faimosul Liam Page. Tu ai renunţat la asta, îi spun, deschizându-mi larg braţele şi arătând spre mine. Tu m-ai părăsit pe mine. Nu mai ai ce căuta aici.

El doar râde.

— Nu prea eşti ospitalieră. Ce s-a întâmplat cu vechea zicală „te poţi întoarce oricând acasă”?

— Oamenii normali nu dispar, pur şi simplu, fără o scrisoare sau un afurisit de telefon timp de zece ani. Niciun om normal nu apare la uşa unui cămin să se despartă de persoana iubită, pentru ca mai apoi să nu mai dea niciun telefon.

Îmi ascund faţa în mâini. Nu am vrut să se întâmple aşa. Puteam să rezist încă douăzeci de ani fără să-l văd şi nu m-ar fi deranjat. Mă chinui să-mi stăpânesc lacrimile. Am vărsat destule pentru el, cât să-mi ajungă toată viaţa. Nu-mi permit să mai irosesc altele.

— Oamenii se mai schimbă, îmi spune.

— Nu vreau să facem asta.

— Acum, te referi? mă întreabă.

Scutur din cap.

— Nu, niciodată. Nu am nimic de zis, Liam. Mi-ai spus tot ce ai simţit în acea noapte şi nu ai aşteptat să auzi răspunsul meu. Nici măcar nu mi-ai răspuns la telefon. Nu sunt obligată să-ţi ascult scuzele şi cu siguranţă nu îţi datorez nimic.

Mă întorc, ca să nu trebuiască să îl mai privesc. Trebuie să rămân puternică şi cu mintea limpede. Repet tehnicile de respiraţie pe care mi le-a recomandat doctorul înainte să îl nasc pe Noah.

— Te aştepţi să plec, pur şi simplu, ştiind că am un fiu?

Chicotesc.

— Da, mă aştept să ieşi pe uşă, să te urci pe motocicleta ta fâţoasă şi să te întorci la iubita ta celebră, de unde ai venit. Nu ai ce face aici şi nu vreau să îmi răneşti fiul. Nu

vreau ca el să te cunoască doar ca să-l poţi abandona pentru următorii zece ani.

Îmi şterg lacrima care-mi curge pe obraz. Nu o să-l las să vadă ce efect are asupra mea.

— Nu am nicio iubită.

— Oh, Doamne, Liam! Din tot ce ţi-am spus, tu doar asta ai auzit?

Scutur din cap. Când mă întorc spre el, lasă ochii în pământ.

— Ne-am văzut de vieţile noastre şi tu nu faci parte din ele. Noah nu are nevoie de tine, nici măcar nu te cunoaşte, aşa că am să te rog să pleci şi să nu te mai întorci!

Liam dă din cap în semn de aprobare. Nu mă priveşte în ochi când trece pe lângă mine. Îi privesc corpul, cel pe care îl cunosc centimetru cu centimetru, cum se îndreaptă spre tejgheaua pe care şi-a lăsat casca.

— Ne mai vedem, Josephine.

De când mă ştiu, o singură dată mi-a mai spus Josephine, în noaptea în care s-a despărţit de mine. De îndată ce închide uşa şi urcă pe motocicletă, încep să cedez. Mă prăbuşesc la pământ, ţinându-mi strâns braţele la piept în timp ce plâng. Plâng pentru că mi-a lipsit timp de zece ani şi pentru că a lipsit din viaţa noastră, a tuturor,

inclusiv a lui Noah.

Capitolul 7
Liam

— Alo? mormăi în telefon, enervat că cineva şi-a permis să mă trezească înainte ca soarele să-şi arate faţa urâtă pe ziua de azi.

Îmi mijesc ochii spre ceas, ale cărui numere roşii îmi arată că e ora cinci şi ceva dimineaţa. Se presupune că sunt în vacanţă, dar nici măcar nu sunt lăsat să dorm până târziu.

— Ai avut o noapte grea, cowboy? Credeam că doar o să dai o fugă până acasă şi o să te întorci. Conform calculelor mele, ai plecat acum trei zile. Se pare că ai decis să-ţi prelungeşti şederea. Ce se întâmplă?

— Dumnezeule, Sam, e cinci dimineaţa! Ce naiba vrei?

— Ei bine..., spune ea şi face o pauză.

Ştiu că îşi priveşte unghiile, probabil gândindu-se că are nevoie de o manichiură nouă sau altceva. Sincer să fiu, nu prea îmi pasă. Eu vreau doar să dorm şi să uit că ziua de ieri chiar a existat cu adevărat.

— Când te întorci acasă?

— Curând.

Sunt prea obosit ca să-i fac jocul. Ar fi trebuit s-o concediez demult, dar nu am făcut-o, iar acum trebuie să o suport.

— Liam, îmi pronunţă ea numele cu atâta blândeţe, încât ştiu deja ce urmează să-mi spună.

Nu am chef de tâmpeniile ei azi.

— Nu acum, Sam.

— Mi-e dor de tine. A trecut aproape o săptămână de când nu ne-am mai văzut. Lasă-mă să vin şi să fiu alături de tine. Ai nevoie de mine.

— Nu!

Îi închid telefonul. Nu vreau să fiu obligat să mă ocup de ea şi cu siguranţă nu vreau să se afişeze pe aici şi să pretindă că suntem mai apropiaţi decât suntem în realitate. Cea mai mare greşeală a mea e că m-am culcat cu ea. Ba nu, nu-i adevărat. Greşeala vieţii mele e că am abandonat-o pe Josie în camera ei de cămin, în acea seară, în loc să o iau cu mine. Dacă aş fi făcut-o, acum am fi fost căsătoriţi şi părinţii unui copil. Poate că acum am fi avut încă unul.

La dracu', poate am fi fost divorţaţi şi nimic n-ar fi fost diferit. Tot m-ar fi urât.

Cobor încet din pat, apoi mă îndrept spre duş. După

întâlnirea mea cu Josie din seara trecută, m-am întors la hotel să-mi las motocicleta, după care am mers pe jos până la cel mai apropiat bar. Faptul că nu sunt în Los Angeles mă cam încurcă. Nu prea aveam pe cine să sun să vină după mine, şi am fost sigur că voi fi prea beat să mai pot conduce.

Stau sub duşul fierbinte, bucurându-mă de apa care curge şiroaie pe mine. Cred că de ziua asta mă temeam cel mai mult. În secret, speram să nu vină niciodată, că zilele aveau să se tot repete asemenea unei melodii pe care încerc s-o reiau.

Închid apa de îndată ce se răceşte şi nu mă obosesc să mă şterg cu un prosop. Mă arunc direct înapoi în pat. Aş sugruma-o pe Sam pentru că m-a trezit. Ştiu că o face intenţionat, pentru că nu vrea ca eu să uit de existenţa ei şi de posibilitatea de a-mi deveni iubită. Adoră să mă însoţească pe covorul roşu. Faptul că presa ne consideră un cuplu i se pare incitant. Sam vrea totul de la viaţă: bani, faimă şi chipul ei pe coperta fiecărei reviste, iar eu sunt biletul ei spre celebritate. Nu contează de câte ori i-am tot spus că eu nu o vreau pe ea.

Mă trezesc pentru a doua oară azi când sună telefonul hotelului. Mă sună de la recepţie să mă informeze că îmi

este adus costumul şi că maşina pe care am închiriat-o mă aşteaptă în parcarea din faţă. Nu cred că s-ar cuveni să mă duc la înmormântarea prietenului meu pe o motocicletă Ducati.

Mă îmbrac într-un costum negru cu dunguliţe. Sam a comandat trei cămăşi noi în culorile standard: negru, alb şi albastru. O aleg pe cea albă şi îmi pun o cravată neagră. Simplu şi elegant.

După o ultimă privire în oglindă, îmi pun ochelarii de soare în buzunar. Oi fi eu cunoscut ca Liam Page, dar astăzi sunt Liam Westbury şi voi jeli moartea prietenului meu.

Distanţa până la biserică e mică. Stau în parcare şi mă gândesc ce urmează să fac. Nu vreau să distrag atenţia de la Ka- telyn, aşa că încerc să mă strecor chiar înainte să înceapă slujba, iar la final voi putea să mă furişez înapoi afară. Pot să-mi transmit condoleanţele şi să spun câteva cuvinte la cimitir înainte să părăsesc oraşul, mâine.

După ce intră şi ultimele persoane, mă îndrept şi eu spre uşă. Se aude muzică din interior, abia perceptibil, dar e o variantă instrumentală a imnului liceului nostru. Ai putea crede că Mason însuşi a planificat totul.

Deschid uşa masivă, intru şi aştept până când aceasta

se închide fără zgomot. Mă îndrept spre cartea de condoleanţe şi mă semnez, pentru ca atunci când Katelyn se va uita în ea să ştie că am fost prezent, chiar dacă nu am vorbit.

— Nu am crezut că ai să-ţi faci apariţia.

Mă întorc şi o văd pe Katelyn stând în spatele meu. Poartă o rochie neagră până la genunchi şi o pălărie tot neagră pe cap. Nu i-ar da nimeni mai mult de optsprezece ani.

— Nu am nicio scuză, Katelyn. Am venit doar să-mi prezint condoleanţele.

— Nu-mi pasă...

— O să plec. Nu am venit să-ţi stric ziua. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Pun stiloul înapoi în suport şi îmi aplec capul în faţa ei. Îşi pune mâna pe braţul meu şi mă ţine pe loc. Vrea probabil să strige la mine şi o merit cu vârf şi îndesat. Merit tot ce au să-mi reproşeze ea şi Josie.

— Îmi lipseşte un cărăuş, îmi spune, luând o gură de aer. Speram să-ţi faci apariţia, poate nu chiar cu cinci minute înainte de începerea slujbei, dar asta e. N-o să te judec, Liam. Dar o să te rog să-l conduci pe Mason pe ultimul drum şi să-i stai alături până când va fi depus la

locul lui de odihnă.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mi-am spus că nu voi plânge, dar nu mă pot abţine.

— Aş fi onorat, reuşesc să rostesc înainte să fiu copleşit de durere.

Încuviinţează şi îmi cere să o urmez. Trecem printr-o uşă şi o reacţie generală se produce în încăpere. Îi recunosc pe câţiva băieţi din liceu, dar cel care iese cel mai mult în evidenţă este Nick. Mă şochează să îl văd aici. Nu au fost niciodată prieteni în liceu. Cred că viaţa se schimbă drastic în decursul a zece ani.

Katelyn le spune tuturor celor de pe partea stângă să se deplaseze cu un loc mai încolo.

— Şi-ar dori să fie în stânga ta.

Îmi ia faţa în mâinile ei şi mă sărută pe obraz. Mason s-a însurat cu o femeie pe cinste.

Primim semnalul şi îl ridicăm pe Mason. Când se deschid uşile vestibulului, toţi îşi întorc capul. Şoaptele discrete şi degetele îndreptate spre mine mă fac să mă simt de parcă aş lua cina într-un restaurant aglomerat şi toţi se vor înghesui să-mi ceară autograful de îndată ce mi se va lua farfuria din faţă.

După ce sicriul lui Mason este depus în centru, plin de

coroane, toţi cărăuşii îşi ocupă locurile. Privesc cum Nick se aşază lângă Josie şi îi ia mâna într-a lui. Văd doar roşu în faţa ochilor, dar ea nici măcar nu se uită în direcţia mea. Doar Noah îmi face cu mâna, iar eu îi răspund, ceea ce îl face pe Nick să se înverzească la faţă de nervi.

Când mă uit în jos, observ o fetiţă care mă prinde de sacou, îşi strecoară mâna într-a mea şi mă trage să mă aşez lângă ea. Trebuie să fie una dintre gemenele lui Mason. Cealaltă fată se ridică şi se aşază lângă sora ei, ţinându-mă şi ea de mână. Katelyn mă priveşte zâmbind. Nu ştiu dacă ea a pus asta la cale, dar îi voi fi pe veci recunoscător.

Asta e prima înmormântare la care particip şi sper să fie şi ultima. Nu mai vreau să trec prin aşa ceva. În timp ce pastorul vorbeşte despre viaţa lui Mason, îmi dau seama câte am ratat. Când mă uit în direcţia lui Noah, observ că mă priveşte, iar eu mă întreb dacă ştie cine sunt. I-a povestit vreodată Josie despre mine? Nick pare nervos şi asta mă cam amuză. Nu mi-a plăcut de el nici în liceu, iar faptul că îmi ţine iubita de mână mă face să îl plac şi mai puţin, dar asta e doar problema mea şi va trebui să tac şi să înghit.

Mi se pare culmea că s-a dat la iubita mea când nu am

fost prin preajmă. Dacă ar fi fost oricine altcineva, nu mi-ar fi păsat, dar Ashford? Asta mă scoate din sărite.

— Vrea cineva să spună câteva cuvinte despre Mason?

Las mâinile fetelor şi mă ridic, îndreptându-mi sacoul. Oamenii şoptesc între ei în timp ce eu mă îndrept spre podium, dar mie nu-mi pasă. Dacă tot fac asta, o voi face cum trebuie.

Îi fac cu ochiul lui Josie înainte să-mi dreg glasul şi să vorbesc la microfon.

— Acum zece ani, am decis să-mi schimb viaţa. Între timp, am pierdut singura familie de care mi-a păsat cu adevărat: Mason, Katelyn şi Josie. Am fost egoist, derutat şi am vrut să scap de stigmatul de a fi băiatul de aur al oraşului Beaumont. Ce nu m-am gândit niciodată a fost că l-aş putea pierde definitiv pe Mason, cel mai bun prieten al meu încă de la grădiniţă. A fost mereu complicele meu şi omul meu de bază pe teren. Tot ce ţine de viaţa mea şi cine urma să devin i se datorează lui Mason. Când am auzit că s-a dus din această lume, a murit şi o parte din mine. Pentru prima dată de foarte mult timp am plâns. Am plâns pentru fiecare moment în care nu am fost alături de el. Am ratat logodna lui cu Katelyn, nunta lor şi naşterea minunatelor sale fiice, care mi-au făcut loc în inimile lor

incredibile chiar dacă nu merit. L-am dezamăgit şi pentru asta mereu îmi va părea rău. Mason, prietene, voi face tot ce-mi stă în putinţă să am grijă de familia ta şi să mă asigur că nu-i va lipsi nimic niciodată.

Katelyn mă îmbrăţişează de îndată ce mă întorc în bancă. Gemenele mă iau amândouă de mână şi mă strâng cu putere.

— Numele meu este Peyton. Vrei să te uiţi duminică cu mine la fotbal?

Mă uit în jos spre fetiţa care seamănă leit cu Mason, cea îmbrăcată cu tricoul echipei de fotbal a liceului din Beaumont.

— Bună, Peyton! Eu sunt Liam şi mi-ar plăcea să mă uit la fotbal împreună cu tine.

Capitolul 8
Josie

Nick mă trage afară din biserică şi mă conduce spre parcare. Am ştiut că e nervos când i-am văzut faţa în timp ce parcurgea culoarul din faţa altarului, dar de unde era să ştiu eu că Liam urmează să-şi facă apariţia aici? Ajungem în spatele bisericii, unde Nick mă întoarce cu faţa spre el şi mă lipeşte cu spatele de zid.

— De cât timp, Josephine?

Doamne, cât urăsc să mi se spună aşa, Josephine! Mă simt de parcă am dat de belea, chiar dacă sunt adult.

— A apărut din senin seara trecută.

— Şi nu aveai de gând să-mi spui şi mie?

Am crezut că Nick şi cu mine suntem diferiţi de celelalte cupluri, că avem o relaţie mai puternică.

— Nick, nu am secrete faţă de tine. A apărut seara trecută, ne-am certat şi apoi a plecat. Nu am ştiut că o să vină aici şi, sincer, mă preocupă mai mult Katelyn. Astăzi nu e Liam centrul atenţiei, ci Katelyn şi fetele.

— De unde îl cunoaşte pe Noah?

Inspir adânc.

— Habar nu am, îi răspund sincer.

Am teoriile mele, dar nu am vrut să îl întreb pe Liam şi cu siguranţă nu îl voi întreba pe Noah.

Nick începe să patruleze, trăgându-se de părul blond. Vorbeşte singur. Pare să se certe cu o persoană imaginară.

— Spune-i lui Liam că vrem să ne vedem cu el mai târziu.

— De ce? întreb curioasă.

Nick se opreşte în faţa mea, mă prinde de braţe şi mă izbeşte de perete. Nu l-am mai văzut niciodată în halul ăsta. Nu îmi place latura asta a lui.

— Pentru că o să-i spun avocatului meu să întocmească actele de adopţie, să îmi cedeze drepturile parentale.

Nu pot să cred ce-mi aud urechile. Ştiu că vrea să-l adopte pe Noah, dar nu am discutat niciodată despre asta. Nici măcar nu ştiu dacă eu vreau ca el să facă asta. Noah e al meu, nu trebuie să poarte numele lui Nick. Chiar dacă ne-am căsători, lucrurile nu trebuie să se schimbe între ei.

— Ăă...

— Hei, prieteni, vă caută Noah!

Mă uit peste umăr şi o zăresc pe Jenna la doar câţiva metri depărtare. Nick se retrage, eliberându-mi braţele. Încerc să nu mă crispez de durere. Îi zâmbesc Jennei, să o

asigur că totul e în regulă.

— Mulţumesc, Jenna!

Zâmbeşte şi ea, apoi pleacă, lăsându-ne singuri, să ne vedem de treburile noastre.

— Nick, doar pentru că Liam e aici nu înseamnă nimic.

Îl trag spre mine. În cele din urmă cedează şi mă sărută uşor pe buze.

— Îmi pare rău, scumpo. Nu ştiu ce m-a apucat. Văzându-1 aici şi felul în care i-a făcut cu ochiul lui Noah, eu doar... a început să-mi fiarbă sângele în vene. Poate că el l-a făcut pe băiat, dar asta e familia mea. Cu cât pleacă mai repede, cu atât mai bine.

— Sunt de acord cu tine, dar hai să nu-i dăm un motiv să rămână, bine?

Nick încuviinţează şi mă conduce spre locul în care s-au adunat oamenii. Îl găsim pe Noah şi ne îndreptăm spre maşina noastră, ca să pornim în urma dricului şi a maşinii lui Katelyn. Cărăuşii trebuie să se alinieze şi să stea de pază, cum ar spune tatăl meu.

Convoiul funerar trece prin oraş şi prin faţa liceului care a devenit altar pentru Mason. Meciul de săptămâna asta a fost amânat. E prima dată din istoria liceului Beaumont când echipa nu va ieşi pe teren în zi de meci. Mason a

influenţat vieţile multor persoane, iar lipsa lui se va simţi ani buni de acum înainte.

Când ajungem la cimitir, câteva persoane s-au adunat deja acolo. Mă străduiesc să nu mă uit după Liam când ies din maşină, dar pur şi simplu îmi fug ochii. E uşor de găsit. E tipul înconjurat de femei singure şi de câteva nu-atât-de-singure.

— Mai scuteşte-mă! bombăne Nick în timp ce ieşim din maşină.

— Ăsta e el, nu poate fi altfel, Nick. Dar nu-1 vezi dând autografe sau ceva. Stă şi el lângă ceilalţi băieţi.

— Îi iei cumva apărarea?

Scutur din cap şi îl iau pe Noah de mână. Ne îndreptăm spre groapa pregătită pentru Mason şi ne găsim un loc unde să stăm.

— Florile tale arată minunat, Josie! îmi spune o vecină de-a lui Katelyn care se apropie de mine.

Nu îi reţin numele, deşi ar fi trebuit. Ar trebui să-i cunosc pe toţi cei din oraş. Îi mulţumesc pentru apreciere, iar ea promite să treacă pe la florărie.

— Mamă, de ce vorbesc toate acele femei cu fostul tău iubit?

Mă uit la Noah şi mă gândesc oare cât de multe a aflat.

Vreau să îl întreb unde l-a cunoscut pe Liam, dar asta poate să mai aştepte. Nu mă pot abţine să nu privesc în direcţia lui Liam. Se uită şi el la mine şi privirile ni se întâlnesc. Îi zâmbesc, iar el ridică din umeri.

— E cântăreţ. Cred că vor autograful lui.

— Ce tâmpenie! Dacă eu aş fi fost faimos şi prietenul meu tocmai ar fi murit, nu mi-aş fi dorit să dau autografe.

— Sunt convinsă că Liam gândeşte la fel, dragul meu.

În timp ce ne îndreptăm spre casa lui Katelyn pentru a lua o gustare în amintirea lui Mason, rămân uimită că a vrut să organizeze asta acasă la ei. Eu şi cu Nick i-am oferit casa noastră, dar ea a fost categorică, spunând că lui Mason i-ar fi plăcut o petrecere la el acasă.

O petrecere?

Nu am dispoziţia necesară pentru o petrecere. Vreau doar să mă cuibăresc în fotoliul meu supradimensionat, să mă înfăşor într-o pătură şi să mă uit la filmuleţele noastre vechi. Nick m-a prins făcând asta de câteva ori de când ne-a părăsit Mason şi mereu a avut aceeaşi expresie pe chip. Ştiu că nu a fost prea fericit că îmi pierdeam timpul uitându-mă la ele. Probabil s-a îndoit şi de loialitatea mea faţă de el, având în vedere că nu erau amintiri comune, ci doar ale mele şi ale lui Liam.

„Petrecem” de ceva timp, când în sfârşit intră şi Liam în casă. Încerc să nu-1 judec prea tare, dar are un harem de fete care se ţin scai de el. Nu-mi pot da seama dacă îi face plăcere sau nu. Obişnuiam să-i cunosc fiecare expresie pe chip, dar a trecut prea mult timp de atunci.

Peyton fuge în calea lui şi îl trage de sacou. El zâmbeşte şi apoi se apleacă să fie la acelaşi nivel cu ea. O trage de una dintre codiţe şi îi provoacă cel mai grozav râs.

— „Atea-s” iubitele tale?

Nu mă pot abţine să nu râd şi mă apropii să aud răspunsul lui. O parte din mine ar vrea să afle mai multe despre el, dar cealaltă parte, cea raţională, nu vrea să-i pese şi abia aşteaptă ca el să plece.

Liam aruncă o privire spre femei şi se strâmbă.

— Nu, nu le cunosc. Sunt prietenele tale?

Peyton scutură din cap. Liam se apleacă şi îi şopteşte ceva la ureche, ceva ce o face să râdă din nou.

— „Scusaţi-mă”, îl cunoaşteţi pe tăticul meu? întreabă apoi fetiţa, adresându-se femeilor care roiesc în jurul lui Liam.

Una dintre ele îşi lasă capul pe spate şi râde de parcă tocmai ar fi auzit cea mai amuzantă întrebare.

— Nu, nu-1 cunoaştem, deşi ne-ar face plăcere.

Se întoarce spre prietenele ei şi încep toate să chicotească. Nu-şi dau seama unde se află?

Peyton face un pas înainte şi îşi pune mâinile în şolduri, înainte să apuce să mai spună ceva, Katelyn îşi face apariţia parcă de nicăieri.

— Îmi cer scuze, nu cred că ne-am mai întâlnit până acum. Cum l-aţi cunoscut pe Mason?

— Oh, nu îl cunoaştem. Am auzit că Liam Page va fi la această petrecere şi, ca norocul, el tocmai cobora din maşină când am parcat noi.

Liam are o figură atât de stânjenită, încât mi se face milă de el. O ţine de mână pe Peyton, evitând să le privească pe femeile din spatele lui.

— Din păcate, astăzi nu e ziua voastră norocoasă. Liam Page nu e aici şi nici măcar nu locuieşte în Beaumont, deci aţi putea încerca să-l vedeţi într-un concert sau prin altă parte.

Toate trei încep să râdă, iar una dintre ele arată cu degetul.

— Ăla de acolo e Liam Page! Jur pe viaţa mea!

Katelyn îl priveşte pe Liam, care are mustrări de conştiinţă. Sunt uluită de capacitatea ei de a-şi păstra calmul şi cumpătul. Nick mă sărută pe obraz şi se

îndreaptă spre Liam.

— Westbury, batem şi noi mingea puţin?

Liam se uită la Nick şi încuviinţează din cap. Când mă vede stând lângă perete şi privind întreaga scenă, expresia de pe chipul lui nu trădează nicio emoţie.

— Ei, ce să vezi, îl cheamă Westbury! Puteţi pleca!

Mă apropii şi eu şi o ajut pe Katelyn să le dea afară din casă.

— Îmi pare atât de rău, Katelyn!

Până acum, nu a mai trebuit să îmi cer eu scuze în numele lui Liam. Nici nu sunt sigură de ce o fac.

Katelyn îşi flutură mâna de parcă nu ar fi mare lucru.

— A fost doar o chestiune de timp înainte ca cineva să-şi dea drumul la gură şi să spună tuturor că e în oraş. O fi situaţia tensionată, dar nu şi azi. Mason ar fi vrut ca el să fie aici.

Nu ştiu dacă ăsta a fost un apropo la adresa mea sau nu. Poate că ar fi trebuit să-i sun pe toţi azi-noapte şi să-i anunţ că s-a întors, dar nu am fost sigură că va fi prezent astăzi. La naiba, nici măcar nu am ştiut dacă a aflat ce i s-a întâmplat lui Mason. Bănuiesc că aş fi putut să le spun, dar am fost mai preocupată să-mi salvez fiul de suferinţa iminentă.

O minge care zboară prin faţa geamului îmi captează atenţia. Ies afară şi inima mi se opreşte pentru că bărbatul pe care l-am iubit cândva joacă fotbal cu cel cu care am de gând să mă căsătoresc şi puştiul care ne leagă pe toţi.

Capitolul 9
Liam

Se pare că în ultimul timp fac tot felul de greşeli. Greşeala zilei e că am trecut pe la magazin. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Ar fi trebuit să mă duc direct acasă la Katelyn, dar nu am vrut să apar cu mâna goală. Iar acum am ajuns într-o situaţie ciudată: iată-mă jucându-mă în curtea din spate cu Nick Ashford şi cu fiul meu. Un fiu care nu ştie că sunt tatăl lui. La naiba, Josie nici măcar nu vrea să-mi confirme că e al meu, dar îmi dau seama când mă uit la el. A moştenit ce-i mai bun de la mine şi de la Josie, indiferent cum s-a întâmplat să fie conceput sau de felul în care vieţile noastre au luat-o pe căi diferite.

Şi cine ar fi crezut că Nick ar fi dispus să mă ajute? Sigur ştie că vreau să-i trag o mamă de bătaie pentru că s-a atins de femeia mea, dar judecând după felul în care ea îl priveşte, probabil nu o deranjează.

— Ce s-a întâmplat acolo?

Am fost de acord să ieşim la o partidă de fotbal, nu şi la discuţii. L-aş putea ignora. Aş putea să mă prefac că e la fel ca în liceu, când tipul cel nou încearcă să se integreze

în comunitatea noastră. Am avut propria noastră gaşcă şi am fost prieteni buni.

Dar nu fac asta. Nu azi.

— M-am gândit să dau o fugă până la magazin, să iau ceva de la patiserie, nişte flori şi să-i aduc lui Katelyn vinul ei preferat de când eram la şcoală. De îndată ce am ajuns la casă să plătesc, am început să realizez unde am greşit. Nu eram deghizat. Nu aveam ochelari falşi sau o şapcă pe care să mi-o trag peste ochi. Tânăra casieriţă s-a uitat o singură dată la mine şi a ştiut cine sunt. Înainte să-mi vină rândul, a apucat să-i trimită mesaj cuiva şi am ştiut că am dat de belea. Mi-a spus doar „îmi pare rău pentru prietenul tău", în timp ce îmi scana produsele puţin cam prea lent. Când am tras maşina în faţa casei, fetele alea erau în spatele meu şi m-au urmărit până înăuntru.

Îi arunc mingea înapoi lui Nick, care doar dă din cap.

— Ăsta e ultimul lucru pe care mi l-am dorit pentru Katelyn, mai ales azi.

— Ţi se întâmplă des?

Îmi dau jos sacoul şi-mi deschei cămaşa, să nu o murdăresc. Ochii lui Noah privesc ţintă la tatuajele mele de pe braţe, iar eu mă întreb dacă voi putea vreodată să am o conversaţie cu el. Să-i povestesc despre mine şi

poate chiar să avem o relaţie tată-fiu.

— Nu prea ies când sunt acasă. Se mai întâmplă când sunt în turneu, dar nu stau prea mult într-un singur loc ca să conteze cu adevărat.

Pot simţi când oamenii se holbează la mine; m-am obişnuit deja cu asta, dar aici mi se pare ciudat. Când mă uit spre verandă, o văd pe Josie stând acolo. Are un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri înălţime; poate mai mulţi, dacă socotesc şi tocurile pantofilor. E la fel de frumoasă ca în liceu. Picioarele arată tonifiate, iar abdomenul e la fel de plat cum îmi amintesc. Nick îşi drege vocea, iar eu nu pot să mă abţin să nu râd. Aş proceda la fel dacă cineva i-ar face ochi dulci iubitei mele, dar el uită că întâi a fost a mea.

— Vrei să te îmbraci într-o fustă scurtă şi să ne faci galerie, Josie?

Îi cade faţa, iar eu îmi dau seama că nu a gustat glumiţa mea nevinovată. Încerc să râd cu nonşalanţă, dar ea nu se lasă păcălită. Se uită la Nick, care e furios pe mine. O privesc intrând înapoi în casă, fundul ei arătând la fel de ferm ca întotdeauna. Scutur din cap ca să alung de amintirile care urmau să mă copleşească.

— Domnule Westbury, mai jucaţi fotbal?

Îmi dezlipesc ochii de pe fundul fostei mele iubite, să-mi privesc fiul. Vreau să întind mâna şi să-l ating, să-mi trec degetele prin părul lui şi să-l întreb tot ce se poate întreba, dar nu o fac. Trebuie să vorbesc cu Josie, să vedem cum procedăm cu rahatul ăsta de situaţie. Dacă ea crede că voi uita pur şi simplu de existenţa lui, nu ştie ce o aşteaptă.

— Nu, nu prea am timp. Dar tu? Joci fotbal?

Aprobă ferm din cap şi arată spre Nick.

— Tatăl meu, Nick, îmi antrenează echipa.

Nu m-a deranjat prea tare că el şi Josie sunt împreună, pentru că eu am renunţat la ea. Chiar dacă nu am dreptul la opinie, cum să accept ca fiul meu să-i spună lui „tată”? Asta niciodată. Nu mi s-a spus că am un fiu. Dacă aş fi ştiut, aş fi rămas aici.

— Chiar aşa? întreb, încercând să-mi stăpânesc furia care clocoteşte în mine.

Ştiu că nu e vina puştiului că îi spune lui Nick tată, e vina mea, dar Josie nu ar trebui să permită asta. Ştie prea bine că aş fi rămas aici dacă aş fi ştiut de existenţa lui. Am vorbit mereu despre copii, amândoi ni i-am dorit, deci nu se pune problema că aş fi abandonat-o gravidă.

Chiar dacă am făcut ceva de neînchipuit şi am părăsit-o, nu e ca şi cum nu aş fi iubit-o. Când am părăsit-o, mi s-a

frânt şi mie mima.

Noah dă din cap în semn de aprobare şi pare foarte nerăbdător să-mi povestească despre Nick, chiar dacă eu nu vreau să aud.

— Eu sunt fundaş. Asta a fost şi poziţia dumneavoastră, iar recordul din liceu a rămas nedoborât. Nimeni nu se apropie măcar, cel puţin aşa a spus unchiul Mason.

Mă las în jos să îl privesc pe Noah şi zâmbesc. Zâmbesc la gândul că Noah l-a numit pe Mason unchi. Fotbalistul din mine e încântat că el iubeşte acest sport. Şi eu am iubit fotbalul când eram de vârsta lui şi voiam să joc tot timpul. Adultul din mine speră că Josie l-a înscris şi la alte activităţi, pentru că viaţa nu înseamnă doar fotbal.

— Joci pe poziţia a treia sau a cincea de pornire? îl întreb, curios cât de multe l-a învăţat Nick.

— Mă pricep la ambele, aţi vrea să vedeţi? mă întreabă nerăbdător.

Îi pasez mingea, privindu-1 cum o manevrează de parcă s-ar fi născut să fie fundaş.

— Fii pe fază, Nick! strigă, iar eu sunt surprins de faptul că nu i-a mai spus tată.

Privesc ambele variante şi observ că are talent înnăscut, mult mai mult decât aveam eu la vârsta lui. Pot doar spera

că Josie îl va lăsa să aleagă ce e mai bine pentru el în viaţă, spre deosebire de tatăl meu. Nu aş vrea ca el să-i poarte pică şi să nu mai ţină legătura cu părinţii datorită unei decizii cruciale.

Când mă gândesc la părinţii mei, mă întreb dacă ei îl cunosc pe Noah. Fac parte oare din viaţa lui? Mi-au privit băiatul crescând fără mine?

— Uau, eşti mult mai bun decât eram eu la vârsta ta!

Noah zâmbeşte şi, când o face, seamănă leit cu Josie.

— Mulţumesc. Mama zice că am talent înnăscut şi că îmi curge fotbalul prin vene.

— Da, cred că mama ta are dreptate.

Nick se duce în casă, lăsându-ne pe Noah şi pe mine să vorbim. Îl întreb dacă vrea să stea jos şi poate să mănânce ceva, iar el e de acord. Stăm unul lângă celălalt, iar eu mă uit ce îşi pune în farfurie. O umple cu legume, biscuiţi săraţi, caşcaval şi nişte spaghete. Fac şi eu la fel, pentru că şi mie îmi plac aceleaşi lucruri.

Sunt câteva scaune în curte şi, chiar dacă e o zi răcoroasă, avem parte de suficientă căldură de la soare încât să putem sta aici şi să ne relaxăm afară.

— Deci, cum e să fii celebru, domnule Westbury?

Apelativul „domnule” mă face să mă crispez. De fapt, îl

urăsc. Şi urăsc faptul că m-a întrebat despre celebritate, fiindcă eu niciodată nu mi-am dorit să fiu faimos. Am vrut doar să fac muzică. Am vrut să încerc ceva diferit doar ca să văd dacă mă descurc.

— Îmi poţi spune Liam, îi răspund. Iar să fii faimos e în regulă. Muncesc din greu şi câteodată sunt departe de casă pentru o perioadă lungă de timp.

— Prietenul meu Johnny spune că starurile rock au cam douăzeci de iubite şi tu ai venit cu trei femei. Sunt ale tale?

Dacă nu l-aş cunoaşte, aş putea crede că l-a pus mama lui să întrebe.

— Nu, nu am iubită sau soţie. Am un motan, dar el nu prea mă place.

Noah începe să râdă, legănându-şi picioarele sub scaun. Vreau să întind mâna şi s-o aşez pe genunchii lui, exact cum obişnuiam să fac cu Josie. Deşi, la cât de înaltă e ea, puteam face asta doar stând pe platforma din spatele camionetei mele.

— Motanul tău nu te place? Cum aşa?

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Dar e foarte afurisit, aşa că mă gândesc să-i spun să-şi facă bagajul pisicesc şi să se mute.

— Unde e el acum?

— E în Los Angeles, unde locuiesc. Am o menajeră care îl hrăneşte cât timp sunt eu plecat.

— Şi unde doarme?

Ce întrebare ciudată din partea unui băieţel.

— Are un adevărat palat din acela pentru pisici. Poate că din cauza asta mă urăşte, pentru că e ca un palat şi nu o maşină de curse sau ceva de genul ăsta.

Râsul lui Noah a devenit o minunată muzică pentru urechile mele. Vreau să-l înregistrez şi să-l ascult încontinuu în timp ce compun. Privindu-1, mă simt inspirat să scriu versuri despre el, să-i dedic un cântec.

— Dar tu? Ai vreo iubită, soţie sau pisică ce te urăşte?

— Nu, nu am nimic din astea. Mama spune că am putea adopta un câine, după ce se căsătoreşte cu Nick.

Căsătorie? îmi înăbuş o serie de insulte care vor să-mi iasă pe gură când vorbeşte despre Nick şi Josie. Ştiu că nu am dreptul să spun ceva. Da, am renunţat la ea, dar nu pot să mint şi să pretind că nu mă doare să o văd cu altcineva. Nu ştiu ce mă aşteptam să facă, probabil că speram să se simtă şi ea la fel de nefericită şi de pierdută ca mine.

Capitolul 10
Josie

Nu credeam că am să apuc să trăiesc vreodată clipa asta. Am visat de multe ori ziua în care Noah face cunoştinţă cu Liam, dar niciodată în felul ăsta. M-am obişnuit cu ideea că Noah l-ar căuta pe Liam la vârsta de optsprezece ani. S-ar certa sau împrieteni sau ce-or mai face taţii şi fiii când se întâlnesc pentru prima dată. Singurul lucru pe care nu mi l-am dorit a fost ca Noah să-l urască pe Liam pentru că nu a fost prin preajmă. Aş fi putut încerca să-i explic situaţia, dar nu am facut-o. Am fost egoistă şi am vrut doar să-i aud vocea. Am vrut ca şi el să-mi audă vocea şi să se întoarcă înapoi acasă. Am fost nervoasă şi mi-a luat mult timp să scap de mânie.

Acum, privindu-i afară, adânciţi în conversaţie, îmi doresc să-i pot închide într-o bulă şi să nu mai poată fi despărţiţi. Ştiu că nu ar fi drept faţă de Liam, el duce o viaţă complet diferită, departe de locul ăsta. El e diferit, dar a rămas acelaşi băiat de care m-am îndrăgostit cu atâţia ani în urmă.

Băiatul pe care nu am încetat să-l iubesc.

Privindu-i pe Liam şi pe Noah unul lângă celălalt, nu există urmă de îndoială că sunt tată şi fiu.

Liam păstrează contactul vizual cu Noah de fiecare dată când vorbesc. Ştiu că Nick e furios pentru că Liam şi-a făcut apariţia aici; să fiu sinceră, şi eu sunt nervoasă, dar ce pot face? Noah a aflat de Liam pentru că a crescut în Beaumont. Nu ştie cine e el cu adevărat şi cred că vreau să rămână aşa, cel puţin deocamdată. Liam va pleca în curând şi lucrurile vor reveni la normal.

— La ce te gândeşti?

Katelyn îşi sprijină capul pe antebraţul meu. Statura ei minionă, de un metru şi cincizeci şi şapte de centimetri, care nu îmi ajunge nici până la umeri, îmi permite să-mi strecor braţul în jurul ei şi s-o trag mai aproape de mine.

— Nu sunt sigură, îi răspund. Sunt copleşită de prea multe emoţii în acest moment.

— Arată exact ca el, îmi spune în şoaptă, departe de urechile oaspeţilor curioşi. Ce ai de gând să faci?

Scutur din cap pentru că habar nu am. Nu am nici cea mai mică idee ce ar trebui să fac. Creierul meu mă sfătuieşte să-l ignor şi să aştept ca Liam să plece din nou, dar inima îmi spune să mă duc acum la el şi să-i cer să facă parte din viaţa lui Noah. Măcar atât să facă şi el din

moment ce a lipsit timp de zece ani.

— Va pleca în curând. Poate că-1 voi lăsa pe el să decidă.

— Nu chiar atât de curând, draga mea. A promis că se va uita la fotbal împreună cu Peyton duminica asta. Multe se mai pot întâmpla în trei zile.

Katelyn mă sărută pe obraz şi mă lasă singură, să mă uit pe geam la doi dintre cei trei băieţi care sunt stăpâni pe inima mea.

Ne-am întors acasă de la reşedinţa lui Katelyn în tăcere. Nick m-a ţinut de mână, iar Noah a adormit aproape imediat. Şi-a petrecut restul zilei discutând cu Liam despre statistici şi poziţii perfecte pe teren, în timp ce Nick îi privea de pe margine. Ştiu că au existat câteva remarci acide la adresa lui Nick, dar el le-a ignorat.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Nick în timp ce se bagă în pat.

Se propteşte pe coate, evident dispus să discute cu mine despre tot ce s-a petrecut astăzi. Eu vreau doar să mă culc.

— Ştii, Katelyn m-a întrebat acelaşi lucru mai devreme. Şi-a făcut ea mai multe griji pentru mine, când eu ar fi trebuit să mă ocup de ea.

— Ştie că o iubeşti.

Îşi pune mâna pe talia mea, adunându-mi pijamaua de mătase în pumn.

— Astăzi a fost...

— O zi dificilă, tristă, neaşteptată, ciudată? Aş putea continua aşa la nesfârşit şi tot nu aş descrie perfect ziua de azi. O harababură, poate?

Mă apropii mai mult de Nick, iar el îşi strecoară mâna în jurul meu şi mă trage spre el. Începe să mă sărute delicat, mai întâi pe gât, apoi pe buze.

— Ar trebui să vorbim despre Liam şi Noah. Nu sunt eu tatăl lui Noah, dar îmi doresc să fiu, ştii asta. Felul în care m-am purtat astăzi a fost deplasat, ţi-am greşit foarte mult când m-am enervat pe tine pentru toată treaba cu Liam şi-mi pare rău.

— Ştiu că îţi pare.

Îmi trec degetele prin părul lui.

— Nu cred că Liam va dori să facă parte din viaţa lui Noah chiar acum, dar poate se răzgândeşte mai târziu. Poate ar trebui să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, el va pleca curând.

Nick îmi dă părul după ureche, apoi îmi cuprinde bărbia şi mă trage mai aproape.

— Te iubesc, Josie! spune înainte să mă sărute.

Sărutul lui e delicat, fără grabă, de parcă nu ar vrea să uite clipa asta. Ca şi când ar fi disperat.

Îl iubesc, chiar îl iubesc. Dar văzându-1 pe Liam cu Noah, nu pot să nu mă întreb ce ne rezervă viitorul şi cum mă voi înţelege eu cu Nick.

— Bună, Josie!

Katelyn şi cu mine ne întoarcem şi îl vedem pe Liam Westbury venind spre noi. Katelyn mă trădează şi pleacă de lângă mine, râzând în timp ce se îndepărtează.

Îmi transpiră palmele, iar picioarele îmi par dintr-odată făcute din jeleu.

Anul ăsta, în sfârşit l-am remarcat. A crescut atât de mult în timpul verii, încât nu prea îl băgăm în seamă înainte, când pierdeam timpul acasă la Katelyn. Apoi a plecat în tabăra de fotbal timp de o lună şi s-a întors extrem de sexy.

Muream de nerăbdare ca el să-şi dea jos tricoul măcar o dată, să-i pot vedea mai bine abdomenul, pentru că imaginaţia nu mă prea ajută.

— Bună! îmi spune.

Îşi ţine casca într-o mână, iar cu cealaltă trage de gulerul tricoului, cel pe care vreau să-l rup de pe el.

— Bună! îi răspund prosteşte.

— Cum a fost restul verii pentru tine?

— A fost bine. Am citit mult.

Am citit mult? O, Doamne, o să creadă că sunt o tocilară. Ce naiba e în neregulă cu mine? Pământul a început să mi se pară brusc extrem de interesant în timp ce îmi privesc pantoful lovind o piatră.

Simt furnicături pe piele când îmi ridică bărbia şi mă priveşte cu ochii lui albaştri ca cerul, iar tot ce-mi trece prin cap e că aş vrea să-i sar în braţe şi să-mi îndes limba în gura lui. Am doar cincisprezece ani, dar m-am uitat la filme. Sunt sigură că îmi pot da seama cum se face.

— Vrei să mergi la balul bobocilor cu mine?

— Balul bobocilor?

Mintea mea abia poate înţelege ce întreabă, dar jur pe ce e mai sfânt că a zis balul bobocilor. Adică „îmbracă-te frumos şi dansează”. Asta înseamnă că vrea să danseze cu mine; să mă lipească de el şi să ne legănăm pe ritmurile melodiilor siropoase de dragoste. Aceleaşi piese pe care le ascult eu noaptea în timp ce scriu „Josephine Westbury” în jurnalul meu.

— Mda. Mi-am luat permisul, aşa că pot conduce şi mă gândeam…

— Da!

El tresare şi începe să râdă.

— Scuze, spun în timp ce-mi acopăr faţa cu mâinile.

Îmi ia mâinile de pe faţă, dar nu-mi dă drumul. Când se apleacă spre mine, simt că o să leşin. Miroase a deodorant Old Spice, noul meu miros preferat.

— Te rog să nu îţi acoperi faţa. Eşti mult prea frumoasă să te ascunzi.

Mă sărută pe obraz înainte să se întoarcă pe teren.

— O să te sun diseară!

Se întoarce spre mine şi strigă înainte s-o ia la fugă.

Mă trezesc cu o transpiraţie rece şi lacrimi pe obraz. Nick sforăie domol lângă mine, iar mâna lui mă ţintuieşte de pat. Mă trag de sub el şi mă îndrept spre baie.

Cu lumina stinsă, stau pe marginea căzii şi plâng într-un prosop care îmi înăbuşă suspinele. Nu am crezut niciodată că am să-l revăd pe băiatul care mi-a furat inima şi a uitat să mi-o dea înapoi.

Nici măcar nu sunt sigură că o vreau înapoi.

Capitolul 11

Liam

Când plec de la Katelyn, iau decizia să mă opresc din nou la magazin. Iar de data asta nu îmi pasă cine mă recunoaşte. Iar dacă vreo damă îmbrăcată în fustă strâmtă, minusculă, vrea să se ţină după mine, n-are decât s-o facă. La dracu', poate să-şi cheme şi prietenele, dacă aduc ceva alcool.

Iau o ladă de bere, chipsuri şi nişte dulciuri, apoi le aşez cu grijă pe banda rulantă. Acum e o femeie mai în vârstă la casă, deci nu cred că voi avea probleme. Mă îndoiesc că îmi ascultă piesele sau măcar ştie cine sunt.

Îmi ţin respiraţia, sperând să nu-mi ceară permisul de conducere. Încerc pe cât posibil să evit contactul vizual cu ea şi îi ofer doar câteva zâmbete în timp ce îmi scanează produsele. – Mama ta ştie că te-ai întors în oraş?

O privesc cu atenţie pe casieră să văd dacă o pot recunoaşte. Pe ecusonul ei scrie „Shirley" şi mă zgârie pe creier. Nu mi-o amintesc, dar asta nu înseamnă că nu pot să-i cânt în strună. – Nu, doamnă, îi răspund cât se poate de politicos.

Se uită la tatuajele de pe braţele mele, probabil căutându-1 pe cel care conţine cuvântul „mama”. Din păcate, nu va găsi aşa ceva pe corpul meu.

— Mda, aşa credeam şi eu. Se pare că le-au apucat căldurile pe fetele de p-aici, de când s-a răspândit vestea că eşti în oraş.

— Nu vreau să agit spiritele. Am venit doar să-mi prezint condoleanţele.

— Mare păcat ce i s-a întâmplat lui Mason. Sper să poată avea Katelyn grijă singură de copilele alea.

Încuviinţez şi încep să-mi doresc ca ea să se grăbească. Nu prea am chef de vorbă. Vreau să beau până uit de necazurile mele şi să închin un pahar în memoria prietenului meu.

— Katelyn va fi bine. Mă voi asigura eu de asta.

— Mda, bănuiesc că la câţi bani faci tu din muzica ta fiţoasă, poţi interveni şi poţi avea grijă de ea.

Inspir adânc şi dau din cap. Nu o să-mi pierd răbdarea.

Când îmi spune într-un final cât am de plătit, îi întind o bancnotă de douăzeci de dolari şi îi spun să păstreze restul. Acum a primit un bacşiş frumuşel din rezultatul muzicii mele fiţoase.

— Spuneţi-i mamei mele că o salut când o mai vedeţi.

Îmi iau cumpărăturile şi plec, lăsând-o cu gura căscată. Bârfe idioate. După ziua de azi, toţi vor şti că sunt aici şi nu pot pleca decât peste câteva zile. I-am făcut o promisiune lui Peyton şi am de gând să mă ţin de cuvânt.

Drumul până aici mi-e familiar şi, când mă apropii de teren, răsuflu uşurat că nu mai e nimeni. Mă urc pe scară, cu berea şi gustările într-o sacoşă de plastic. Odată ajuns sus, mă ţin de balustradă şi privesc în zare, peste câmp. Nu am apreciat niciodată priveliştea când îmi petreceam fiecare noapte de vineri aici. Mă interesa mai mult ce puteam vedea în parcare: pe Josie şi picioarele ei lungi, mereu dezgolite, pentru că veneam aici direct de la meci. Eu mă schimbam, dar ea rămânea în uniforma de majo-retă. Ştia cât de mult îmi plăcea.

Stau şi acum pe locul meu. Urmăresc cu degetul conturul inimii în interiorul căreia sunt iniţialele mele şi ale lui Josie.

Am scrijelit-o aici după balul din clasa a zecea. Mi-am dat seama în acea noapte că voiam ca ea să facă parte din viaţa mea pentru totdeauna şi nu mi-a fost frică să recunosc.

Până în ziua în care am părăsit-o, deşi ar fi trebuit să-i fac bagajele şi să o duc pe sus până la camioneta mea. Mă

întreb dacă lui Josie i-ar fi plăcut în Los Angeles.

Dau pe gât prima bere, apoi şi pe a doua. Dacă aş fi avut camioneta, aş fi aruncat sticlele goale în spatele ei doar să le aud cum se spulberă. Doar să mă descarc de tristeţea acumulată.

Când o camionetă trage pe dreapta şi apoi parchează, ştiu că mi s-a scurs timpul. Îmi închid ochii şi aştept să aud râsetele. Mason şi cu mine eram atât de gălăgioşi, încât fetele ne spuneau mereu să tăcem din gură. Nu pot vedea cine a coborât din maşină, dar pot auzi cum urcă scara.

Minunat.

— Ce cauţi aici?

Privesc în direcţia vocii şi o văd pe Katelyn venind spre mine. Mă ridic şi îi întind mâna până când se aşază în locul care i-a aparţinut lui Mason, în stânga mea.

— Ar trebui să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare. De ce nu eşti acasă cu frumuseţile alea de fetiţe?

— Stau cu tatăl lui Mason în noaptea asta. Şi-a dorit să le ia la el şi nu îl pot refuza. A pierdut atât de multe în ultimul an.

O privesc cu nedumerire. Ea îmi răspunde cu un zâmbet trist.

— A pierdut-o pe doamna Powell anul trecut.

Şi se mai aşterne un strat de sare pe rană.

— Îmi pare foarte rău, îi spun pur şi simplu, pentru că nu-mi mai găsesc cuvintele.

— Nu am nicio scuză pentru ce am făcut.

— Pe unde ai umblat, Liam?

Iată şi întrebarea de un milion de puncte. Oricine se uită la televizor sau răsfoieşte reviste stând la coadă în supermarket ştie unde am fost.

— Trebuie să pui o întrebare mai precisă, îi răspund în timp ce arunc prima sticlă goală în spatele camionetei.

Katelyn bagă mâna în sacoşă, ia o bere şi îi desface capacul.

— Ce ţi s-a întâmplat? Când ai plecat spre Texas totul a fost în regulă, dar de când ai revenit, lucrurile s-au întors pe dos.

Arunc a doua sticlă goală în camionetă. Urmată curând de a treia, desfac a patra sticlă şi o dau pe gât să o pot arunca şi pe ea.

— Am ajuns la facultate şi am detestat-o. Am urât antrenamentele, echipa, tot ce ţinea de ea. Într-o seară, m-am dus la o petrecere karaoke organizată în campus şi am încercat să văd şi eu cum e. Mi-a plăcut şi cam asta e tot.

— I-ai spus lui Josie?

— Nu. Întâlnirea noastră din seara următoare nu a decurs prea bine. Am fost furios şi mi-am cam descărcat nervii pe ea.

Rămânem tăcuţi, bem şi aruncăm sticlele în camionetă. Aruncările lui Katelyn devin tot mai puternice pe măsură ce bea. Mă gândesc că aşa îşi descarcă ea furia.

— E prima dată în doisprezece ani când se întâmplă ca Mason să nu fie lângă mine.

Ştiu că e tristă şi că aş putea s-o îmbrăţişez şi să o las să plângă pe umărul meu, dar aleg să-mi spun şi eu oful.

— Am un copil.

Se pare că nu am spus ce trebuia. Dacă o privire ar putea fi mortală, a ei m-ar fi ucis într-o secundă.

— Josie a aflat?

Nu mă pot abţine să nu râd. Scutur din cap.

— Eu sper că da, dacă Noah e cu adevărat fiul ei. Dacă nu e, am încurcat-o, fiindcă al meu sigur e, deci ar trebui să fie şi al ei.

— Eşti aşa măgar! îmi spune în timp ce-mi dă un ghiont în umăr.

Eu cad pe spate, să îi las impresia că e puternică.

— Sigur nu mai ai şi alţi copii? Câte soţii şi iubite ai?

Îmi arunc sticla spre camionetă şi zâmbesc când se face cioburi. Va trebui să revin şi să curăţ maşina mâine.

— Fără alţi copii, fără neveste şi nicio iubită.

— În momentul ăsta, adică?

Mă uit la ea şi mă încrunt.

— Nicicând. Niciodată. De când m-am despărţit de Josie.

— Am văzut şi eu boarfele alea cu chipul tău pe ele şi mereu e o blondă pe lângă tine.

Mă sprijin de turn şi sorb din următoarea bere. Katelyn bea şi ea cu mine, iar în curând le vom termina pe toate. Asta mă cam scoate din sărite. Trebuia să cumpăr două lăzi.

— Aia e Sam, impresarul meu. Vrea să fie iubita mea şi-mi zice că îi datorez asta fiindcă a stat alături de mine încă de la început. Nu ştiu ce să zic. În ultimul timp m-am tot gândit că ar trebui s-o concediez.

Katelyn nu spune nimic, doar priveşte în zarea întunecată. Din când în când, o văd cum se şterge la ochi. Vreau s-o ajut, dar nu ştiu cum. Aş putea să-mi petrec braţele în jurul ei şi s-o îmbrăţişez, dar s-ar putea simţi stânjenită, aşa că prefer să o mângâi uşor pe spate.

— Nu o să mi-o iert niciodată. Ar fi trebuit să dau un telefon sau să mă întorc. Am fi putut să ţinem legătura,

dar am vrut să plec şi să las totul în urma mea, a trebuit să o iau de la început. A trebuit să încerc să mă afirm pe piaţa muzicală şi, când am reuşit, oamenii au început să tragă de mine în toate părţile, până m-am trezit într-o cameră de hotel citind articolul ăla în ziar. Mi-am repetat încontinuu că nu poate fi adevărat, că nu poate fi mort, fiindcă nu am apucat să-mi iau rămas-bun. El nu mai e printre noi şi eu nu am apucat să-i spun cât de rău îmi pare că am fost cretin şi am plecat. Mason nu mi-a făcut niciun rău, dar l-am abandonat fiindcă sunt un laş afurisit care nu a fost în stare să se descurce cu rahatul din viaţa lui. Doamne, îmi pare atât de rău că l-ai pierdut!

Katelyn se lasă pe spate şi îşi îngroapă faţa în pieptul meu. Începe să plângă în hohote, aşa că o cuprind în braţe şi o las să se descarce. Ii şterg lacrimile de pe obraji şi încerc să fiu puternic pentru ea. Cu cât plânge mai tare, cu atât mai mult încerc s-o consolez. Poate că plânsul are şi beneficii terapeutice, poate că e felul corpului de a se descărca de toată energia negativă acumulată. Poate că avem nevoie să-l plângem pe Mason.

Rămânem aşa, îmbrăţişaţi, până când începe să răsară soarele. Are faţa roşie şi brăzdată de machiajul care i-a curs. I-a rămas urma jachetei mele pe obraz, dar nu îmi

pasă. Continui s-o îmbrăţişez până când se simte pregătită să-şi ia rămas-bun.

Capitolul 12
Josie

Pentru prima dată închid magazinul fără vreun motiv anume. Cearcănele întunecate de sub ochi sunt un semn evident al lipsei de odihnă. Înainte să plece la serviciu, Nick mi-a pus mâna pe frunte, alarmat de perspicacitatea tipică medicilor, şi mi-a sugerat să-mi iau o zi liberă. Am decis să-i ofer şi Jennei încă o zi de concediu. Oricum, nimeni nu va avea nevoie de flori astăzi, şi chiar de-ar avea, vor înţelege de ce am închis şi vor reveni mâine.

Noah îşi mestecă zgomotos cerealele, cu ochii lipiţi de cel mai recent număr al revistei Sports Illustrated. Ieri l-am privit cu o oarecare rezervă interacţionând cu Liam, dar i-am lăsat totuşi să se cunoască. Astăzi am decis că a fost de ajuns. Nu vreau ca fiul meu să sufere atunci când Liam va pleca iar din oraş. Nu are de gând să rămână, fie că vrea sau nu să recunoască asta. Pur şi simplu ştiu. Aşa îmi spune mie inima. Are o viaţă departe de Beaumont şi Noah nu face parte din ea. Cel mai probabil aşa va rămâne.

Îmi torn o cană de cafea şi iau loc vizavi de Noah. Nu-şi ridică privirea, fiind complet fascinat de articolul pe care îl

citeşte. Cu siguranţă e despre fotbal. Am încercat să-l descurajez, i-am sugerat să încerce şi soccerul, dar nici nu a vrut să audă aşa ceva. Are înclinaţie naturală şi asta pe mine mă sperie.

Observ cât de mult seamănă cu Liam, chiar dacă aş prefera să nu fie aşa.

— Ştiai că Liam Westbury a apărut pe coperta revistei Sports Illustrated când era în liceu?

Îmi scuip cafeaua şi lichidul fierbinte mi se scurge pe bărbie. Cum a aflat asta? Nick şi cu mine, la fel ca şi Mason şi Katelyn, am evitat să vorbim vreodată despre Liam de faţă cu Noah. Nici măcar nu-mi amintesc ultima dată când am pomenit numele lui Liam. Am încercat mereu să-l evităm. Fără să acuz direct, dau vina pe profesorii de la şcoală pentru că îl tot ridică în slăvi pe Liam pentru contribuţiile sale aduse oraşului şi fotbalului.

— Ghici ce!?

Liam mă cuprinde în braţe pe la spate şi mă gâdilă pe gât.

— Ce? îl întreb, în timp ce îmi aşez cărţile pe raft în dulapul meu.

Arunc o privire fotografiei noastre de la balul bobocilor: Liam poartă un smoching negru, iar eu o rochie roşie până

la genunchi.

— Cineva o să apară pe coperta revistei Sports Illustrated.

Mă întorc şi îl cuprind cu braţele. Ştiu că îşi doreşte asta încă de anul trecut, când aproape a doborât recordul statal pentru pase. Cel de care se apropie şi anul acesta.

— Sunt atât de mândră de tine!

— Nu aş fi reuşit niciodată fără susţinerea iubitei mele, spune înainte să mă sărute pe buze, ceea ce e absolut interzis pe holurile liceului.

— Ar trebui să plecăm şi să sărbătorim.

— Te gândeşti la ceva anume? mă întreabă cu subînţeles.

Ridic din umeri şi îi ating cu vârful degetelor capul recent tuns periuţă. Îşi închide ochii când încep să îl masez. Adoră când fac asta.

— Părinţii tăi sunt acasă? mă întreabă, iar când dau din cap că nu, îmi ia o mână într-a lui şi ieşim împreună din şcoală.

— De unde ştii tu asta? îl întreb, abia capabilă să rostesc cuvintele.

— Am văzut coperta la muzeu când am fost în excursie.

— Acolo l-ai întâlnit pe Liam deunăzi?

Mi-a stârnit curiozitatea. Când Liam şi-a făcut apariţia la magazin, nu am avut nici cea mai mică idee cum aflase despre băiat.

Noah dă din cap aprobator.

— Am fost supărat din cauza unei chestii legate de Mason şi el era la toaletă. Am vorbit şi i-am spus că e tipul care te sărută pe tine în filmuleţ. A fost iubitul tău?

Să răspund sau să schimb subiectul? Sau să recunosc că e tatăl lui şi că ne-a părăsit când eram gravidă, chiar dacă el nu a ştiut asta niciodată? Mda, asta n-o să prea funcţioneze.

— Nu vreau să mai vorbeşti cu Liam Westbury.

— De ce nu?

Noah rămâne mut de uimire.

— Pentru că... pentru că aşa zic eu, de-aia.

Mă ridic şi mă duc înapoi în bucătărie să îmi arunc cafeaua. Nu mai are gust bun şi nu-şi face efectul. Vreau doar să mă târăsc înapoi în pat şi să uit că am avut această discuţie.

Noah îşi trânteşte revista pe masă, vărsând ce i-a mai rămas din cerealele cu lapte. Stă ţintuit pe loc, roşu de mânie, fără să mişte un deget să cureţe mizeria făcută.

— Ai de gând să cureţi acolo? îl întreb, înainte să îi arunc

un prosop pentru vase.

Ochii îi sunt plini de mânie. Îmi dau seama că l-am supărat, dar e prea mic să poată înţelege gravitatea situaţiei. Liam o să-l rănească.

— Nu, îmi răspunde, fără să mă privească.

— Poftim?

Se ridică de la masă şi îşi ia revista. Se întoarce să se uite la mine, cu o privire pe care nu am mai văzut-o până acum pe faţa scumpului meu băiat. E roşu la faţă şi respiră greu.

— Îmi place de Liam! strigă.

Reacţia lui mă lasă fără cuvinte. Dacă aşa reacţionează după ce s-au văzut de două ori, nici nu mă gândesc să-i permit lui Liam să facă parte din viaţa lui.

— Liam nu locuieşte aici, Noah, şi odată plecat, nu o să-l mai revezi. Las-o baltă!

— De ce îl urăşti?

Nu-1 urăsc, tocmai asta e problema, deşi mi-aş dori s-o fac, pentru că e un intrus care îmi creează probleme în familie şi nu vreau asta. Nu am nevoie de aşa ceva.

— Nu-1 urăsc, spun cu glas abia auzit.

Îmi apăs tâmplele cu vârfurile degetelor în speranţa că voi putea evita durerea de cap care îşi face simţită

prezenţa.

— Obişnuiai să-l săruţi, mult. Am văzut DVD-urile. Cum poţi săruta pe cineva atât de mult fără să-l placi măcar?

Noah stă în faţa mea şi îşi strânge în mâini revista. Are ochii aţintiţi asupra mea şi tot ce pot vedea în ei este imaginea lui Liam.

— Asta s-a întâmplat acum mult timp, Noah. Oamenii se schimbă. Ne-am schimbat şi eu, şi Liam. Nu mai suntem prieteni, aşa că nu vreau să mai vorbeşti cu el. Eu sunt adultul, deci eu stabilesc regulile. Liam Westbury e interzis.

— Dar nu-i corect! îmi place de el şi e bun la fotbal, exact ca mine. Mă poate ajuta să devin mai bun şi a spus că o să vină la meciul meu de azi!

Mi se frânge inima când îi văd lacrimile, dar prefer să plângă acum, nu atunci când Liam îl va părăsi. Întind mâna spre Noah, dar el se trage şi fuge în camera lui. Va trebui să găsesc o modalitate să-l contactez pe Liam şi să-i spun să nu vină la meci. Să-l rog să nu-1 bage în seamă pe Noah, pentru binele nostru, al tuturor. Va fi mai uşor aşa.

Sau cel puţin asta vreau să cred.

Când se aude soneria de la uşă, mă grăbesc să-i deschid lui Katelyn. Îmi aruncă o singură privire şi scutură din cap,

după care mă îmbrăţişează.

— Ce am să mă fac? o întreb.

O invit în bucătărie şi ne aşezăm la masă. Stă în faţa mea şi mă ţine de mână, când de fapt eu ar trebui s-o ţin pe ea. Ar trebui să fiu sprijinul ei în acest moment. Tocmai şi-a pierdut soţul, şi eu mă plâng la ea.

— Nu cred că îţi pot răspunde la această întrebare, îmi spune, cu ochii plini de compasiune pentru mine.

Chiar ar trebui să încetez să mă mai gândesc la problemele mele şi să mă ocup mai mult de ea.

— Îmi pare rău. Nu ar trebui să te împovărez cu aşa ceva. Ai şi tu destule pe cap.

Îmi retrag mâna dintr-a ei şi încep să curăţ masa. Am invitat-o la micul dejun, nu să-mi rezolve problemele.

— Sunt prietena ta, Josie. Poţi să-mi spui tot ce ai pe suflet.

Scutur din cap şi o las aşezată la masă, dar ea preferă să stea lângă mine până când se umple chiuveta cu apă caldă şi spumă de la detergent.

— Îmi amintesc totul atât de clar. Parcă amintirile mele ar fi o carte cu desene colorate care se transformă brusc în coşmaruri. L-am visat noaptea trecută şi nu mi s-a mai întâmplat asta de când avea Noah cam doi anişori. Am

încetat să mai citesc revistele şi să mă uit la videoclipurile lui pentru că aveam nevoie de o pauză, dar acum iată-1 aici pentru câteva zile şi nu-1 pot împiedica să vină la meciul lui Noah din seara asta.

— Te-ai gândit să te întâlneşti cu el şi să vorbiţi despre Noah? mă întreabă în timp ce spăl vasele.

Îmi ţin mâinile în chiuvetă şi mă bucur de senzaţia pe care mi-o provoacă apa fierbinte.

— Nu cred că pot.

Oftez şi îmi sprijin capul de al ei.

— Nick vrea ca Liam să-i semneze acte de adopţie sau aşa ceva, dar nu ştiu ce să zic. Nu am discutat despre asta cu Nick şi mă tem că e doar o reacţie ofensivă cauzată de întoarcerea lui Liam.

Katelyn îmi ia mâinile într-ale ei şi mi le scoate din apă. Cad picături pe jos, iar baloanele de spumă se ating de hainele noastre şi se sparg la contactul cu podeaua. Mă ţine strâns de mâini, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi.

— Eu mi-am pierdut soţul săptămâna trecută, fără să-mi pot lua rămas-bun de la el. Ţie ţi se oferă o a doua şansă şi e treaba ta dacă acţionezi gândindu-te doar la Noah sau vrei să-ţi găseşti şi tu pacea interioară. Meritaţi să aveţi parte de un deznodământ fericit. Dacă Noah va afla

vreodată că Liam este tatăl lui adevărat şi că tu nu i-ai spus adevărul când a avut ocazia să-l cunoască, nu te va ierta niciodată, Josie, şi nici tu nu-ţi vei putea ierta asta.

— Liam o să-l rănească, spun eu printre lacrimi.

— S-ar putea ca Liam să te surprindă, dacă îi dai o şansă.

Ne petrecem restul după-amiezii acasă la ea, evitând să vorbim despre Liam. Katelyn a decis că vrea să facă ordine în camera de recreere de la subsol, aşa că punem deoparte lucrurile care le-ar plăcea prietenilor lui Mason, după părerea ei. Când ajung la numele lui Liam de pe listă, mă chinui să-mi controlez lacrimile. Se pare că ea l-a iertat deja fără să stea pe gânduri, pentru că lui Liam îi revine trofeul lui Mason pentru cel mai bun jucător din perioada liceului.

Capitolul 13
Liam

Mi-a spus ora şi locul unde se va ţine meciul şi m-a rugat să vin să-l văd jucând. A zis că aş putea să-i mai dau câteva sfaturi la pauză. Îmi doresc să fac asta, chiar vreau, dar nu ştiu cum ar fi mai bine să procedez. Josie mi-a spus clar că nu vrea ca eu să interacţionez cu el şi nu cred că va bate vreodată la uşa mea să mă roage să-i fiu tată, oficial.

Dar vreau să-l văd jucând. Vreau să-mi amintesc cum se simte pasiunea pentru fotbal şi poate că voi învăţa să-l iubesc din nou, acum că am un motiv să-l urmăresc, dacă într-adevăr am acest motiv. Josie decide tot ce ţine de Noah.

Ultima dată când m-am uitat la un meci, a fost cel în care a jucat Mason în ultimul lui an de facultate. Nu am avut niciodată ocazia să îi spun, dar nu am pierdut niciun meci de-al său. Îl vedeam la televizor în fiecare sâmbătă. M-am gândit de câteva ori să mă duc la unul, dar nu m-am simţit pregătit să dau ochii cu cineva. Se pare că nici acum nu sunt, din moment ce nu pot avea o discuţie cu Josie

fără să o enervez. Până şi prezenţa mea o irită.

E atât de irascibilă când e nervoasă! Mi-e dor să o văd aşa. Mi-e dor de văpaia aceea din ochii ei când e hotărâtă să-mi demonstreze că nu am dreptate. Mi-e dor de pasiunea care o străbate atunci când încearcă să-mi demonstreze cum iubeşte ea. Aş da orice să mai pot simţi asta, chiar şi doar pentru un singur moment efemer. Doar să simt că e a mea încă o dată, şi aş fi mulţumit.

Sunt un mincinos.

M-am tot minţit singur din ziua în care am părăsit oraşul. Am abandonat-o pe cea mai importantă persoană din viaţa mea pentru că am fost suficient de egoist să cred că nu am nevoie de ea şi că oricum i-ar fi mai bine fără mine.

Dacă aş putea, m-aş întoarce în timp şi aş schimba totul.

— Alo?

— Liant?

Mă uit la telefon, derutat de numărul care apare pe ecran.

— Da. Cine sunteţi?

— Sunt Betty Addison, bunica ta.

Iau telefonul de la ureche să mă uit din nou pe ecran. Poate nu am auzit-o eu bine, dar jur că a spus bunica. Îmi

cunosc doar rudele din partea tatălui. Mama nu a vorbit niciodată despre părinţii ei.

— Ăăă... bine, spun, nesigur ce ar mai trebui să adaug.

— Sunt în oraş săptămâna asta şi mă gândeam că am putea lua prânzul împreună. Aveţi o cafenea drăguţă lângă campus.

Nu am nimic de pierdut şi, în plus, e o masă gratis.

— Sigur, îi spun.

Stabilim ziua şi ora când să ne întâlnim. Am mai vorbit puţin şi m-a rugat să ascult ce are de zis înainte s-o judec pentru că a lipsit din viaţa mea timp de optsprezece ani.

Sunt de acord.

Am emoţii în timp ce o aştept, aşa că bâţâi din picior. M-am molipsit de la Josie cu obiceiul ăsta enervant. Când cineva trage scaunul din faţa mea şi se aşază, tot ce văd e o versiune mai bătrână a mamei mele. Sau cum mi-am imaginat eu că ar arăta.

— Mă bucur foarte mult să te întâlnesc, în sfârşit, îmi spune în timp ce-mi studiază faţa.

La început, conversaţia e incomodă până ajungem să ne cunoaştem, dar după o jumătate de oră, ne simţim de parcă ne-am şti de-o viaţă. Stăm şi vorbim ore în şir. Bunica spune că e actriţă, dar că nu a mai jucat de câţiva

ani. Când o întreb despre mama şi motivul pentru care nu mai vorbesc, îmi arată o poză a Biancăi. E îmbrăcată ca o starletă şi ţine în mână un trofeu. Betty spune că e premiul pentru „Vedetă în devenire” şi că l-a câştigat la vârsta de şaisprezece ani.

— Mie nu mi-a spus niciodată.

— Când l-a întâlnit pe tatăl tău, a renunţat la visurile ei să le îndeplinească pe ale lui. Am luptat din răsputeri să o fac să conştientizeze la ce renunţă, dar tatăl tău a vrut neapărat să aibă soţia perfectă şi mama ta ar fi făcut orice să-i fie pe plac.

Stau şi o ascult pe bunica cum îmi povesteşte despre o mamă pe care eu nu o cunosc. Nu o să uit niciodată ultimul lucru pe care mi-l spune Betty în acea zi:

— Urmează-ţi propriile visuri, Liam.

Un apel telefonic şi câteva ore mi-au schimbat viaţa, şi nu sunt prea sigur dacă în bine.

Aş fi putut avea o viaţă fericită alături de Noah în acest moment, crescându-1 şi antrenându-i echipa de fotbal. Josie ar fi soţia mea. Aveam de gând să mă însor cu fata aia şi ea ştia asta. La dracu’, până şi părinţii noştri ştiau, dar ai mei nu au fost de acord. Îi deranja faptul că părinţii lui Josie nu aveau acelaşi statut social ca ei şi că nu erau

membrii clubului lor plictisitor, dar mie nu îmi păsa. Fata aia era centrul universului meu.

Pun pariu pe orice că încă e.

M-am decis să-i curăţ camioneta lui Katelyn. Nu vreau să umble ea cu sticlele sparte de bere şi cu siguranţă nu vreau ca gemenele să se urce aici şi să se taie. Măcar atât să fac pentru ea, după ce că m-a primit în inima şi în casa ei.

Noaptea trecută, ţinând-o în braţe, am simţit pentru prima dată că mi-am găsit locul. Aş putea fi eu, fără să mai trebuiască să mă prefac. Aş putea fi o combinaţie între Liam Westbury şi Liam Page.

Chiar în momentul în care arunc la gunoi cioburile de sticlă pe care le-am măturat, îmi sună alarma pe telefon. Mă anunţă că meciul lui Noah e pe cale să înceapă şi e timpul ca eu să iau o decizie: să mă duc, cil riscul de a o enerva pe Josie, sau să merg şi să-i demonstrez fiului meu că intenţionez să-mi respect promisiunea, chiar dacă nu sunt lângă el?

Iau singura decizie posibilă.

Huruielile pe care le scoate motocicleta la pornire mă fac să regret că am înapoiat deja maşina închiriată sau că nu mai am camioneta. Mă întreb dacă părinţii mei mi-au

păstrat-o. Aş putea să merg să-i întreb, dar asta ar însemna să-i vizitez şi nu sunt sigur că mă simt îndeajuns de pregătit încât să dau ochii cu ei. Eu am ajuns în Los Angeles cu trei zile înainte ca tatăl meu să pună pe cineva să-mi tracteze camioneta. Sunt sigur că Sterling şi Bianca Westbury nu se vor bucura prea tare să-şi vadă fiul încăpăţânat cum îşi face apariţia pe o motocicletă, cu tatuajele la vedere. Dacă mă gândesc mai bine, poate că e timpul să le fac o vizită la club.

Încep să mă familiarizez cu condusul prin oraş. Obişnuiam să visez aceste străzi în fiecare noapte, până când visele mi-au devenit neclare şi întortocheate. După o vreme, pur şi simplu uiţi. Uiţi că bătrâna doamnă WilLiams nu-şi dă niciodată jos decoraţiunile de Crăciun, chiar dacă întreg oraşul o roagă s-o facă. Uiţi că întreg oraşul se opreşte în loc când se difuzează meciul de vineri. Un singur lucru nu se uită niciodată pe aici: cine eşti şi ce ai făcut, atât pe teren, cât şi în afara lui.

Când trag motocicleta în parcarea şcolii, observ că tribunele sunt pline. Sunetul motocicletei mele le atrage atenţia spectatorilor, exact ceea ce am vrut să evit. Îmi dau jos casca şi-mi pun şapca şi ochelarii falşi. Sunt sigur că nu am nevoie de deghizare, dar dacă nu arăt ca Liam

Page poate că mă vor lăsa în pace.

Katelyn îmi face cu mâna dintr-un rând al tribunei. Pare tristă. Josie stă lângă ea, dar evită să mă privească şi mie îmi convine. Nu merit să-mi zâmbească sau să-mi facă cu mâna... încă.

Evit să iau loc în tribună, aşa că mă proptesc de bătrânul stejar care a existat pe acest teren încă dinainte ca eu să fiu destul de mare încât să pot juca aici. Îl aud pe Nick cum îşi poziţionează de pe margine jucătorii, iar pe Noah îl pot vedea când ajunge în centrul terenului. Mă ridic puţin pe vârful picioarelor să pot vedea ce număr poartă pe tricou. Are acelaşi număr pe care l-am purtat şi eu: opt. Simt un nod în gât. Nu vreau să arăt nicio emoţie, pentru că sunt sigur că e doar o coincidenţă. Dar dacă nu e?

Peyton vine aici pe la jumătatea meciului şi rămâne cu mine. Ţine o minge de fotbal sub braţ şi poartă crampoane. Îmi propun să o întreb pe Katelyn dacă joacă şi ea fotbal. Îl cred pe Mason capabil să-i dea voie fiicei lui să joace. Aş întreba-o chiar pe ea, dar nu vreau să-i dau idei. Râd când acuză vreun jucător de fault sau când strigă la arbitru „să vină odată cu cartonaşul". În timp ce o privesc, observ că a moştenit foarte multe de la Mason şi mă întreb cum se va descurca de acum înainte Katelyn.

Încep să mă gândesc la situaţia lor financiară şi dacă le pot ajuta cumva. Ştiu că oricum Katelyn nu va accepta bani din milă, dar o să-mi vină mie o idee. Nu vreau să le văd în dificultate şi am posibilitatea să le ajut.

Se aude fluierul de final, iar Noah sare în sus de bucurie. Nu pot să mă abţin să nu zâmbesc şi să nu simt puţină mândrie, chiar dacă eu nu am contribuit cu nimic. Felul în care şi-a condus echipa spre victorie la o vârstă atât de fragedă denotă mult potenţial. Pot spera doar că el va fi şi mai bun decât am fost eu şi că îşi va vedea de facultate şi de promisiunile făcute.

Simt un junghi în inimă când vine în fugă spre mine, ţinând casca în mână şi cu părul ud de transpiraţie. Arată exact cum arătam şi eu după un meci.

— Ai venit? mă întreabă, ca şi când nu s-ar fi aşteptat la asta.

— Ţi-am promis că am să vin. Scuze de întârziere. Am avut ceva de făcut înainte.

— Nu-i nimic, e în regulă. Mă bucur că ai apucat să mă vezi jucând înainte să pleci din oraş.

Trebuia să plec azi-dimineaţă, dar i-am promis lui Peyton că ne vom uita la fotbal. Mai sunt câteva zile până duminică şi eu nu am contactat-o pe Sam. Ea se aşteaptă

să ajung înapoi mâine.

— Mai stau până la sfârşitul săptămânii. Am o întâlnire cu domnişoara Peyton duminică dimineaţa, în faţa televizorului ei.

— Să vă uitaţi la fotbal?

Aprob din cap.

— Super! Pot să vin şi eu?

Mă uit la Peyton cum îl priveşte pe Noah.

— Depinde doar de Peyton. Poate că ar trebui să vorbiţi despre asta.

Noah se uită la Peyton şi zâmbeşte. Ea îşi dă ochii peste cap. Eu încep să râd. Prevăd o poveste de dragoste în viitorul lor. Noah o priveşte pe Peyton fugind la Katelyn.

— Deci, cum m-am descurcat? mă întreabă când se întoarce înapoi spre mine.

— Te-ai descurcat bine. Ai pasat puţin cam repede de câteva ori, dar asta ţine doar de sincronizarea dintre tine şi coechipierul tău. Mai aveţi de exersat şi o să vă descurcaţi fără probleme.

— Uau! Cât de tare e să primesc indicaţii de la tine!

— Noah, ce-am spus eu?

Noah încremeneşte când o aude pe Josie. Mă uit spre ea, are o faţă încruntată şi serioasă. Se îndreaptă spre noi cu

paşi apăsaţi.

— Liam doar îmi dădea câteva sfaturi.

Josie abia se uită la mine şi îmi dau seama că va ieşi urât. Expresia ei îmi spune tot ce trebuie să ştiu; nu. O să mă lase să-l văd pe Noah.

— Du-te în maşină, Noah! în momentul ăsta!

Josie gesticulează exact ca acele mame pe seama cărora obişnuiam să facem glume când eram mai tineri.

Eu nu mă clintesc din loc. Aştept până când Noah se îndepărtează suficient de mult înainte să mă îndrept spre ea.

— Nu te apropia mai mult, Liam. Vorbesc serios! Nu ştiu de-a ce te Joci, dar totul se termină aici şi vreau să dispari. Trebuie să pleci şi să uiţi de existenţa lui Noah.

— Despre ce naiba vorbeşti? M-a rugat să vin şi i-am promis că o s-o fac. Aş fi fost aici încă de la început dacă aş fi ştiut de existenţa lui, dar habar n-am avut. Aşa că nu mă lua pe mine cu jocul ăsta tâmpit, Josie! Tu l-ai ascuns de mine şi da, recunosc că nu m-ai putut contacta la telefon, dar se găseau şi alte metode. Coboară de pe norişorul tău pufos, Josephine, pentru că dacă ai să cazi, va ieşi urât.

Îmi bag mâinile în buzunare şi mă îndepărtez de ea. Nu

am vrut să mă răstesc la ea, dar m-a provocat.

— Am încercat!

Mă opresc şi mă întorc din nou spre ea.

— Chiar aşa?

— Exact aşa!

Şi-a pus mâinile în şolduri şi-mi dau seama că minte de îngheaţă apele.

— Mda, te cred pe cuvânt.

Capitolul 14

Josie

Ar trebui să mă obişnuiesc să-i tot văd spatele cum se îndepărtează de mine. Asta nu a fost prima dată când a făcut-o şi cu siguranţă nu va fi nici ultima. Cu puţin noroc, va pleca pentru încă zece ani şi nu va mai trebui să-mi bat capul cu el.

Mă scoate din sărite cu atitudinea lui arogantă şi de rahat. Nu-şi dă seama că îşi bate joc de copilul meu? Ştie prea bine că nu are de gând să rămână să se joace de-a tăticul regăsit, de ce se mai străduieşte? De ce nu se poate întoarce de unde a venit şi să ne lase pe noi dracului în pace?

— Ai să-ţi rupi unghiile dacă îţi tot încleştezi aşa mâinile! Katelyn îmi rânjeşte în timp ce trece pe lângă mine. Peyton se întoarce şi-mi aruncă o privire urâtă. Minunat! Deci m-a auzit când i-am spus lui Liam să plece din oraş. Ştiu că l-a rugat să se uite la fotbal cu ea, dar Katelyn ar trebui s-o ţină cât mai departe posibil de Liam.

— Nu-i mai lua apărarea! spun în urma lui Kateyn.

Sunt o laşă, deci îi spun ce gândesc pe la spate, pentru

că nu vreau să văd dezamăgirea din ochii ei. Noah e deja pe bancheta din spate când urc eu în maşină. Se uită pe geam, evitând să mă privească. Are braţele încrucişate şi oftează în mod repetat. Nu o să mă răzgândesc. Nu mă interesează cât timp mă va ignora.

Trebuie să-l aşteptăm pe Nick să termine de vorbit cu părinţii.

Când o văd pe Candy Appleton cum îi atinge mâna lui Nick, simt cum fierbe sângele în mine. Mereu a râvnit la ce e al meu: întâi Liam şi acum Nick. Claxonez, să ştie că îl aştept. Nu am chef să stau în parcarea asta cât timp îşi fac ei ochi dulci.

— Care e problema ta? mă întreabă Nick când urcă în maşină.

Ar fi trebuit să merg pe jos până acasă. M-am gândit la asta.

Aş fi putut să profit de ocazie să mă liniştesc şi să-mi adun gândurile.

— E nervoasă pentru că am vorbit eu cu Liam, zice Noah, determinându-1 pe Nick să mă privească lung.

— Noah, taci din gură! spun printre dinţi.

Încerc să nu izbucnesc în plâns datorită situaţiei ăsteia de rahat în care m-au pus Liam şi Noah. Mă străduiesc din

răsputeri. Încerc să fiu puternică şi să-mi menţin părerea. A lipsit timp de zece ani. Nu poate da buzna aici şi să se comporte de parcă nu s-ar fi schimbat nimic.

— Ce se întâmplă? mă întreabă Nick pe tonul său calm şi liniştitor de doctor.

Mă scoate din minţi! Vreau ca el să-i interzică lui Noah să mai vorbească cu Liam. Vreau ca el să-mi susţină decizia, dar nu o face. Doar porneşte maşina şi iese din parcare.

— Ai de gând să vorbeşti cu mine? mă întreabă.

Scutur din cap, uitându-mă pe geam la faţadele magazinelor pe lângă care trecem. Comercianţii le decorează în culorile toamnei şi brusc realizez că eu nu am făcut-o. Deşi trebuia. Nu pot ignora acest obicei din moment ce magazinul meu e printre primele de pe strada principală.

— Lasă-mă la magazin, te rog, îi spun lui Nick fără să-l privesc.

Îşi întinde mâna spre a mea. Îl las să mă ţină de mână, fără să am nicio reacţie. Sunt prea nervoasă şi nu am chef să fiu cocoloşită.

— Josie...

— Ia nu mă lua pe mine cu Josie! Trebuie să mă duc la

serviciu. Nu ar fi trebuit să-mi iau zi liberă.

Nick nu-mi răspunde, doar dă din cap şi virează spre magazinul meu. Când trage lângă trotuar, cobor din maşină fără să-mi iau rămas-bun. Ştiu că voi avea regrete mai târziu pentru felul în care m-am purtat, dar în acest moment sunt supărată fiindcă nimeni nu e de partea mea.

Mirosul puternic al florilor mă învăluie când deschid uşa. Am uitat să pornesc ventilaţia înainte să închid, seara trecută, aşa că mă întreb câte s-au stricat din această cauză. Din cauza lui Liam, mai bine zis, pentru că a venit aici, în magazinul meu, în singurul loc care nu are nimic de-a face cu el, iar acum e pângărit.

Aprind doar lumina din spate, sperând că asta o să-i descurajeze pe oameni să intre. Chiar dacă pe uşă scrie „închis”, localnicii mai intră să mă viziteze. Le place să vorbească, să bea cafea şi să-mi împărtăşească poveşti din vieţile lor în timp ce mă ocup de flori şi pregătesc buchete.

Încep să şterg un geam. Chiar şi scârţâitul sticlei îmi aminteşte de Liam. Se pare că în orice direcţie m-aş întoarce, el e prezent să-mi dea viaţa peste cap, lăsând doar haos în urma lui. Cine-ar fi crezut că întoarcerea lui îmi va provoca atâtea neplăceri.

Până şi Katelyn l-a primit cu braţele deschise, de parcă ultimii zece ani nu ar fi contat deloc. Nick vrea doar ca el să-i cedeze drepturile părinteşti, iar Noah... Noah vrea ca Liam să fie cel mai bun prieten al său. Eu una vreau... nici măcar nu ştiu ce vreau.

Aş vrea ca totul să fie ca acum două săptămâni, când Mason intra în magazin luni dimineaţa să-i cumpere flori soţiei sale.

După ce şterg geamul, îmi pornesc ipod-ul şi mă apuc de lucru, începând cu vitrina, unde încerc să creez peisajul tradiţional de toamnă cu ajutorul ştiuleţilor de porumb şi al păpuşilor din pănuşi. Va trebui să-l rog pe Noah, dacă o să vrea să vorbească cu mine, să-mi facă o sperietoare de ciori. Adaug legături de lavandă uscată pentru un strop de culoare. Nu scrie nicăieri că totul trebuie să fie roşu cu auriu.

Deschid uşa să aerisesc şi mă hotărăsc să decorez şi scările. Trebuie să-mi găsesc ceva de făcut sau gândul o să-mi zboare la Liam, Noah şi Nick. Rămân blocată. Cum se face că Liam are prioritate în mintea mea faţă de Nick, când acesta a fost alături de mine de când avea Noah trei ani? Cum a ajuns el al treilea în şirul gândurilor mele?

Răspunsul e simplu: topul meu e complet greşit. Nick e

mult mai bărbat decât Liam. E deştept şi educat; şi-a terminat studiile mai devreme pentru a deschide un cabinet medical în folosul comunităţii. El e genul de bărbat la care-ţi fuge gândul, şi nu merită să fie al treilea.

— Ai nevoie de ajutor?

Nu mă întorc, pentru că recunosc vocea. Nu aş avea cum s-o confund, indiferent dacă ţipă sau îmi şopteşte la ureche. E aceeaşi voce care, în ultima vreme, îmi bântuie visele şi le transformă în coşmaruri.

— Nu am nevoie de nimic de la tine, Liam.

Leg ultimele tulpini de barele metalice de pe faţada clădirii. Vor ţine, atâta timp cât nu va veni vreo furtună. Una ca aceea care l-a adus pe Liam înapoi în oraş.

— Vreau doar să vorbim, Josie. Hai să ne comportăm ca nişte adulţi de data asta.

În clipa în care mă întorc spre el, îmi doresc să n-o fi făcut. Pentru prima dată, mă uit cu atenţie la el; îl studiez din cap până-n picioare. Are braţele dezgolite, aşa că îi pot vedea în sfârşit tatuajele, nu că aş fi încercat până acum, dar mi-au stârnit curiozitatea. Mă concentrez asupra lor, înainte să le permit ochilor să continue să-l admire. Încă are braţele bine conturate, la fel ca în liceu. Poate şi mai şi. Poartă blugi, prespălaţi şi cel mai probabil foarte

scumpi, nu ca acei Levi's pe care îi purta când era iubitul meu. Chiar şi cu curea, arată de parcă stau să cadă de pe el într-o clipă de neatenţie.

Când ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, observ că mă priveşte cu un rânjet pe faţă, dar nu unul la fel de îngâmfat ca până acum. E conştient că îl admir şi-mi permite s-o fac, fără să-mi ceară vreo explicaţie.

Tatuajele nu mi-au părut niciodată ceva sexy, dar privindu-1 acum pe Liam, mă întreb dacă mai are şi altele pe care eu nu le pot vedea şi îmi doresc să-l întreb despre semnificaţia fiecăruia.

— Mai ai...? încep eu, dar pierd şirul întrebării.

Această întrebare depăşeşte o limită peste care eu nu sunt dispusă să trec.

— Să am ce?

— Nimic, nu contează, îi răspund, scuturând din cap.

Urc treptele, iar pe el îl las în urma mea, pe trotuar. Intru în magazin, apoi închid uşa cu putere, lăsându-1 afară.

— Josie, spune pe un ton atât de blând, încât aproape că-mi frânge inima.

Mi-a fost atât de dor de vocea aia, iar acum e aici şi îmi răsună în timpane. Tot ce vreau e să ţip şi să-i spun să

plece din capul meu.

— Îmi pare rău pentru faza de mai devreme şi voiam să te întreb ceva despre ce mi-ai spus.

Îmi trec mâinile prin păr, în timp ce el vorbeşte în spatele meu. Se apropie de mine şi mă atinge. Vechea Josie simţea că se topeşte de fiecare dată când o atingea şi nu îşi dorea nimic mai mult decât să se cuibărească în braţele lui. Cea de acum are curajul să se întoarcă cu faţa spre el şi să-l privească doar cu ură şi mânie, iar el e conştient de asta, pentru că se retrage scuturând din cap.

Ridic din sprâncene să îi dau de înţeles că poate continua să-mi spună tot ce are de zis.

Inspiră adânc şi se uită la mine înainte să-şi coboare privirea în pământ. Îşi atinge buza, iar eu mă chinui să rezist impulsului de a-i lua mâna de la gură şi a ne împreuna degetele, exact cum obişnuiam în trecut.

— Ai zis că ai încercat să-mi spui despre Noah. Ştiu că mi-am schimbat numărul de telefon şi am fost un nesimţit, dar ai spus că ai încercat şi aş vrea să ştiu cum.

— De ce ar trebui să-ţi spun? întreb şi îmi încrucişez sfidătoare braţele la piept.

— Tot ce-ţi cer e să-mi dai o şansă, Jojo. Ştiu că am dat-o-n bară, dar tu nu ai fost în locul ăla afurisit, aşa că habar

n-ai prin ce am trecut eu.

Liam începe să umble agitat şi să se tragă de puţinul păr pe care îl are.

— Din cauza stresului şi a singurătăţii, eu…

— M-ai înşelat? îl întrerup.

Îşi ridică privirea spre mine şi îmi dau seama care e răspunsul înainte să apuce să rostească cuvintele.

— Niciodată, spune şoptit. Nu te-aş fi jignit niciodată în halul ăla. Când am fost împreună, nici măcar nu m-am uitat vreodată la altă fată aşa cum mă uitam la tine.

— Şi totuşi m-ai părăsit. E clar că nu am fost suficient de bună pentru tine.

— Dumnezeule, tu auzi măcar ce spui? Nu a avut nimic de-a face cu tine. Totul a ţinut de mine şi de schimbarea prin care am trecut.

— Aş fi crezut că poţi inventa o minciună mai bună, având în vedere cât de bine te pricepi la cuvinte. De ce nu mi-ai spus pur şi simplu că eşti nefericit?

— Pentru că nu a fost aşa. Mă simţeam de parcă… de parcă m-aş fi sufocat.

Capitolul 15
Liam

Nu am vrut să i-o spun în felul ăsta fiindcă ştiam că nu voi putea suporta să văd ceea ce urma să se întâmple, îşi coboară privirea şi face un pas în spate, iar pieptul începe să-i tresalte în încercarea de a-şi recăpăta respiraţia. Mi se rupe inima s-o văd aşa, mai rău decât în noaptea în care m-am despărţit de ea. Noaptea în care am ales calea celor laşi. – Mă bucur că eşti aici. Bănuiesc că eşti obosit.

Mă ia de mână şi încearcă să mă tragă în camera ei de cămin, dar eu nu mă clintesc din loc.

— Nu vrei să intri?

Vreau, dar nu pot. Dacă intru, nu voi mai pleca, iar situaţia va rămâne neschimbată. Viaţa mea o să curgă mereu după acelaşi tipar şi, dacă nu fac ceva să-l schimb, o să-mi pierd minţile.

Scutur uşor din cap, dar e de-ajuns ca să mă privească mai atent.

— S-a întâmplat ceva, Liam?

Simt un nod în gât, iar inima… parcă vrea să-mi sară din piept. Ştiu că fac ceea ce trebuie, dar de ce este totul atât

de îngrozitor?

— Am renunţat la facultate.

Primele semne ale unei crize de nervi încep să îi apară pe faţă. M-am abătut de la plan. Acel plan tipic american, care presupune ca eu să devin jucător profesionist de fotbal şi să locuim într-un cartier liniştit unde să ne creştem cei doi copii, un băiat şi o fetiţă, iar ea să vină la toate meciurile mele în calitate de majoretă personală.

— Bine, dar de ce?

— Eu... ăă... eu nu pot...

— Ce nu poţi? Iubitule, mă sperii. Hai înăuntru şi discutăm despre asta. Îl sunăm pe antrenorul tău şi rezolvăm situaţia.

Simt cum mă străbate o senzaţie de uşurare când spune că îl vom suna pe antrenor. Exact asta nu vreau şi sunt sigur că am luat cea mai bună decizie. Nu vreau să mai joc fotbal.

— Nu mai pot fi cu tine, Josephine!

Nu o privesc în ochi atunci când îi spun aceste vorbe. Îi întorc spatele şi plec, ignorând vocea care îmi strigă numele. O pornesc în fugă pe hol şi fac slalom printre oamenii care au fost martorii despărţirii noastre.

Vreau să mă apropii de ea şi s-o cuprind în braţe, să-i

spun că în acea noapte am făcut cea mai mare greşeală a vieţii mele când am părăsit-o acolo. Ar fi trebuit să dau buzna in camera ei şi să-i fac bagajele, apoi s-o iau cu mine. Călătoria timp de două zile spre Los Angeles ar fi fost mult mai plăcută împreună cu ea cuibărită în braţele mele noaptea în timp ce dormeam pe patul improvizat în spatele camionetei. Micul meu dejun compus din chipsuri şi cola ar fi fost cel mai bun din viaţa mea, pentru că l-aş fi împărţit cu ea.

Dar, în schimb, mi-am petrecut două zile conducând cu şiroaie de lacrimi pe obraz pentru că am făcut cel mai oribil gest din toată viaţa mea. Mi-am frânt propria inimă când i-am spus ei că m-am săturat.

— Jojo...

Ea îşi ridică mâna, iar eu mă opresc din vorbit. Când mă priveşte, retrăiesc iar acea noapte. Machiajul îi curge pe faţă, negru şi intens, lăsând urma unei dureri care îi distruge frumuseţea.

— Cea fost atât de important pentru tine de ai fost în stare să mă părăseşti?

Oftez. Nu prea ştiu cum să-i spun despre Betty şi ziua care mi-a schimbat viaţa.

— Ţi-am mai spus, aveam nevoie de o schimbare.

— Nu a fost vina mea?

— Nu.

Scutur din cap ca să accentuez că e complet adevărat ce zic.

— Nu a fost vina ta. Nu a fost nicio secundă vina ta. Mă urăsc că nu te-am luat cu mine. Ar fi trebuit s-o fac, dar nu am crezut că ai fi vrut să mergi şi nu aş fi suportat un refuz.

— Aşa că te-ai hotărât să-mi frângi inima şi să mă laşi să cresc singură un copil?

— La naiba, Jojo! Dacă aş fi ştiut de existenţa lui, aş fi rămas şi m-aş fi descurcat altfel. Te-aş fi luat de soţie şi m-aş fi întors înapoi la şcoală.

— Dar ai fi fost fericit?

Nu pot să-i răspund la întrebarea asta şi ea o ştie prea bine. Tăcerea mea e de ajuns.

Josie inspiră adânc şi dă din cap.

— Aşa că te-ai dus în California şi ai devenit mare cântăreţ. Ştii ce e amuzant? Nu credeam că îţi place atât de mult chitara. Ştiu că obişnuiai să-mi cânţi la ea, dar am crezut mereu că te prosteai. Asta înseamnă că eram o iubită de rahat.

— Nu credeai că mă pricep?

Ea scutură din cap.

— Nu la asta mă refer. Eu am crezut că totul e doar o glumă pentru tine, că faci asta să îl enervezi pe tatăl tău.

— Mereu am cântat. Mă relaxa şi mă ajuta să-mi exprim sentimentele. Când am plecat la facultate, am început să cânt din ce în ce mai des. Am mers la o petrecere karaoke în campus şi am cântat. Mi-a plăcut mult, fiecare secundă, şi am încercat să-ţi spun, dar nu mă ascultai. Voiai să vorbim doar despre fotbal, materiile tale şi cum o mai duc Mason şi Katelyn. Nu ai vrut să mă asculţi când încercam să-ţi spun că mă simţeam de parcă urma să-mi explodeze capul şi că mă trezeam în fiecare noapte cu inima bătându-mi frenetic pentru că mă simţeam al naibii de singur şi uram şcoala. Cei trei buni prieteni ai mei erau la altă şcoală, iar eu eram singur într-un stat diferit.

Josie se sprijină de tejghea şi mă priveşte. E pentru prima dată când se uită la mine fără să se încrunte. Faţa ei înlăcrimată e superbă. Vreau să-i şterg lacrimile. Îmi doresc să pot şterge ultimii zece ani.

Vreau s-o luăm de la capăt.

— Uite ce e, eu am venit aici să vorbim despre Noah, dar ne-am cam abătut de la subiect şi nu îmi place să te văd plângând.

— Serios?

Se uită la mine de parcă aş glumi.

Nu pot să nu zâmbesc la cât de inocentă pare.

— Doar fiindcă am plecat în acea noapte, nu înseamnă că sentimentele mele s-au schimbat.

Observ pe faţa ei o urmă de surprindere. Mă priveşte fix, probabil întrebându-se dacă spun adevărul.

Totul e adevărat, dar mai clar de atât nu voi recunoaşte niciodată.

— Dau un concert în barul lui Ralph, aşa că ar trebui să plec. Ne vedem mai târziu, Jojo.

Am o clipă de ezitare înainte să-i întorc spatele. Aş da orice să pot să-i simt braţele în jurul meu, s-o aud cum îmi urează să-i fac praf încă o dată. Să-i simt buzele lipite de ale mele, chiar şi doar pentru un moment. Ar fi suficient cât să-mi ajungă încă zece ani.

Parcarea e arhiplină când ajung la barul lui Ralph. Ne-am întâlnit în noaptea când am trecut pe la magazin, şi m-a rugat să-i fac o favoare. Nu am putut să-l refuz, având în vedere că el ne cumpăra bere în perioada liceului. Şi în plus, ce contează că e un concert într-un bar când vine vorba de prieteni?

Având chitara deja în spate, deschid larg uşa localului.

La prima vedere, constat că spectatorii sunt puţini, dar e perfect aşa. Ralph mă observă şi iese din spatele tejghelei să mă cuprindă în braţele lui mari.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Liam!

Mă bate uşor pe spate. Zâmbetul lui e singura mulţumire care contează.

— Orice pentru tine, dar... nu ai pus şi tu un afiş sau ceva?

— Normal că am pus, îmi spune în timp ce se scarpină în cap, dar toţi au crezut că vreau să-i frec la muzicuţă.

Încep să râd. Asta-i cea mai amuzantă expresie tâmpită pe care am auzit-o de multă vreme.

— E în regulă. O să ne simţim bine.

Îl urmez pe Ralph până la tejghea, unde savurez în mod legal câteva beri, pentru prima dată împreună cu el. Oamenii roiesc în jurul nostru, dar pe mine mă ignoră, şi asta mă bucură. Câţiva dintre ei vin să mă salute, dar aceia sunt cunoştinţele lui Liam Westbury, nu ai lui Page.

Ralph îmi spune că şi-a găsit perechea şi că s-a făcut bărbat de casă. Mi-e greu să cred asta, dar îl felicit. Mă invită să iau cina acasă la el şi atunci îmi dau seama că nu mai am mult de stat în acest oraş. Îi spun s-o lăsăm pe altă dată, pentru că luni va trebui să plec înapoi. Asta pare să-l

pună pe gânduri, dar mă asigură că înţelege, având în vedere că eu sunt un cântăreţ de succes şi toate cele.

Aş vrea să fi înţeles şi eu.

Într-un final, urc pe mica scenă. Doar eu şi chitara mea, un taburet şi o sticlă de bere. Nu există lumini care să-mi bată în ochi. Nu am parte de fete care să ţipe şi să-şi arunce lenjeria intimă spre mine. Nu am membrii formaţiei în spate să se plângă de calitatea sonorizării, iar când mă uit spre stânga scenei nu văd pe nimeni care să-mi pretindă un concert perfect.

Sunt doar eu, într-un bar, cu circa o sută de oameni.

Ralph stinge luminile şi observ cum îşi fac apariţia câteva camere foto. Bliţul mă orbeşte, dar sunt obişnuit cu el.

— Aşa... deci, eu sunt Liam Page.

Spectatorii au fost tăcuţi până am început eu să vorbesc. Acum, câţiva dintre ei îmi strigă numele, iar alţii fluieră şi toţi îmi amintesc de ce urc pe scenă noapte după noapte. Iubesc senzaţia asta. Ador momentul când degetul meu atinge corzile chitarei pentru un cântec scris de mine şi mulţimea e în delir, îmi place să mă uit prin sală şi să văd oameni care îmi cântă piesele de parcă ar fi ale lor.

În timp ce cânt, se formează perechi care încep să

danseze. E pentru prima dată, după câţiva ani, când dau un concert de unul singur într-un bar şi-mi amintesc de ce îmi place atât de mult. Fanii se implică, fac şi ei parte din spectacol. După câteva piese, tot mai mulţi se încumetă să iasă la dans.

Lui Ralph îi merge tare bine în seara asta, aşa că mă aprovizionează constant cu bere, chiar dacă uneori apuc să beau doar jumătate de sticlă.

Cineva strigă că mă iubeşte, iar eu îi mulţumesc. Niciodată nu le-am răspuns fanilor că îi iubesc, şi nici n-o s-o fac. Nici măcar unui gest nevinovat ca acesta. Am iubit o singură persoană în viaţa mea, aşa că asemenea cuvinte îi aparţin iubitei mele, iar acum şi fiului meu.

Stând pe această scenă, îmi dau seama cât de mult îmi doresc să fiu tatăl lui Noah. Vreau ca el să mă vadă în postura de cântăreţ şi să ştie că în viaţă nu doar fotbalul contează. Poate deveni artist, muzician... poate să locuiască chiar şi sub un pod dacă asta vrea, şi tot l-aş susţine, dacă m-ar lăsa.

Când ridic privirea, îl văd pe Ralph îmbrăţişând pe cineva şi lângă ei o zăresc pe tipa roşcată care era cu Josie la ea în magazin zilele trecute. În momentul în care el se dă la o parte, constat că cea pe care a îmbrăţişat-o este

Josie. Ea rămâne în partea din spate şi abia pot s-o localizez pe întuneric, dar îi simt prezenţa. Mi-a rămas întipărită în piele.

— Abia am scris cântecul ăsta, aşa că voi sunteţi primii care îl auziţi. Îmi cer scuze dacă pare neterminat.

Mă uit prin sală, sperând că va ieşi s-o văd. Cânt primul vers în direcţia ei, cu ochii aţintiţi asupra locului unde am văzut-o ultima dată. Al doilea vers mă sfâşie şi îmi redeschide toate rănile vechi.

In braţe străine, un sărut dulce şi nebunesc,

Ea încearcă să-i ia locul celei pe care o iubesc.

Şoapte parfumate, ochi frumoşi, dantele minunate.

Fără ea, mă simt pierdut pentru eternitate.

Toate la fel, căci aşa sunt,

Toate-s la fel, cu excepţia ei, pe acest Pământ.

Termin de cântat ultima strofă şi nu am curajul să privesc spre partea din spate a încăperii să văd dacă mai e acolo. Cântecul ăsta i l-am dedicat ei, a fost felul meu de a-i spune ce înseamnă ea pentru mine.

Capitolul 16

Josie

Am fost să-l văd pe Liam cântând în bar acum două nopţi. Chiar dacă au trecut două zile de atunci, încă mă gândesc la el. Ascultând acea melodie, inspirată cel mai probabil din viaţa lui, am simţit nevoia să urc pe scenă şi să-l strâng puternic în braţe, dar nu mie mi-a fost dedicată. A cântat pentru fanii lui. A fost artistul Liam Page, cel pe care ei îl iubesc atât de mult şi pe care eu nu îl cunosc. Pe scenă nu a fost Liam al meu.

După ce l-am văzut cântând, am făcut ceva incredibil: i-am descărcat albumele şi le-am ascultat pe toate, de la prima până la ultima melodie. Unele piese m-au făcut să plâng, altele să râd, iar câteva dintre ele m-au înfuriat. De exemplu, cele în care vorbeşte despre o dragoste pierdută, cea pe care a abandonat-o de parcă nu ar fi însemnat nimic pentru el. Nu are niciun drept să cânte lumii povestea noastră. De parcă ar fi vrut să-mi spună cât de rău îi pare fără să mai trebuiască să se uite în ochii mei.

O să mă văd cu el astăzi şi habar n-am ce să-i spun sau cum să mă comport. Să mă prefac că nu am fost la

concertul lui de vineri, să par indiferentă, sau îşi va da seama că mint? Oare i-a spus Ralph? Sunt sigură că nu m-a văzut, având în vedere că am stat în partea din spate a barului, alături de Jenna. Am ascultat două piese şi mi-au fost de ajuns, aşa că am plecat acasă.

Nu m-am simţit în stare să-l privesc acolo, sus pe scenă. Nu am putut să mă prefac că nu mă afectează. Şi partea cea mai proastă e că Jenna ştia prin ce trec. Mă privea cu tristeţe în ochi şi m-a luat de mână când am ieşit din bar. Nu mi-a pus întrebări, doar i-a rostit numele lui Noah şi în acel moment am cedat nervos.

Mi-e dor de Liam, deşi nu vreau. Acum sunt cu Nick. Mă iubeşte. Ne vom căsători şi poate vom avea şi un copil al nostru. Asta ne dorim. Locuim deja împreună, chiar dacă nu l-am rugat niciodată să se mute cu mine. Pur şi simplu nu s-a mai dus acasă. Nu am vorbit niciodată despre asta. M-am temut că, dacă îi spun ceva, o să mă părăsească şi el cum a facut-o Liam.

Oare de ce îmi spune inima să-i mai dau o şansă lui Liam?

Îmi sprijin capul de geamul maşinii în timp ce ne îndreptăm spre casa lui Katelyn. Ne-a rugat să trecem pe la ea şi să ne petrecem duminica împreună, la fel ca şi

până acum. Săptămâna trecută nu ne-am uitat la fotbal, am jelit. Sinceră să fiu, nu am niciun chef de aperitive şi să fac dansul victoriei.

Nick conduce cu o mână, iar pe cealaltă o ţine peste a mea şi mă mângâie cu degetul mare. Pentru câteva momente, îmi amintesc ce simţeam atunci când Liam mă ţinea de mână.

Ieri, Liam Westbury m-a invitat să merg cu el la balul bobocilor. A spus că mă sună seara trecută, dar nu a făcut-o. Mă aştept să-mi spună că a glumit sau că a decis să o ia cu el pe Candy Appleton până la urmă, pentru că ea cedează mai uşor. Adică, asta urmăresc băieţii, nu? Să le fie cât se poate de uşor doar ca să se laude că au făcut-o.

Ei bine, eu una nu o s-o fac cu Liam Westbury, aşa că, dacă pentru asta m-a invitat, habar nu are ce îl aşteaptă.

Inspir adânc şi încerc să mă calmez. O să întârzii la prima oră, dar nu-mi pasă. Liam e în clasa aia şi nu prea vreau să dau ochii cu el în acest moment. Mama avea dreptate: pe un băiat ca Liam Westbury nu-l poate interesa o fată ca mine. Eu provin din partea săracă a oraşului.

Îmi trântesc uşa dulapului, mă întorc şi mă lovesc de cineva. Fac un pas în spate, apoi privesc în sus şi îl observ

pe Liam uitându-se la mine, cu ochii lui plini de viaţă. Mă ia de mână şi mă conduce spre uşa dublă a şcolii. Se pare că nu voi mai întârzia. Voi chiuli de la oră să-i dau ocazia lui Liam să-mi frângă inima. Cel puţin am irosit doar jumătate de zi să mă obişnuiesc cu ideea că voi dansa cu el.

Liam împinge uşile grele din metal şi mă strânge mai tare de mână. Mergem pe terenul de fotbal. Dumnezeule, vrea s-o facem sub tribune! Chiar sunt dispusă să fac asta? Dacă nu, poate îmi va spune că nu vrea să meargă la bal cu mine. Îmi doresc să fi discutat cu Katelyn despre asta înainte să fugă cu Mason. Ştiu că sunt pregătiţi s-o facă. Ea vorbeşte despre asta tot timpul, dar eu nu cred că vreau s-o fac încă.

Trecem pe lângă terenul de fotbal şi ne îndreptăm spre cel de baseball. Vrea s-o facă în vestiar. Bănuiesc că tot e mai bine decât în spatele tribunelor. Cel puţin există o bancă pe care să mă aşez.

Mergem în spatele vestiarului, departe de văzul şcolii. Acum îmi dau seama ce vrea. Mă uit în jos şi mă întreb dacă o să-mi rămână pete de iarbă pe genunchi.

Cu mâna liberă mă prinde de obraz şi bănuiesc că ar trebui să mă bucur că vrea să mă sărute întâi, dacă nu cumva e doar un test să vadă cum mă descurc cu limba.

Oh, cât de tare îmi doresc să o pot suna pe Katelyn în acest moment!

— De ce te ascunzi?

Dau din cap, aşa că îmi îngrop şi mai tare faţa în mâna lui. Încă mă ţine de cealaltă mână, probabil să nu mă lase să plec.

— Eşti mult prea frumoasă să te ascunzi, Josie.

— Încă nu sunt pregătită, mi-o ia gura pe dinainte.

Îmi acopăr gura cu mâna şi fac ochii mari.

E derutat de ieşirea mea necontrolată şi scutură din cap.

— Vreau doar să vorbim, îmi spune. Îmi cer scuze că nu te-am mai sunat aseară. Tata m-a tot bătut la cap şi după ce m-a lăsat în pace, am început să-mi fac temele. Când le-am terminat era trecut de ora nouă şi nu am vrut să-ţi deranjez părinţii în caz că s-au culcat.

Cred că m-am îndrăgostit.

— Dacă ştiam că te pot face să zâmbeşti doar ţinându-te de mână, aş fi făcut-o ieri.

Nu intenţionam să zâmbesc, dar gândindu-mă cât de stângace eram cu Liam, nu mă pot abţine. A fost atât de înţelegător şi de afectuos.

Îmi îndrept spatele şi îi zâmbesc lui Nick cât pot de sincer. Nu voi mai putea să dau vina pe Mason pentru

starea mea de spirit pentru mult timp. Mai devreme sau mai târziu, va începe să-mi pună întrebări. Întrebări ale căror răspunsuri nu vreau să le rostesc sau să le accept.

Când ne apropiem de aleea lui Katelyn, văd motocicleta lui Liam parcată în garaj. Închid ochii şi-mi imaginez cum ar fi să urc în spatele lui acolo, să mă aplec în faţă, să-mi lipesc pieptul de el şi să-i strâng talia cu braţele.

Cineva bate în geamul maşinii şi mă face să tresar.

— Vii şi tu înăuntru? mă întreabă Nick înainte să deschid portiera.

Când cobor din maşină, mă ia de mână.

— Te simţi bine?

— Da, simt bine, îi răspund în timp ce ne îndreptăm spre casă.

Sunt luată prin surprindere de ceea ce găsesc acolo. Noah, fiul meu care nu a mai vorbit cu mine de vineri, fuge direct la

Liam să-i arate revista lui Sports Illustrated. Imaginea cu Liam care stă pe canapea lângă Peyton, îmbrăcat cu un tricou de fotbal, atent la fiul meu nerăbdător să-i arate ceva într-o revistă nici măcar nu se compară cu momentul în care Liam uită de meci ca să vorbească cu Noah.

Fug la baie înainte ca Nick să-mi observe lacrimile. Nu e

corect ce-i fac. Nu m-am plâns niciodată de absenţa lui Liam din viaţa lui Noah, dar acum, că e aici, îmi doresc să fie aşa mereu. Vreau să-l văd fericit pe Noah şi să poată spune că are un tată, dar ştiu că şi Nick doreşte să aibă acest rol. Chiar dacă Nick a demonstrat că merită să fie tată, cred că îi datorez lui Liam ocazia să-l las pe Noah să aleagă.

Când mă întorc în cameră, mă amuză ceea ce văd. Toţi copiii roiesc în jurul lui Liam, iar Nick stă de unul singur. Mă străduiesc să nu râd în timp ce iau loc lângă Nick. Liam mă priveşte cu coada ochiului şi rânjeşte când Nick îşi pune mâna în jurul meu. Atunci când Nick mă trage spre el, dar eu nu cedez şi nu mă sprijin de mâna lui, Liam zâmbeşte de-a dreptul.

— Ei bine, îmi pare rău că stric această reuniune, dar i-am promis domnişoarei Peyton că ne vom uita la cel puţin un meci în camera de la subsol, spune Liam, iar asta o face pe Peyton să sară în sus de bucurie şi pe Noah să se întristeze.

Liam se apleacă să-i spună lui Noah ceva la ureche, ceva care îl face să zâmbească.

Când am văzut cum i s-a luminat faţa lui Noah, mi-am dat seama că trebuie să las la o parte mânia şi să fac cum

e mai bine pentru fiul meu, adică să-i mai acord lui Liam încă o şansă. Decizia mea o să-l rănească pe Nick, dar trebuie s-o fac pentru Noah.

Capitolul 17
Liam

Mă uit împreună cu Peyton la un meci antrenant care intră în prelungiri. Încă nu-mi vine să cred că ştie regulile mai bine decât jumătate dintre arbitri. Mă amuză teribil, e tare vorbăreaţă şi îşi argumentează bine ideile.

— O să joci şi tu fotbal? o întreb, curios să aflu dacă a discutat cu Mason despre asta.

— Ei bine, dar nu o să fiu majoretă ca mama.

Răspunsul ei mă lasă pur şi simplu fără cuvinte. Lui Mason îi plăcea s-o ştie pe Katelyn la marginea terenului de fiecare dată când juca şi trebuie să recunosc că şi mie mi-a făcut plăcere să văd că iubita mea mă încurajează. Cel mai tare era când aveam meciuri în deplasare. Majoretele călătoreau cu noi în autocarul nostru. Josie şi cu mine mereu stăteam în spate, unde era mai întuneric. Buzele mele nu se despărţeau niciodată de trupul ei până când nu ajungeam în parcarea şcolii.

Elle coboară şi ea în camera unde stăm noi, îmbrăcată exact opus surorii sale. Fetele astea seamănă leit cu părinţii lor.

— Mami zice că e timpul să mâncăm.

Se întoarce şi fuge sus pe scări, fără să aştepte un răspuns din partea noastră.

— Ce părere ai? Crezi că ar trebui să mergem şi noi sus să halim ceva?

Peyton se caţără în spatele meu. Eu o ridic şi fac ture în jurul subsolului ca un nebun, doar ca să-i ascult râsul.

— Putem face asta şi duminica viitoare?

Mă opresc din alergat, o dau jos din spate şi o ţin în braţe.

— Trebuie să mă întorc la serviciu, dar poate vom vedea meciul împreună pe un calculator.

— Eu n-am calculator.

Nu las eu aşa ceva să mă oprească. O sărut pe obraz şi îi spun să nu-şi facă griji în privinţa asta.

Până ajungem şi noi sus, toţi se adună în camera de zi să luăm prânzul. Katelyn a făcut toate mâncărurile posibile care au legătură cu fotbalul. Peyton şi cu mine ne umplem farfuriile şi ne alăturăm celorlalţi chiar la timp înainte să înceapă următorul meci.

Noah stă pe podea, aşa că ocup şi eu un loc lângă el. Observ că zâmbeşte, dar nu o să-l dau de gol celorlalţi. I-am promis că o să ieşim în curte şi o să exersăm pasele lui

după ce mă uit la meci cu Peyton. Aş vrea să existe o cale să petrec cât mai mult timp împreună cu el astăzi, dar ştiu că Josie nu o să mă lase. Încă nu am apucat să vorbim despre Noah şi un posibil orar de vizită. Am putea începe să vorbim la telefon o dată la câteva seri şi apoi aş putea veni să-l văd în fiecare lună.

Cel mai important e să-i spunem că eu sunt tatăl lui, fie că vrea sau nu Josie. Îmi imaginez că va suferi şi că mă va urî de moarte, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă să mă revanşez faţă de el. Nici nu se pune problema să nu fac parte din viaţa lui.

Noah a terminat tot din farfurie, aşa că o iau de la el şi o duc împreună cu a mea la bucătărie, să le spăl. Josie intră după mine şi parfumul ei îmi învăluie simţurile. Detest faptul că miroase al naibii de bine la vizionarea unui meci de fotbal şi că eu nu o pot atinge.

— Bună! îmi spune, şocându-mă puţin.

Am fost convins că vom face tot posibilul să ne evităm.

— Salut, îi răspund, încercând să nu mă uit prea mult la ea.

Mă prefac că spăl farfuriile, exact cum procedează şi femeile când vor să evite o discuţie jenantă.

Josie mă priveşte în timp ce tot trage agitată de găicile

pantalonilor. Nu suport să fiu în preajma ei şi doar s-o privesc, aşa că îl strig pe Noah şi îl întreb dacă e pregătit să mergem afară. El vine la mine în fugă, cu mingea de fotbal în mână, şi ne întrecem să vedem care ajunge primul la uşă. Înainte să ies, îi mai arunc o ultimă privire lui Josie. Are capul aplecat şi îşi muşcă buza de jos.

Îl învăţ pe Noah tot ce ştiu. Mă mir că mai reţin chiar şi jumătate din tâmpeniile astea, dar întrebările lui mă ajută să-mi amintesc. Acum îmi dau seama cât de norocos e Nick că are ocazia să trăiască viaţa pe care eu mi-am imaginat-o pentru mine. Mi-a luat iubita şi fiul, iar eu nu am încotro decât să privesc de pe margine.

— Poţi să vii la meciul meu de vineri? mă întreabă Noah cu un glas plin de speranţă.

Mi se rupe inima în bucăţele de fiecare dată când îl privesc.

— Hai să ne aşezăm, spun în timp ce pun mâna pe umărul lui şi îl conduc spre o bancă.

— Ştii că eu locuiesc în Los Angeles, nu?

Noah dă aprobator din cap.

— Ei bine, trebuie să mă întorc la muncă. Am câteva termene-limită de onorat şi oameni care se bazează pe mine. Mi-am luat liber pentru înmormântarea lui Mason şi

trebuia să mă întorc a doua zi, dar te-am cunoscut pe tine şi mi-a făcut plăcere să petrecem timp împreună, iar apoi Peyton m-a rugat să mă uit cu ea la fotbal, aşa că mi-am prelungit şederea. Am tot zis că mai rămân doar o zi şi mereu am avut ceva de făcut, dar cred că e timpul să mă întorc la motanul meu, pentru că îi e dor de mine. Ştii asta?

— Dar el te urăşte.

— Mda, amice, şi asta-i adevărat.

Încep să râd şi-l molipsesc şi pe Noah. Când mă priveşte cu ochii lui albaştri, îmi dau seama cum trebuie să procedez.

— Aş vrea să vorbesc cu mama ta, să văd dacă putem să ţinem legătura prin telefon sau altcumva.

— N-o să fie de acord. Te urăşte sau aşa ceva. Zice că nu am voie să vorbesc cu tine. Nu am ascultat-o azi, fiindcă nu are curajul să ţipe de faţă cu Katelyn.

Auzind de la fiul meu că iubirea mea, mama lui, mă urăşte, nu-mi pică bine deloc.

Trebuie să fac ceva să repar situaţia.

— O să vorbesc eu cu mama ta, bine? Tu poartă-te frumos cu ea. Tocmai şi-a pierdut prietenul şi uneori amintirile sunt greu de suportat.

Aprobă din cap şi atunci când mă priveşte simt cum o parte din mine se frânge. Nu vreau să-l părăsesc, chiar de ar fi să nu afle niciodată că sunt tatăl lui. Vreau să fim prieteni.

Ne întoarcem privirile spre uşa glisantă din sticlă atunci când vedem că se deschide. Josie iese din casă cu braţele strânse la piept. Are ochii roşii. Probabil că a plâns. Aş vrea s-o întreb de ce, dar, în acelaşi timp, vreau să nu-mi pese. Ar trebui, dar nu se cuvine. Ea e cu Nick şi trebuie să mă obişnuiesc cu asta.

— Cred că e timpul să pleci, îi spun lui Noah, care pare pregătit să-şi lovească mama cu mingea.

— De fapt..., spune Josie în timp ce se apropie de noi. Mă întrebam dacă ai vrea să iei cina cu mine şi cu Noah mâine, acasă la noi.

Mă uit în spatele ei, spre sufragerie, unde Nick are o discuţie aprinsă cu Katelyn.

— Nu, mulţumesc, spun, cu riscul de a-1 supăra pe Noah.

Ridic mâna să mă lase să explic refuzul meu.

— Nu sunt cel mai mare fan al lui Nick. Nu mă văd în stare să iau cina cu el.

Josie se întoarce să privească spre casă, iar când revine

cu faţa spre noi, scutură din cap.

— Nick pleacă la o conferinţă mâine. Vom fi doar eu şi Noah.

Fără Nick? Doar eu, iubirea mea şi fiul nostru? Mă bag.

— La ce oră să vin?

— Să zicem cinci şi jumătate? închid magazinul la cinci, şi până ajung...

— Trec eu să te iau, îi spun, fără să mă gândesc cum o să procedez.

Am doar motocicleta Ducati şi o singură cască. Bănuiesc că va trebui să mai cumpăr una mâine. Josie încearcă să-şi ascundă entuziasmul, dar expresia de pe chipul ei o dă de gol; şi-a imaginat cum ar fi să urce pe motocicleta mea, iar eu o să-i îndeplinesc fantezia.

— Bănuiesc că ne vedem mâine, atunci, îi spun lui Noah.

Asta îl face să zâmbească.

Mă ridic şi fac câţiva paşi spre Josie. M-am apropiat de ea mai mult decât ar fi trebuit, mai ales că Nick e în casă. Mă aplec uşor, până când buzele mele îi ating obrazul.

— O să-ţi placă plimbarea cu motocicleta, promit, îi şoptesc la ureche.

Oricât de mult mi-ar plăcea să-i văd faţa în acest moment, atingerea ei m-a terminat. Mă retrag cât pot de

repede şi intru în casă.

Când plec, pornesc motocicleta, turând motorul să ştie ce o aşteaptă mâine. Mirosul ei îmi persistă pe piele şi pătrunde şi în cască. Nu sunt sigur ce voi face mâine, când Josie va urca pe motocicleta mea, dar ştiu că preţ de cinci minute o să mă simt ca în paradis.

Capitolul 18

Josie

Îmi transpiră palmele.

Stau cu ochii pe ceas.

Secundarul se mişcă anormal de încet şi ecoul fiecărui ticăit pe care îl scoate se aude în tot magazinul. Am trimis-o acasă pe Jenna mai devreme fiindcă râdea încontinuu de mine şi eu nu găsesc nimic amuzant în toată treaba asta. L-aş fi sunat să-l anunţ că voi merge pe jos acasă, dar nu am numărul lui şi nu cred că Pagini Aurii m-ar ajuta prea mult să fac rost de el. Dacă aş suna la serviciul de telefonie să le cer numărul lui Liam Page, ar râde şi ei de mine, la fel cum a făcut Jenna toată ziua. Diferenţa e că, probabil, aici s-ar auzi un râs hârâit, având în vedere că recepţionistele de la serviciul de telefonie sunt de obicei femei bătrâne care nu au nimic mai bun de făcut decât să chinuie oameni ca mine atunci când le întreabă ceva absurd şi complet lipsit de noimă.

Oh, Doamne! Mă simt de parcă aş fi iar la liceu.

De fiecare dată când am auzit o motocicletă afară, am fugit repede la geam, iar când Jenna mă vedea şi chicotea,

mă prefăceam că aşez câte ceva în ordine. Astăzi o urăsc.

Mi-am şters palmele de blugi de un milion de ori astăzi. Ar trebui să ajungă în orice moment şi, când o să fie aici, o să-i spun că nu mă poate duce cu motocicleta fiindcă nu am cască, şi chestia asta e obligatorie; şi chiar dacă nu ar fi, tot nu m-aş urca pe capcana aia mortală. Ar putea să mă omoare doar fiindcă l-am ţinut departe de Noah. E şi asta o posibilitate, nu?

Aud clopoţelul de la uşă şi, înainte să am ocazia să întâmpin clientul, simt parfumul lui. Inspir adânc înainte să mă întorc cu faţa spre el. Nu ştiu de ce, dar asta pare o întâlnire, când în mod clar nu e o întâlnire. Vreau să zic că eu sunt logodită cu alt bărbat şi ne vom căsători. Nu pot să ies cu Liam, indiferent de ce s-a întâmplat între noi în trecut. Gata, trebuie să opresc năvala de gânduri!

Când, în cele din urmă, mă uit la el, văd cât e de minunat, din cap până-n picioare. Nu mai poartă geaca de piele neagră pe care m-am obişnuit s-o tot văd pe el, aşa că rămân cu privirea ţintă la braţele lui. Mintea mea îi explorează braţul stâng, apoi cel drept. Degetele simt nevoia să urmărească conturul trasat cu cerneală. Inima mea e curioasă să afle dacă a durut când şi-a făcut tatuajele şi dacă mai vrea şi altele.

Mă lasă să-l sorb din priviri şi îmi dau seama că asta ar putea fi ultima oară când îl mai văd. Poate că nu vrea să-i spună lui Noah că e tatăl lui. La naiba, poate că nici nu vrea să mai audă de Noah de acum înainte. Nu sunt sigură că eu doresc asta.

— Eşti gata, Jojo?

Inima îmi sare din piept, deşi nu ar trebui. Ar trebui să-i spun să nu-mi mai zică aşa, dar mă abţin. E atent la fiecare mişcare a mea, aşteptându-se poate să fac vreo criză de nervi.

— Pot să mă duc pe jos, mormăi eu.

Liam îşi dă ochii peste cap şi încearcă să mă ia de mână. Îl las s-o facă. De îndată ce mă atinge, mă simt de parcă aş avea sute de fluturi care dau din aripi pe pielea mea. Nu am mai simţit asta de mulţi ani. Fac doi paşi spre el, lăsând doar un mic spaţiu între noi. În mai puţin de câteva minute îl voi atinge şi nu sunt sigură că vreau să mă opresc aici.

Am mintea în ceaţă, dar trebuie să-mi păstrez cumpătul, îmi reamintesc că sunt o femeie logodită. Tipul din faţa mea, bărbatul ăsta superb şi extrem de sexy care mă ia de mână cum a făcut de atâtea ori, e acelaşi care mi-a frânt inima.

De îndată ce ajungem afară, îmi dă drumul la mână. Vreau să-l ating din nou, dar ştiu că nu ar trebui să fac asta. Ţine o cască în mână şi zâmbeşte când mi-o arată.

— Asta e pentru tine, spune înainte să mi-o pună pe cap.

Încă zâmbeşte în timp ce-mi aranjează părul care iese de sub cască. Şi eu zâmbesc, dar el nu poate să vadă asta.

— Unde locuieşti?

Îi spun adresa şi mă uit cum încalecă motocicleta.

— Ţine-te de umărul meu şi urcă şi tu.

Fac exact ce-mi spune. Odată aşezată bine, îşi pune şi el casca şi porneşte motocicleta. Vibraţia motorului îmi provoacă fiori pe şira spinării şi abia acum îmi dau seama de ce iubesc femeile bărbaţii pe motociclete.

Îşi duce mâinile la spate şi le caută pe ale mele, aşezându- mi-le apoi în jurul taliei lui. Stau lipită cu pieptul de el şi totul e exact aşa cum mi-am imaginat. Îmi aşez bărbia, cât pot de bine, pe umărul lui şi simt cum i se relaxează corpul înainte să pornească la drum.

Conduce pe strada principală şi păstrează viteza legală, luând fiecare curbă uşor până ajungem acasă la mine. Nu am crezut niciodată că mă voi simţi atât de în siguranţă pe o motocicletă.

Parchează pe alee, apoi opreşte motorul. Îşi scoate casca şi primul lucru pe care îl face e să mă ajute să cobor. Când îmi scot şi eu casca, el începe să râdă.

— Ce naiba te-a apucat? îl întreb în timp ce încerc să-mi aranjez părul.

Asta e dovada că nu ar trebui să port niciodată o cască.

— Nimic, doar că mi te-am imaginat de un milion de ori stând în spatele meu pe motocicletă şi nu m-am gândit că o să-ţi fluturi aşa părul când îţi scoţi casca.

— Ţi-ai imaginat cum aş arăta pe motocicleta ta? întreb cu vocea aproape şoptită.

El dă din cap şi lasă piedica jos să poată coborî.

— Eşti prima fată pe care am dus-o cu motocicleta.

Se apropie de mine şi îmi îndepărtează o şuviţă de păr de pe faţă, dând-o după ureche.

— Singura, Jojo.

Se trage de lângă mine, acordându-mi puţin spaţiu. Trebuie să înţeleg ce tocmai s-a întâmplat.

Mă urmează înăuntru, prin uşa care dă spre bucătărie şi sufragerie. Aruncă o privire în jurul lui, admirându-mi căsuţa. Nick mi-a propus să ne mutăm după ce ne căsătorim, dar Noah şi cu mine am locuit aici de când mi-am terminat eu studiile. Nu sunt sigură că vreau să mă

mut încă.

Noah iese în fugă din camera lui şi îl îmbrăţişează pe Liam. Îi las singuri să profite de momentul lor şi mă duc în bucătărie să încep să pregătesc cina. Am preparat o parte din ea aseară, pentru ca Liam să poată petrece cât mai mult timp cu Noah.

— Noah, ţi-ai terminat temele?

— Nu, pot să le termin după ce pleacă Liam?

— Îmi arăţi şi mie tema? Poate te ajut.

Noah fuge sus în camera lui, urcând scările cu paşi mari şi apăsaţi.

— Noah?! strig eu.

— Da?

— Găseşte-ţi un joc sau ceva de făcut pentru câteva minute, vreau să vorbesc ceva cu Liam.

— Bine, îmi răspunde.

Deschide imediat televizorul şi aud huruitul unor maşini de curse.

— Mulţumesc pentru asta, Josie.

Zâmbesc şi aprob din cap, fiindcă nu ştiu cum ar trebui să răspund.

— Eu ar trebui să plec mâine, dar Noah zice că are meci vineri şi nu aş vrea să-l ratez.

Aprind cuptorul şi bag mâncarea înăuntru la încălzit. Îi fac semn lui Liam să ia loc la masă. Înainte să se aşeze, îmi trage şi mie scaunul, ceva ce Nick nu a făcut niciodată. Iau şi eu loc la masă şi-mi împreunez mâinile în poală.

— Chiar nu ai ştiut? îl întreb.

Nu îmi place să întreb, dar trebuie să ştiu. Liam dă din cap şi se uită atent la ceva... orice în afară de mine. Când dă în sfârşit ochii cu mine, pot vedea durerea din ei. Spune adevărul.

— Ţi-am găsit agentul sau ce-o fi şi am sunat.

Încep să-i povestesc, detestând faptul că trebuie să retrăiesc acea perioadă din viaţa mea. Perioadă când mi-am dorit cu disperare să dau de el, când am avut cea mai mare nevoie de el, şi nu a fost de găsit.

— Am lăsat mesaj după mesaj, până când, în cele din urmă, cineva m-a sunat înapoi să mă anunţe că le-ai spus tu că nu mă cunoşti.

Liam îmi ia mâna. O duce la fruntea lui.

— Nu am ştiut. Dacă aş fi ştiut, aş fi venit imediat acasă şi aş fi rezolvat lucrurile.

— Noah nu ştie nimic. Ştie că Nick nu e tatăl lui, doar că uneori îi e mai uşor să le spună oamenilor că e fiul lui Nick. Nu vreau ca el să sufere, Liam, şi mi-e teamă că vei

dispărea iar mâine dacă te las să-i spui adevărul.

— N-o să fac asta. Ştiu că nu înseamnă nimic pentru tine cuvântul meu, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă să-ţi demonstrez că vorbesc serios. Vreau să fiu tatăl lui. Ar trebui ca el să fie al nostru, Jojo, şi eu am stricat totul.

Nu pot să-mi opresc lacrimile când îl aud spunând astfel de lucruri. Nici nu mă mir că e compozitor şi că milioane de femei s-au îndrăgostit de piesele lui.

— Îi putem spune în seara asta, dacă vrei...

— Eu vreau, dar...

— Nu, Liam, fără niciun „dar”. Tocmai ţi-am spus că nu vreau ca el să sufere.

— Nu aşa stă treaba. Trebuie să mă întorc la Los Angeles şi voiam să plec mâine, dar m-a rugat să vin la meciul lui, aşa că mi-am anulat întâlnirile de săptămâna asta să pot rămâne să-l văd jucând. Va trebui să mă întorc la serviciu, dar după ce va afla adevărul, voi putea reveni o dată pe lună să-l văd. O să vedem pe parcurs ce vom face.

Am ştiut că stilul lui de viaţă va determina cât de tată poate să fie. Nu sunt sigură dacă mă aşteptam ca el să se mute înapoi aici sau nu.

— Da, ştiu, îi spun cu blândeţe.

Aş vrea să-l întreb cum rămâne cu mine, dar eu îl am pe Nick şi el mereu s-a purtat frumos cu mine şi cu Noah.

— Mă duc să-l aduc pe Noah, să înceapă deja să mă urască.

Liam mă prinde de mână şi mă trage în jos, spre el.

— Nu o să te urască fiindcă nu-i voi permite eu s-o facă.

Încuviinţez din cap şi îi dau drumul la mână. Aştept un moment să mă liniştesc înainte să-l strig pe Noah.

Când îl strig, el vine jos ca din puşcă, cu un zâmbet mare pe faţă. Arată exact ca Liam atunci când zâmbeşte.

Liam îşi ridică privirea în sus când intrăm în bucătărie. Dacă nu aş fi ştiut, aş putea crede că a plâns. Ne aşezăm toţi trei, cu Noah între noi doi. El se uită la noi şi ne zâmbeşte.

— Trebuie să îţi spunem ceva.

Capitolul 19
Liam

— Bine, spune Noah.

Pot simţi cum începe să bâţâie din picior sub masă. Îmi pun mâna pe genunchiul lui să-i calmez emoţiile. Josie se foieşte pe scaun, apropiindu-se mai mult de băiat. Fac şi eu acelaşi lucru, deşi nu ştiu de ce. Mă uit la ea şi ridic o sprânceană. Nu am hotărât cine îi va spune. Cred că ea ar trebui s-o facă, pentru că eu nu mă simt în stare să-i spun verde-n faţă că sunt tatăl lui. La cât noroc am eu, cred că ar ieşi ca o imitaţie a lui Darth Vader, dar fără probleme de respiraţie.

Josie îşi drege vocea şi îi zâmbeşte lui Noah.

— Mai ţii minte când m-ai întrebat dacă Liam a fost iubitul meu?

Noah încuviinţează din cap şi începe să-şi bâţâie iar piciorul. Îmi dau seama acum că nu o să pot să-l menţin calm. La naiba, nici măcar eu nu sunt calm, dar am exersat ani de zile cum să-mi ascund emoţiile.

— Ei bine, noi doi am fost împreună în timpul liceului, dar apoi el a plecat la facultate şi relaţia noastră s-a răcit,

dar...

Josie se opreşte din vorbit şi îşi drege iar glasul. Înţeleg cât îi e de greu să-şi amintească ce bine ne-a fost înainte să stric eu totul.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai repede, dragul meu.

— Ce să-mi spui? o întrerupe Noah.

Are ochii roşii. Îmi dau seama că nu îi place să-şi vadă mama plângând. Îşi pune mâna pe umărul ei şi o mângâie.

— Liam e tatăl tău, dragul meu, spune Josie suspinând.

Îmi lovesc piciorul de masă în timp ce mă ridic ca să ajung lângă ea. Mă pun în genunchi şi o trag în braţele mele. Lacrimile ei îmi udă gâtul. Chiar dacă ştiu că nu ar trebui, tot o sărut pe obraz. Sunt nevoit s-o fac.

— Totul va fi bine. Nu voi mai pleca. Îţi promit, îi şoptesc printre sărutări.

Ea îşi ridică faţa să se uite la mine. Are ochii roşii, umezi şi umflaţi.

Îi iau faţa în mâini şi o trag mai aproape de mine să o sărut direct pe buze. Cât de dor mi-a fost de aceste buze! Când începe să se tragă, tot ce vreau e să mai lungesc sărutul, dar nu e iubita mea şi nu ar fi trebuit să o sărut, mai ales în felul ăsta.

— Îmi pare rău, spun eu.

Ea doar încuviinţează şi îşi şterge faţa cu dosul palmelor. Eu mă întorc pe scaunul meu fără să-l privesc pe Noah. Tocmai a văzut cum un bărbat i-a sărutat mama.

Un bărbat care nu e logodnicul ei.

Îmi asum riscul şi mă uit la Noah. Spre surprinderea mea, îl văd că zâmbeşte. Nu ştiu sigur de ce, dar arată ca un copil aflat în magazinul cu dulciuri.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus adevărul atunci când m-ai întrebat prima dată, spune Josie.

Îşi trece degetele prin părul lui şi asta pare să-l relaxeze suficient cât să nu mai dea din picior.

Noah doar ridică din umeri.

— Oricum, ştiam deja.

Eu şi Josie ne uităm unul la celălalt înmărmuriţi, apoi ne întoarcem privirea spre băiat.

— Cum adică ştiai deja? îl întreb eu.

— Îţi aduci aminte când ne-am întâlnit la muzeu?

Dau din cap că da.

— Ei bine, mă uitam la o poză cu tine şi Mason, şi o profesoară mi-a spus că semănăm, iar apoi când ne-am întâlnit la toaletă şi ţi-am spus numele mamei, te-ai uitat cam ciudat la mine, aşa că am bănuit mereu.

— Şi nu ai spus nimic? îl întreb.

— Nu eram sigur dacă mă placi sau dacă vrei să fii tatăl meu.

Uitându-mă la fiul meu cu lacrimi în ochi, mă văd pe mine când eram de vârsta lui. Mă întind spre el şi îi cuprind faţa în mâini.

— Normal că vreau să fiu tatăl tău! Dumnezeule, Noah, din ziua în care te-am întâlnit am tot stresat-o pe mama ta să mă lase să te cunosc.

— Şi eu am venit pe lume în mod accidental, ca Junior Appleton?

— Nu! îi răspund eu, înainte să apuce şi Josie să spună ceva.

Ea face ochii mari.

— Mama ta şi cu mine am vorbit tot timpul despre cât de mult ne dorim să avem copii. Urma să o iau de soţie, să-i cumpăr o casă frumoasă şi apoi să ne întemeiem o familie.

Noah se uită la Josie cum dă aprobator din cap. Când îşi întoarce din nou privirea la mine, ochii lui sunt ca nişte pumnale.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu am plecat la facultate şi unele lucruri s-au

schimbat în viaţa mea. În loc să o iau pe mama ta cu mine, am lăsat-o aici împreună cu toţi cei pe care i-am cunoscut şi am plecat în California să încerc ceva diferit. Nu am ştiut de existenţa ta până când nu te-am întâlnit în acea zi. Mama ta...

Mă uit la Josie şi îi zâmbesc.

— ... te iubeşte foarte mult şi a încercat să mă găsească, aşa că să nu fii supărat pe ea, bine?

— Bine.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că trebuie să mă întorc la serviciu? Rămân să văd meciul de săptămâna asta, apoi mă duc înapoi, dar stai liniştit, că mă voi întoarce, şi între timp mă poţi suna oricând vrei să vorbim sau dacă ai vreo întrebare despre fotbal.

— Pot să le spun oamenilor că eşti tatăl meu?

Mă uit la Josie să văd dacă e de acord. Ea ridică din umeri. Cred că oraşul Beaumont e suficient de izolat încât să nu fie deranjat de paparazzi, dar nu pot fi prea sigur. Pe de altă parte, nu vreau să creadă că trebuie să mă ascundă de restul lumii.

— Poţi, dar ascultă, amice. Unii oameni nu au altceva mai bun de făcut decât să mă fotografieze pe mine şi ei cred că se pot apropia de mine prin intermediul prietenilor

mei. Dacă te sâcâie sau se ţine cineva scai de tine, sună-mă şi mă ocup eu de tot, bine?

— Şi trebuie neapărat să-i spunem lui Nick, zice Josie în timp ce îşi trece mâna prin părul lui Noah.

Am crezut că ştie deja şi din cauza asta era atât de nervos ieri. Nu-mi pasă, dar el e cel care mi-a crescut fiul. Ar trebui să-i respect sentimentele.

— Ascultă-mă, Noah. Vreau să asculţi de Nick şi să te porţi cu el exact ca până acum, fiindcă şi el e tatăl tău. O să fii unul dintre copiii speciali care au mai mulţi părinţi.

Cronometrul de la cuptor ne anunţă că mâncarea noastră e gata şi Noah răsuflă uşurat înainte să ne spună că moare de foame. Josie se ridică imediat şi se îndreaptă grăbită spre bucătărie, lăsându-ne pe noi singuri la masă.

— O iubeşti pe mama mea?

— Da, îi răspund fără ezitare.

— Dar o iubeşti tare, taaaare?

— De unde înveţi chestii din astea?

Nu-mi amintesc să fi ştiut ce e iubirea la nouă ani. Singura mea preocupare era fotbalul şi cât de tare puteam pasa mingea. Nici măcar de fete nu eram interesat la vârsta aia.

— De la şcoală.

— Şi ce altceva vă mai învaţă la şcoală acum?

Noah ridică din umeri.

— Adică, o iubeşti ca înainte?

— Da, îi spun din nou, fiindcă e adevărat.

Nu am încetat niciodată s-o iubesc, iar timpul şi distanţa nu schimbă deloc sentimentele. Am fost îndrăgostit de Josephine Preston de când mă ştiu, dar acum nu mai am nicio şansă să fiu cu ea.

— Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Mama ta şi-a văzut de viaţa ei şi se va mărita cu Nick. Chiar şi aşa, noi rămânem o echipă. Tu o să fii partenerul meu.

— Pot să vin în turneu cu tine?

Josie intră în sufragerie exact când pune Noah întrebarea. Nu ştiu ce să-i răspund, dar cu siguranţă nu o să-l refuz. Josie mă priveşte cu coada ochiului, aşteptându-se să o dau în bară. Pune farfuriile pe masă în faţa noastră şi se aşază vizavi de Noah.

— Poate, îi spun în timp ce îmi ridic furculiţa de pe masă. Depinde unde trebuie să mă duc şi dacă e în timpul verii. Nu poţi lipsi de la şcoală şi nu cred că vrei să lipseşti nici de la antrenamente. Mai joci şi altceva?

Încep să mănânc şi oftez de plăcere când gustul savuros de pui îmi atinge papilele gustative. Nu am mai mâncat de

mult timp mâncare gătită în casă. Tot ce am mâncat la Katelyn a fost semipreparat, dar asta e o cină adevărată.

— Mai joc baseball, pentru că îi place lui Nick, dar eu vreau să învăţ să cânt la chitară.

— O să te învăţ eu.

— Serios? Grozav!

Conversaţia din timpul cinei decurge destul de bine. Vorbim despre profesorii lui şi ce teme primeşte. Ne spune că îi place de o fată de la şcoală, dar nu vrea să ne divulge numele ei. Josie şi Noah sunt curioşi să afle cum e la Los Angeles. Le spun că sunt foarte mulţi oameni şi că traficul e infernal, aşa că nu-mi place să ies prea mult din casă, mai ales că uneori e şi foarte cald. Partea bună e că avem Disneylandul, plaje frumoase şi Hollywoodul.

Noah mă întreabă cum îl cheamă pe motanul meu, iar eu recunosc ruşinat că nu l-am botezat până acum. Noah crede că din această cauză mă urăşte şi probabil are dreptate.

Noah mă interoghează despre muzică şi postul MTV, dacă îmi place să trec pe la ei să le dau interviuri. Recunosc că nu îmi place, dar că nu am de ales. Îmi spune că mi-a ascultat o parte din cântece şi că sunt foarte bun. M-a luat pe nepregătite când m-a întrebat cine m-a

inspirat să scriu acele cântece. Doar am ridicat din umeri şi am continuat să mănânc. Pur şi simplu nu vreau să răspund la unele întrebări.

Având în vedere că suntem în timpul săptămânii, trebuie să încheiem seara mai repede. Noah nu e de acord cu asta, dar îi distrag atenţia întrebându-1 dacă pot veni mâine să-l văd la antrenamente, li amintesc că o să fiu prezent în tribună şi la meciul de săptămâna asta. Josie mă invită din nou la cină şi accept fără să stau pe gânduri. Îmi place să-mi petrec timpul cu ea, fiindcă simpla ei prezenţă mă linişteşte şi mă inspiră. Abia aştept să ajung înapoi în studio, chiar dacă asta înseamnă că voi fi departe de ei.

După ce Noah se bagă în pat, Josie şi cu mine stăm de vorbă la o cafea şi ea îmi impune anumite reguli. Chiar dacă nu sunt de acord cu ele, înţeleg de ce o face.

Nu am voie să-i iau cadouri impresionante sau jucării extravagante. O întreb dacă am voie să-i iau un telefon şi e de acord, atâta timp cât eu plătesc pentru el. Încep să râd, dar apoi stau şi mă gândesc că ea şi Nick nu-şi pun banii la comun. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât devin mai nervos. Dacă el locuieşte aici şi se joacă de-a tatăl, de ce o preocupă problema banilor? îmi pun o notiţă pe telefon să nu uit să-i trimit un cec cu echivalentul

pensiei alimentare pentru zece ani.

Mi-e greu să plec din căminul lui Josie. Nu-mi place să-i ştiu singuri acasă, dar ea m-a asigurat că e obişnuită cu asta. Oricum, tot nu-mi place.

În loc să mă întorc la hotel, mă îndrept spre cimitir. Nu am trecut pe aici de la înmormântarea lui Mason şi aş avea nevoie de el în acest moment. Chiar şi numai să asculte ce am pe suflet. Sunt surprins că pot găsi locul pe întuneric. Toate coroanele lui sunt încă înflorite şi mă întreb dacă Josie a trecut pe aici în fiecare zi să aibă grijă de flori.

— Ei bine, am un fiu, spun în timp ce rearanjez florile. Am un fiu de nouă ani care seamănă leit cu mine şi joacă fotbal. Şi ce să vezi, e fundaş. Bănuiesc că e super să fii tată. Nu am de unde să ştiu încă, pentru că am aflat accidental de existenţa lui şi Josie abia azi i-a spus adevărul. Pare încântat, dar curând îşi va da seama că eu nu pot să fiu tot timpul lângă el, aşa cum e Nick. Doamne, cum ai putut să o laşi să se cupleze cu Nick Ashford? Omule, când l-am văzut la slujba ta, am crezut că am ajuns în zona crepusculară. Bănuiesc că v-aţi împrietenit până la urmă, nu?

Stau direct pe pământ şi-mi duc genunchii la piept.

— Îmi pare rău, Mason! Nu o să afli niciodată cât de rău

îmi pare că am plecat aşa. Ar fi trebuit să dau un telefon sau ceva, să mă întorc după un an. Tot ce pot spune e că îmi pare rău şi te asigur că mă voi revanşa faţă de Katelyn. O să am grijă să nu-i lipsească nimic. Voi face asta pentru ea, pentru tine şi pentru fetele tale, în special pentru Peyton. Va trebui s-o înveţe cineva pasa lungă. Mai bine să înveţe de la mine.

Pun mâna pe pământul care îl acoperă şi spun o rugăciune înainte să plec. Mă întorc la hotel pe un drum lung şi singuratic. Acum că îl am pe Noah şi el ştie adevărul, vreau să-mi petrec tot timpul cu el. Trebuie doar să-mi dau seama cum să fac asta.

Capitolul 20
Josie

Nu am crezut niciodată că voi avea din nou sentimente pentru Liam. Am renunţat să mai simt ceva pentru el, dar apoi a reapărut în viaţa şi în inima mea. Prima dată, a gătit pentru mine şi pentru Noah. Când am ajuns acasă de la serviciu, l-am găsit în bucătărie gătind. A doua seară, a venit din nou rândul meu să gătesc. A rămas până târziu şi, când am văzut că a adus filmul meu preferat şi o sticlă de vin, am ştiut că o să-i cedez. Nu mi-am dorit nimic mai mult decât să ne îmbrăţişăm pe canapea, dar el nu a vrut să stea lângă mine. A preferat să ia un loc pe un scaun nu prea comod, în timp ce eu am stat pe canapea cât mai aproape posibil de el.

În seara în care Nick s-a întors acasă, mă aşteptam să-l găsesc pe Liam la mine în bucătărie, dar nici urmă de el. Am încercat să nu stau cu ochii pe geam şi să nu fiu atentă la orice zgomot, în caz că şi-ar putea face apariţia pe aleea mea, fiindcă am bănuit că nu va veni. Oricum, nu contează cât de mult îmi doresc eu să-l văd, pentru că el venea aici doar pentru Noah şi trebuie să mă obişnuiesc cu ideea. În

plus, eu îl am pe Nick. Nick e cel pe care mi-1 doresc.

Cu Nick o să mă căsătoresc.

Nick a fost alături de mine în ultimii şase ani. Locuim în aceeaşi casă şi l-am crescut împreună pe fiul meu.

Nu înţeleg de ce stau în camera de zi, pe întuneric, în timp ce el e sus în dormitor, şi cotrobăi prin cutia în care îmi ţin amintirile legate de Liam. Ar trebui să fiu şi eu sus în pat, lângă el, dar de când s-a întors acasă eu am dormit pe canapea motivând că mă doare burta. Când m-a întrebat Nick dacă e posibil să fiu gravidă, mi-a venit să plâng. Nu pentru că nu vreau încă un copil, ci fiindcă, dacă vom avea unul, nu va semăna cu Noah. Nu va semăna cu mine şi cu Liam.

Degetele mele mângâie poza cu el în echipamentul de fotbal, cea în care îşi ţine casca sub braţ. Pe apărătoarele pentru ochi nu şi-a scris numărul lui, ci „Jo”. Toţi prietenii l-au sâcâit mereu pentru asta, dar lui nu i-a păsat.

— Bună, frumoaso!

Liam mă ia în braţe, iar eu nu pot să mă abţin să nu ţip. Am devenit oficial una dintre acele fete pe care nu le plăceam. Oh, Doamne, sunt un clişeu ambulant!

Liam mă lasă jos şi mă întoarce cu faţa spre el. Observ ceva diferit azi la apărătoarele lui pentru ochi. Lipseşte

numărul.

— Eşti conştient că pe faţa ta scrie „Jo”, nu?

— Sigur că sunt. Dacă citeşti ambele, obţii Jojo.

— Chiar aşa!

Râd când văd cât de ridicol poate să fie.

Mă trage spre el şi mă sărută apăsat. Nu îi e teamă că putem fi prinşi de vreun profesor, chiar dacă eu sunt speriată, îmi promite că nu se va întâmpla nimic rău şi am încredere în el.

— O iubesc pe Jojo mai mult decât orice pe lumea asta.

— Chiar aşa? Ar trebui să fiu îngrijorată?

Liam dă din cap şi rânjeşte, chiar dacă asta nu se potriveşte cu atitudinea lui de dur.

— Tu eşti Jojo a mea. Doar a mea, spune el.

Mă sărută din nou înainte să fugă la antrenament. Mă uit la spatele lui până ajunge la jumătatea drumului spre teren. Are un fund atât de mişto!

— Hei, Jojo! mă strigă.

— Da? strig şi eu înapoi.

— O să fii soţia mea într-o zi!

Am fost sigură că ne vom petrece toată viaţa împreună. Am crezut că dragostea noastră era unică în lume. Aproape că îmi doresc să-şi fi găsit pe altcineva şi să se fi

îndrăgostit, dacă tot a plecat. Dar nu a facut-o. Pur şi simplu mi-a spus că se sufoca.

Am avut un vis, cel tipic american, şi pentru o perioadă chiar a devenit realitate. Şefa majoretelor era iubita unui fundaş, căpitanul echipei. Eram exemplul cuplului perfect din oraş. Toţi ştiau că suntem împreună şi că nimic nu putea să ne despartă. Au mai încercat şi alte fete să se dea la Liam, dar el le-a expediat fără să stea pe gânduri. Uneori, aproape că îmi era milă de ele.

Obişnuiam să luăm cina cu părinţii lui în fiecare sâmbătă seara la clubul oraşului Beaumont. Doamna Westbury era rece ca gheaţa, iar domnul Westbury mă privea cu superioritate. Am mers acasă la ei când nu am putut să dau de Liam, să-i întreb dacă ştiu unde e, iar tatăl său mi-a spus că e fericit că Liam a decis în sfârşit să scape de agăţătoare. M-am simţit atât de jignită, încât i-am strigat verde-n faţă că „agăţătoarea” asta îi poartă nepotul în pântece.

— Ia te uită, paraşuta a obţinut ce a vrut, a spus el înainte să-mi trântească uşa în nas.

Liam nu m-a întrebat nimic despre părinţii lui şi nici dacă ei îl cunosc pe Noah. Nu ştiu cum ar reacţiona dacă i-aş spune cum s-a purtat tatăl lui. Ştiu, în adâncul sufletului

meu, că Liam nu m-a considerat niciodată o agăţătoare.

Poate n-o să mă întrebe, aşa că nu o să fiu nevoită să-i povestesc ce s-a întâmplat.

Simt o apăsare pe umăr şi mă trezesc. Mă uit cu un ochi mijit şi îl văd pe Nick aplecat deasupra mea. Imediat ce îmi deschid complet ochii şi-i văd expresia de pe chip, mă apucă groaza. Mă ridic repede în şezut şi-mi trag pătura în jurul meu. Nick îmi intinde o cană de cafea şi se aşază lângă mine.

— Nu întârzii la serviciu? îl întreb eu.

Eu sigur voi întârzia, dar Jenna se descurcă să deschidă singură magazinul.

— Am sunat-o pe Barbara şi i-am spus că voi întârzia. Cred că trebuie să vorbim.

Arată cu degetul spre cutia în care ţin tot ce are legătură cu Liam. Cea pe care am ascuns-o de ani buni.

— Se pare că te-ai decis să răscoleşti nişte amintiri.

Sorb încet din cafea cât timp mă gândesc ce să-i spun. Nu-mi place să-l mint, dar orice îi voi spune va suna ca o minciună. E posibil să iubeşti două persoane în acelaşi timp? Dacă sentimentele mele pentru Liam au reapărut datorită lui Noah, datorită faptului că am ocazia să-mi văd băiatul alături de tatăl lui? Ăsta o fi genul de dragoste pe

care o simt pentru Liam?

— Mason...

— Nu la Mason te uitai, Josie. Te rog să nu-ţi baţi joc de mine spunându-mi minciuni.

Nick nu vrea să se uite la mine. Până acum nu ne-am mai certat. Între noi au existat doar momente jenante, mai ales după ce îl respingeam de fiecare dată când mă cerea în căsătorie.

— Îmi pare rău.

Îmi pun cana de cafea pe măsuţă, atentă să nu folosesc vreo fotografie pe post de suport. Încerc să nu le privesc în timp ce le adun, dar una cu mine şi Liam îmi atrage atenţia. Nick oftează adânc şi mă aduce la realitate. Pun grămada de poze înapoi în cutie şi închid capacul.

— Chiar trebuie să le păstrezi? Oricum o să-i revezi pe majoritatea dintre ei la reuniunea noastră.

— Da, trebuie să le păstrez! mă răstesc la el.

— Serios? De ce oare? Să-ţi poţi aminti de vremurile bune? Din cauza asta?

— Ce-ai vrea să-ţi spun? Că îmi pare rău că am păstrat pozele? Ei bine, nu-mi pare. E tatăl fiului meu, Nick. Fie că-ţi place, fie că nu, o să-l vezi tot mai des de acum încolo.

Nu mai suport să stau lângă el, aşa că mă ridic şi încep

să fac ture prin cameră. Îmi tremură mâinile de nervi.

— Ce dracu' vrea să însemne că o să-l văd tot mai des? Nici nu mă gândesc!

Se ridică în picioare şi îşi varsă cafeaua. Mă bucur că am adunat pozele, pentru că altfel ar fi fost distruse.

— De ce ne certăm pe tema asta? Ştiam amândoi că asta urma să se întâmple într-o bună zi. Dacă nu se întorcea Liam, se apuca Noah să pună întrebări.

— Da, dar am crezut că logodnica mea ar fi putut măcar să-mi ceară şi mie părerea, să luăm cea mai bună decizie pentru fiul nostru.

Mă străduiesc să nu-mi dau ochii peste cap când aud că îl numeşte „fiul nostru”. Ştiu că par o afurisită, dar am făcut totul pentru binele lui Noah. Mă duc să iau un prosop şi mă apuc să şterg cafeaua de pe jos.

— Am luat o decizie. L-am invitat pe Liam la cină şi i-am spus adevărul lui Noah seara trecută. Îmi pare rău că nu ţi-am cerut şi ţie părerea. Nu am făcut-o ca să ne certăm. Am crezut că aşa e mai bine.

— Mai bine pentru cine? Pentru tine şi pentru Liam?

— Aşa e mai bine pentru Noah.

Nick se plimbă dintr-o parte în alta în faţa geamului, cu mâinile la ceafa. Mă duc la el şi îl ating pe umăr. El doar

tresare şi se trage de lângă mine.

— Te-ai culcat cu el?

— Poftim? Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? îi întreb, fiindcă nu-mi vine să cred ce aud. Sunt... Serios, Nick, după toate prin câte am trecut, cum mă poţi întreba aşa ceva?

— Simplu, spune când se întoarce cu faţa spre mine. Te-am rugat de atâtea ori să te măriţi cu mine şi mereu m-ai respins. Te-am cerut şi după ce l-am pierdut pe Mason, pentru că nu mai vreau să trăim aşa. Apoi şi-a făcut Liam apariţia. Normal că m-am gândit că aţi păstrat legătura şi că ţi-a spus că vine înapoi, că totul e doar un plan de-al tău.

— Asta nu-i corect.

— Nu, Josie, îţi spun eu ce nu e corect. Nu e corect că, de când m-am întors, mi-am petrecut nopţile singur în patul nostru şi că te-am găsit dormind pe canapea cu pozele fostului tău iubit înşirate peste tot. Apoi îmi spui cu nonşalanţă că te-ai decis de una singură să-i spui unui băiat pe care l-am crescut eu cine e tatăl lui, doar pentru că aşa ai vrut tu. Asta nu e aceeaşi Josephine de care m-am îndrăgostit eu. Nu ştiu ce s-a întâmplat cât timp am fost eu plecat sau ce ţi-a făcut de te porţi aşa, dar nu-mi

place.

Nick iese ca din puşcă afară din casă şi închide nu doar uşa, ci şi conversaţia noastră.

După ce vine Nick acasă de la serviciu, ne îndreptăm spre teren. Liam va pleca în seara asta, după meci, aşa că e ultima dată când se vor vedea el şi Noah, pentru o perioadă. Liam i-a cumpărat un iphone şi a crezut că nu observ când mi-a înmânat şi un cec cu o sumă ireal de mare de bani. Mi-a spus să-l păstrez, chiar dacă nu am nevoie de el. Să-l folosesc într-o zi ploioasă sau să-i cumpăr ce vreau lui Noah.

Dispoziţia lui Nick nu s-a îmbunătăţit, având în vedere că a dat ochii cu Liam pe teren.

Noah a fugit în calea lui şi i-a sărit în braţe, moment în care l-am auzit pe Nick murmurând ceva neinteligibil. Eu am preferat să-l ignor. Nu m-am dus să vorbesc cu Liam, pentru că mi-a luat-o Peyton înainte. Au stat împreună, ea pe umerii lui, şi s-au uitat la Noah cum joacă fotbal.

Când s-a terminat meciul, Noah a părăsit terenul şi s-a dus direct la Liam, ceea ce l-a înfuriat pe Nick. Aş vrea ca Nick să înţeleagă. Ştiu că e greu pentru el, dar faptul e consumat. Nu putem da timpul înapoi. Tatăl lui Noah pleacă şi cine ştie când se mai întoarce. Ar putea şi Nick

să-i dea ocazia să-şi ia rămas-bun de la el.

— Noah, hai să plecăm!

Nick pufneşte când îi pune echipamentul în spatele camionetei. Liam scutură din cap şi se îndreaptă spre noi, cu Noah lângă el. Nu-mi vine să cred cât de mult seamănă unul cu celălalt.

— Deci, o să mă întorc luna viitoare şi o să stau o săptămână. Când o să aflu data exactă, te sun să te anunţ, bine?

Aprob din cap, incapabilă să-mi găsesc vocea. Nu vreau ca această reuniune să se termine.

— Să te porţi frumos, bine? Şi să-l asculţi pe Nick, aşa cum am vorbit.

Se apleacă şi îşi îmbrăţişează fiul. Fiul pe care abia l-a cunoscut şi pe care îl părăseşte.

— Pa, tată! spune Noah înainte să fugă la camionetă.

Sunt sigură că expresia de pe chipul lui Liam este identică cu a mea.

— Nu-ţi face griji, Jojo, îmi şopteşte la ureche.

Mă sărută pe obraz înainte să se îndepărteze.

— Ai grijă de familia mea, Nick! spune Liam în timp ce-şi pune casca, aşa că nu apucă să audă răspunsul acestuia.

Privesc cum motocicleta lui Liam se îndepărtează. Când

ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Nick, observ că mă urmăreşte atent. Scutură din cap şi loveşte cu pumnul camioneta.

Cred că logodnicul meu tocmai s-a despărţit de mine.

Capitolul 21
Liam

Ce bine e să fiu înapoi în studio! De când m-am întors, compun ca nebunul. Cred că am deja suficiente piese cât pentru un nou album. Astăzi, basistul meu, Jimmy, şi bateristul, Harrison, vin să adauge liniile melodice.

Ar trebui să fiu fericit, dar nu sunt. Pentru asta mi-am abandonat vechiul stil de viaţă. Sunt al naibii de agitat şi vreau să mă întorc în Beaumont. Primele zile de când m-am întors au fost cam ciudate. Am vrut să-l sun pe Noah de câteva ori, dar nu am avut curajul să o fac. Dacă nu mai voia să vorbească cu mine, acum că am plecat?

În clipa în care i-am văzut faţa apărând pe ecranul telefonului meu, am ştiu că nu aşa stau lucrurile. Când i-am răspuns părea fericit, entuziasmat să-mi pună o grămadă de întrebări despre Los Angeles şi studioul de înregistrări. M-a rugat să-i trimit poze cu motanul, aşa că asta am şi făcut.

Nu mă mai satur să vorbesc cu el. Orele în care e la şcoală şi diferanţa de fus orar mă enervează. Zilele de weekend au devenit preferatele mele.

Urăsc zilele de luni, fiindcă îmi răpesc fericirea pe care am simţit-o atunci când mi-am petrecut ore în şir vorbind cu fiul meu. Încă nu le-am spus băieţilor din formaţie, dar am s-o fac. Deocamdată, vreau ca doar eu să ştiu de existenţa lui Noah. Dintre noi, doar Harrison mai e părinte, are un băiat de şapte ani. Quinn e rezultatul unei aventuri de-o noapte care a determinat-o pe mămicuţă să-şi abandoneze comoara de copil pe treptele lui Harrison. Tătic la minut.

Când văd faţa lui Josie lângă mmiărul ei de telefon, încep să mă panichez. Sigur s-a întâmplat ceva cu Noah, altfel nu m-ar fi sunat. Nu am mai vorbit de când am plecat. Nu se pune problema că nu-mi doresc, doar că nu vreau să-i stric relaţia cu Nick.

— Alo?

— Bună!

Respiră greu. Închid ochii şi număr până la zece. Nu poate vorbi cu mine în halul ăsta. Mă omoară s-o ştiu a altui bărbat şi nu a mea.

— Ce...

Mi-au rămas vorbele în gât când am auzit-o cum m-a salutat. Trebuie să-mi revin. A fost doar un simplu cuvânt din patru litere. Nu înseamnă nimic.

— Ce mai faci?

— Astăzi e luni.

O spune de parcă ar trebui să ştiu semnificaţia acestei zile. Îmi storc creierul încercând să-mi amintesc dacă mi-a spus Noah ceva special despre lunea asta.

— Da, se întâmplă des să urmeze după duminică, spun, încercând să destind atmosfera.

— Mason îi cumpăra lui Katelyn câte zece trandafiri în fiecare zi de luni şi azi va fi prima dată când nu va primi flori de când...

Aş putea jura că plânge.

— Ei bine, nu putem să o lăsăm pe Katelyn fără flori, nu-i aşa?

Deschid aplicaţia pentru internet şi intru pe site-ul florarilor.

Aleg un buchet de crini în locul trandafirilor şi cer să fie livraţi de la magazinul lui Josie.

— Gata!

— La ce te referi?

— Tocmai i-am comandat flori. O să primească câte un buchet în fiecare zi de luni, timp de un an.

— Liam...

I-a pierit vocea şi îmi dau seama că încearcă să-şi

controleze emoţiile. În ultimele săptămâni nu i-a fost uşor deloc. Josie pe care am cunoscut-o eu a fost mereu puternică şi încrezătoare, apoi l-a pierdut pe Mason şi întoarcerea mea a provocat haos. Mai vorbim puţin la telefon înainte să trebuiască să îmi proceseze comanda. Nu-mi place să-i închid telefonul, dar pe amândoi ne cheamă datoria.

Când vin băieţii din trupă, îmi par fericiţi. Cred că le-a prins bine această mică vacanţă. Ne aşezăm toţi la birou şi le arăt piesele la care am lucrat până acum. Harrison râde de câteva dintre ele, iar pentru asta primeşte un pumn de la Jimmy. Eu aştept să le aud părerile.

— Te-ai îndrăgostit cumva cât timp ai fost plecat? mă întreabă Harrison.

Da, dar e aceeaşi iubire de care nu am reuşit niciodată să mă vindec. Doar am conştientizat ce am pierdut în toţi aceşti ani.

— Nu, doar am revăzut o mulţime de vechi prieteni. Prietenul meu cel mai bun s-a dus şi în urma lui au rămas o soţie şi doi copii. Asta m-a cam emoţionat, bănuiesc.

— Ei bine, mie îmi plac, spune Jimmy.

— Nu o să ne ia prea mult timp să adăugăm muzică la ele. Deja am câteva idei.

Intrăm în studio şi începem să experimentăm cu diferite sunete. Probabil că majoritatea pieselor ar putea deveni balade, dar ne ferim să facem asta. Trebuie să adăugăm o vibraţie rock ca să menţinem interesul fanilor. Dacă scot un album cu piese de dragoste, oamenii vor crede că am devenit sentimental.

— „Painkillers”[1] trebuie să fie o melodie lentă, spun când Jimmy începe să cânte.

— De ce? Pe ăsta l-am putea transforma foarte uşor.

Scutur din cap.

— Vreau ca ăla să fie lent. Vreau ca oamenii să simtă versurile şi ce vor ele să transmită. Nu vreau să se piardă printre vibraţiile puternice.

„Painkillers” e prima piesă la care lucrăm. Ne ia doar câteva încercări până când sunt mulţumit de linia melodică. Va trebui s-o conving pe Sam să aleagă piesa asta ca single promoţional. Vreau să o scot cât se poate de repede.

După ce pleacă băieţii, mă apuc de lucru la mixaje. Ascult „Painkillers” încontinuu, până sunt mulţumit de rezultat. Decid să mai încercăm o dată mâine înainte să înregistrăm versiunea finală.

---

1 Autoarea se referă la un cântec din repertoriul lui Eric Heatherly.

Pupitrul meu de mixaj se umple de hârtii. Dau mai încet piesa, dar îmi las căştile pe urechi. Vreau să njă aud cântându-i lui Josie. Piesa asta trebuie să fie perfectă. Sam se sprijină de placă şi mă scoate din sărite, fiindcă ştie că nu-mi place să-mi atingă lucrurile.

— Ce-i asta?

— Ce vrei?

— Aveai de gând să mă anunţi şi pe mine că te-ai întors în oraş?

Îmi iau ochii de la ea şi mut hârtiile pe care mi le-a aruncat.

— Eşti impresarul meu, nu mama mea. Treaba ta e să te ocupi de cariera mea, nu de viaţa personală, Sam.

— Ei bine, cu asta mă ocup.

Ridică teancul de hârtii şi începe să citească de pe ele.

— Să vedem: „Liam Page cântă la Ralph moca”, „OMG Liam Page e aşa sexy, cântă la Ralph concert gratis” sau, preferata mea: „Liam Page îşi lansează noua piesă la un bar local.”

— Treci la subiect. Sunt ocupat.

— Ăsta!

Îmi scutură foile în faţă.

— Ăsta e subiectul! Ai plecat să faci cine ştie ce, cu cine

ştie care, şi te-ai decis să dai un concert gratis fără să îmi ceri părerea. Doamne, Liam! Ştii ce dezastru poate fi asta?

Refuz să-i răspund, fiindcă nu ar putea să înţeleagă nici măcar de ce am acceptat să cânt. Ea nu face lucruri drăguţe pentru prietenii ei. La ea totul se rezumă la beneficii, dar eu nu vreau să fiu aşa. Concertul a avut succes şi lui Ralph i-a mers tare bine în seara aia. Nu regret nimic.

— Mă asculţi măcar?

— Nu prea. Am treabă.

— Am ştiut că a fost o greşeală să te întorci în oraşul ăla jegos. Poate că ar trebui să merg şi eu în Beaumont să văd de ce e aşa special.

Îmi scot căştile şi mă ridic, să fim faţă în faţă.

— Care e problema ta?

— Tu eşti problema mea, Liam! M-am săturat de jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica. E timpul să iei o decizie.

Încep să râd şi simt cum creşte furia în mine.

— Tu eşti cea care are chef de jocuri. Eu nu te plac. Ce-am făcut noi a fost o greşeală, Sam, un moment de slăbiciune din partea mea când am profitat că tu ai fost disponibilă şi dornică să îmi oferi ce voiam.

— Nu vorbeşti serios, se plânge ea.

Îmi bag mâinile în buzunare să-mi caut telefonul. E timpul să-l sun pe Noah. Mă îndepărtez de ea, până când mă prinde de braţ.

— Liam, relaţia noastră a fost specială.

— Relaţia noastră s-a rezumat la sex, nimic mai mult.

O las singură în studio. Trebuie să-i tai macaroana până nu scapă de sub control. În ultima vreme a devenit tot mai posesivă şi începe să mă sperie. Nu ar fi trebuit niciodată să amestec afacerile cu plăcerea, iar ea se încadrează doar la capitolul afaceri.

Mă duc până în capătul holului, până când sunt destul de departe de studio. Lăsându-mă pe vine, îmi scot telefonul şi îl sun pe Noah.

— Bună, tată! îmi răspunde, înainte să termine telefonul de sunat prima dată.

Vocea lui îmi încălzeşte trupul. Vreau să-i înregistrez vocea, să o ascult tot timpul.

— Ce mai faci, amice? Cum a fost la şcoală?

— A fost bine. Am de făcut un proiect la istorie, dar a promis mama că mă ajută.

— Asta-i bine. Ştii că te-aş ajuta şi eu dacă aş fi acolo, nu?

— Da, ştiu.

Când vorbeşte, ştiu că e sincer. Nu sesizez nicio urmă de remuşcare în vocea lui.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur că da, îi răspund.

Mi-au amorţit genunchii, aşa că mă ridic şi mă sprijin de peretele pe care stau atârnate toate discurile de aur pe care le-am câştigat.

— Părinţii tăi vor să fie bunicii mei?

Mă blochez când aminteşte de părinţii mei. Nu am mai vorbit cu ei din noaptea în care am plecat. Tata mi-a spus că sunt o ruşine şi un prost că renunţ la fotbal pentru muzică. Că nu o să am niciodată succes. Mama doar ne-a privit cu o sticlă de votcă în mână.

— Ce cauţi acasă?

Îţi poţi da seama cât de dorit eşti în propria casă atunci când eşti întâmpinat aşa. Sterling îşi împătureşte ziarul, după care îl pune jos şi îşi scoate ochelarii. Bianca e în foaier, cu paharul de votcă mânjit de rujul roşu aprins.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ce ai făcut, Liam? Ai intrat în belele?

— Nu, domnule. Eu...

Nu mă pot uita în ochii lui. Mereu m-a privit de sus şi m-a făcut să mă simt cea mai neînsemnată persoană.

— Am plecat de la şcoală.

— Evident, dar te poţi întoarce mâine.

Scutur din cap.

— Nu mă pot întoarce. Am renunţat.

— Cum adică ai renunţat?

Începe să urle şi o face pe mama să tresară, iar cuburile de gheaţă i se agită în pahar.

— Am crezut că va fi diferit, dar nu e, şi de când am vorbit cu bunica Betty...

— Ce-ai făcut? Crezi că eu te-am pregătit să fii un Westbury ca să poţi să te asociezi cu astfel de gunoaie?

— Gunoaie? Vorbeşti despre mama soţiei tale.

Arăt spre mama mea, care ne priveşte indiferentă.

— Dumnezeule, care e problema ta? Face parte din familie. Ştiu ce i-ai făcut. Ce aţi făcut amândoi. Mamă, ai renunţat la visurile tale să te căsătoreşti cu el.

Arăt spre tatăl meu.

— Şi tu ai obligat-o. De ce? De ce nu au fost şi visurile ei la fel de importante ca ale tale? Priveşte-o! E ca un robot nenorocit.

— E clar cât de toxică e Betty, dacă asta ţi-a spus. Spune-mi, deşteptule, ce ai de gând să faci?

— O să mă duc la Los Angeles, să-mi încerc norocul în

industria muzicală.

Sterling începe să râdă ca un nebun. Bianca intră în încăpere şi îşi umple paharul. A ajuns să-şi îndoape ficatul cu medicamente, ca să continue să funcţioneze. Ca de obicei.

— Dacă nu te întorci în momentul ăsta la şcoală, să nu vii înapoi!

— Mă dai afară din casă pentru că îmi urmez visul?

Sterling îşi ia ziarul şi îl deschide, în timp ce îşi încrucişază picioarele.

— Nu, Liam, pur şi simplu îţi dau ocazia să alegi. Ai două opţiuni: fie te întorci la şcoală şi vorbeşti cu antrenorul să te primească înapoi în echipă, fie ieşi pe uşa aia, eşti dezmoştenit şi uiţi că eşti un Westbury.

— Nu ştiu, amice. Hai să vorbim despre asta când mă întorc, bine? Părinţii mei... uneori pot fi foarte dificili şi nu ne înţelegem mereu.

— Bine. Ce vom face când vii aici?

— Ei bine, mă gândeam că am putea să căutăm o casă. Nu vreau să stau la hotel cât timp sunt acolo şi poate o să te lase mama ta să locuieşti cu mine o perioadă, dar trebuie să vorbesc întâi cu ea despre asta, bine? Nu-i spune nimic deocamdată. O să mă ocup eu de toate. Acum

trebuie să plec, aşa că vorbim mâine.

— Noapte bună! Te iubesc, tată!

— Şi eu te iubesc!

După ce închide Noah, mă las în jos sprijinit de perete. Am ştiut că o să mă întrebe cândva despre părinţii mei, dar speram s-o facă mult, mult mai târziu.

Îmi trec degetele prin păr. Cred că am să-l las să crească aşa cum îi plăcea lui Josie, poate în felul ăsta mă va privi cu alţi ochi. M-am săturat să tot mint, recunosc că îmi vreau iubita înapoi.

— Ai lăsat-o gravidă pe vreuna?

Mă întorc şi o văd pe Sam în hol, cu mâinile în şolduri. E nervoasă.

Capitolul 22

Josie

Acum că a trecut şi Halloweenul, iar data la care se în rii. Nu s-a schimbat prea mult de când a plecat Liam, chiar dacă eu am făcut tot posibilul să-l ajut. E mereu nervos şi stresat. El zice că e din cauza serviciului, dar ştiu că de fapt e vina mea. A ajuns în halul ăsta din pricina acţiunilor mele şi a lipsei de respect pentru sentimentele lui. Am pus la încercare durabilitatea relaţiei noastre şi nu am fost cinstită cu el.

Eu m-am concentrat pe serviciul meu, cât am putut de mult. Am hotărât să-mi extind afacerea, aşa că am închiriat clădirea de lângă mine ca să am mai multe vitrine în care să expun florile. Intenţionez să adaug o cafenea şi să aduc o trupă care să cânte live. Când i-am arătat lui Nick planul meu de afaceri, am crezut că o să se bucure. M-am înşelat. M-a acuzat că vreau să-i pun la dispoziţie lui Liam un loc unde să cânte oricând are el chef. Când i-am reamintit politicos că Liam Page nu are nevoie să-l ajut cu nimic, a râs de mine şi s-a ridicat de la masă.

Noi doi am fost parteneri înainte să stric eu totul. Acum

trebuie să repar situaţia şi habar n-am cum să fac asta. Toată lumea spune că în viaţă mai dai şi de greu, dar eu parcă m-am ciocnit zdravăn de el şi trebuie să întorc cumva roata destinului, fiindcă mi-e dor de Nick şi nu-mi place să văd că suferă din cauza mea.

Când ajunge Jenna, proiectantul o urmează înăuntru şi se holbează la fundul ei. Unii bărbaţi sunt atât de grosolani! Ea vine după tejghea şi îşi pune poşeta în sertar înainte să-i acorde lui toată atenţia ei. Crede că e un client şi probabil că va deveni unul, de azi înainte. Poate că o conving să iasă cu el pe perioada construcţiilor, ca să-mi facă o ofertă mai bună.

Tocmai mi-am dat seama că nu sunt doar o logodnică na- soală, ci şi o prietenă la fel de rea. Am nevoie de ajutor.

— Bună, Harry! îi spun înaintea Jennei.

— Bună, Josie! îmi răspunde, uitându-se la Jenna.

Pocnesc din degete să-i atrag atenţia. Durează o veşnicie până când se hotărăşte să mă privească. Minunat, se pare că Jenna îi va distrage toată atenţia cât va sta pe aici.

— Hai să discutăm despre proiectele mele dincolo, îi spun în timp ce-mi iau cheile şi ies de după tejghea.

Îl trag de mâneca tricoului să-l determin să mă urmeze şi nu-i dau drumul până când nu ieşim afară. Îl plesnesc peste braţ.

— Ce naiba te-a apucat, Harry?

— E frumoasă.

— Da, ei bine, îţi interzic să te apropii de ea. Tu eşti aici să lucrezi şi ea nu iese cu nimeni, aşa că să nu-ţi treacă prin cap vreo idee.

Deschid uşa clădirii alăturate. Harry mă urmează înăuntru, îmi place cum lucrează. Tot el mi-a renovat şi florăria. Ştiu că mă pot baza pe el.

— Mă gândeam să demolez peretele ăsta...

Arăt spre peretele comun.

— ... şi aş instala răcitoare direct pe peretele din spate sau aş amplasa o cameră frigorifică în colţul ăla. Partea asta a camerei..., spun, deplasându-mă în partea opusă, are acces în curte, aşa că aş vrea să construiesc o seră. În colţul acela, lângă al doilea geam, vreau să pun o scenă pe care se poate cânta. Tejgheaua vine aici, arăt spre peretele opus.

Harry începe să ia notiţe şi se apucă de măsurat pereţii. Bate în ei şi îşi notează unde a bătut.

— Pot începe de mâine, dacă eşti pregătită.

— Sunt pregătită! îi răspund imediat.

Sunt nerăbdătoare să începem şi să dăm un suflu nou afacerii mele.

— Vrei şi un nou panou publicitar la intrare?

Dau din cap.

— Da, cred că da. Comand eu tot ce ai nevoie şi te ocupi tu de restul?

— Sigur, spune în timp ce notează în carneţel.

— Trebuie să angajez pe cineva să se ocupe de sonorizare.

— E în regulă, Harry. Am încredere în tine.

Îl las pe Harry să-şi termine evaluarea şi mă întorc la magazin. Va arăta foarte bine după ce vom dărâma zidul. Ştiu că ideea mea e grandioasă, dar am o viziune şi o să mă asigur că va avea succes.

— Cine era individul? mă întreabă Jenna de îndată ce intru pe uşă.

Nu-mi dau seama după mimica ei dacă s-a bucurat de atenţia lui sau dacă a fost dezgustată.

— E Harry. Arhitectul care lucrează la extindere. I-am spus să stea departe de tine.

— Bine ai făcut, mulţumesc. Adică sunt conştientă că locuiesc aici de trei ani, dar pur şi simplu nu sunt

pregătită.

Adună mănunchiurile de flori la care lucrează acum şi formează un buchet pe care îl înveleşte în hârtie mov cu auriu. Îmi place că le dăm ocazia clienţilor să-şi aleagă singuri culoarea ambalajului. Majoritatea florăriilor au doar verde sau hârtie de ziar obişnuită. Mie îmi place să adaug personalitate florilor mele.

— Ţi-am adus ceva ce am primit pe e-mail azi-dimineaţă, spune Jenna, arătând spre tejghea.

Ridic foaia de hârtie şi citesc titlul, după care mă uit la ea.

— Ce-i asta?

— Când am început să lucrez aici, m-am abonat la tot felul de site-uri care postau trucuri pentru un bun florar. Am vrut să te poţi baza pe mine în caz că o să vrei să-ţi iei o zi liberă, aşa că trebuia să învăţ. În fine, am primit asta azi-dimineaţă şi am crezut că te-ar putea interesa.

Aplecată peste tejghea, citesc despre convenţie. Scrie că avem ocazia să urmăm cursuri, să ne înscriem la ateliere de creaţie şi să participăm la o expoziţie, toate într-o singură locaţie foarte accesibilă. Nu am mai participat niciodată la o astfel de activitate, dar având în vedere că plănuiesc să mă extind, poate că e timpul să-mi

îmbunătăţesc cunoştinţele de bază.

— Ar trebui să particip şi eu.

— Chiar ar trebui, îmi răspunde.

Când mă uit la ea, observ că zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Care-i treaba?

— Are loc la Los Angeles şi e săptămâna viitoare.

Mă uit din nou peste hârtie şi constat că e adevărat. Inima începe să-mi bată puţin mai tare când mă gândesc că am ocazia să-l văd pe Liam. Dacă mă întâlnesc întâmplător cu el pe stradă? Oare m-ar îmbrăţişa dacă m-ar vedea sau pur şi simplu m-ar ignora? Mă gândesc numai la prostii. E un oraş mare. Nu o să mă întâlnesc niciodată cu el.

— Ar trebui să mergi, spune, atingându-mi braţul. Tu şi cu Nick aveţi nevoie de o pauză. Poate că o să vă prindă bine să staţi departe unul de celălalt câteva zile.

— Jenna...

Îşi ridică mâna şi mă opreşte înainte să apuc să mai spun ceva. Scutură uşor din cap.

— Nu, Josie. Eu nu spun să mergi acolo şi să-l înşeli pe Nick. Spun doar să mergi în interes de serviciu. Dacă cumva o să te întâlneşti cu tatăl copilului tău la o cafea

sau o să cinaţi amândoi ca să discutaţi despre sărbătorile care se apropie cu paşi repezi, atunci aşa să fie. Tu doar oferă-ţi şansa asta.

Jenna îmi întoarce spatele şi continuă să lucreze la comenzi. Eu stau rezemată de tejghea şi citesc încontinuu cuvintele care devin tot mai neclare. Nu mă pot gândi decât la Liam, dar ştiu că dacă m-aş întâlni cu el i-aş face rău lui Nick, şi refuz să-l rănesc mai mult decât am făcut-o până acum.

Stau pe întuneric, cu foaia încă în mână. Jenna a plecat de mult, având acel rânjet tâmp pe faţă în momentul în care a închis uşa în urma ei. Am vrut să o întreb cu ce scop mi-a dat anunţul ăsta, dar nu am reuşit niciodată să formulez întrebarea.

Degetul meu se plimbă peste numele lui Liam. Nu sunt sigură dacă ar trebui să-l sun. Dacă îmi spune că nu e o idee bună sau mă cheamă acolo şi el e ocupat? O să pot face faţă respingerii?

Tresar când aud o sonerie. Am atins din greşeală tasta de apel şi chipurile lor, Liam şi Noah, îmi apar pe ecran. Am făcut poza asta fără ca ei să ştie. Îmi tremură mâna când duc telefonul la ureche. Ascult cum sună şi îmi doresc ca el să nu răspundă.

— Alo?

Întotdeauna când răspunde are o voce liniştită. Niciodată când răspunde nu are vocea întretăiată sau agitată. Calmul lui tipic.

— Te-am sunat din greşeală, spun eu abia auzit.

— Mă bucur că ai facut-o. Îmi place să-ţi aud vocea.

— Nu ar trebui să-mi spui astfel de lucruri.

El râde.

— Ei bine, dacă te aştepţi ca eu să mint sau să-mi controlez emoţiile, să ştii că aşa ceva n-o să se întâmple. Deci, cărui fapt îi datorez plăcerea de a primi un apel de la tine? Mă bucur foarte mult să-ţi aud vocea.

— Doamne, pe toate iubitele tale încerci să le cucereşti aşa?

— Nu există nicio femeie în viaţa mea, Josie. Îţi jur! Deci, care-i treaba?

— Mă gândeam să merg la o convenţie în Los Angeles şi vreau să ştiu dacă ai fi dispus să ieşim la o cafea.

Liam tace un moment. Îi pot auzi respiraţia, aşa că ştiu sigur că nu mi-a închis.

— Îl iei şi pe Noah cu tine?

— Nu. Convenţia e săptămâna viitoare şi el pleacă în excursie cu echipa de cercetaşi. Vin doar eu. Dacă cumva

eşti ocupat şi nu ai timp, să ştii că te înţeleg. Ar fi trebuit să te anunţ din timp fiindcă probabil eşti chemat la o grămadă de petreceri sau...

— Josie!

— Da?

— Poţi să taci un minut? Doamne! Vreau să te văd, Jojo. O să-mi fac timp. Unde o să stai?

Desfac din nou hârtia să verific. Îi spun locaţia, şi el începe să râdă.

— Ce-i aşa amuzant?

— Nimic. Doar că acolo locuiesc şi eu, la ultimul etaj.

Urmează să-mi petrec weekendul în hotelul lui Liam. Cred că am dat de belea.

Capitolul 23
Liam

Josie e în Los Angeles azi. De fapt, chiar acum e în sala de conferinţe de la parterul hotelului. Ştiu că nu ar trebui să mă gândesc doar la asta, dar numai asta fac. Am făcut rost de orarul expoziţiei la care participă ea să mă asigur că sunt liber. Am anulat două interviuri, ceea ce a scos-o din minţi pe Sam. Mi-a ordonat, cu o voce piţigăiată şi foarte agitată, să-i spun pe cine am lăsat gravidă cât timp am fost plecat, să poată să se ocupe de problemă. I-am spus în mod repetat că nu există vreo gravidă, dar ea nu mă crede. Obsesia ei faţă de sarcini începe să mă sperie.

Voiam să mă întâlnesc cu Josie la aeroport, dar nu am îndrăznit să o întreb când aterizează. Trebuie să încerc să-mi păstrez calmul, chiar dacă sunt tentat să merg în partea aceea a hotelului, să văd dacă pot s-o găsesc. Vom cina în seara asta în apartamentul meu. Nu am de gând să o scot din hotel dacă nu trebuie neapărat. Nu vreau ca imaginea ei să apară în ziarele de cancan şi în emisiunile de rahat. Nici măcar nu vreau ca ziariştii să-i afle numele. Vor începe să facă săpături şi Noah ar putea fi rănit.

Dacă mă gândesc mai bine, nici măcar în camera mea nu ar trebui s-o aduc. Ştiu că e o greşeală ce fac, dar de când am sărutat-o în acea noapte când i-am spus lui Noah că sunt tatăl lui, nu am putut să-mi iau gândul de la ea. Ştiu că nu am niciun drept. Ştiu că se va mărita cu alt bărbat, dar se pare că îmi place să sufăr pentru că mi-e de ajuns s-o ştiu lângă mine, chiar dacă nu pot să o ating aşa cum îmi doresc.

Mă uit la motanul fără nume care stă pe pervazul geamului meu şi-mi vine să râd. Noah abia aşteaptă să-l cunoască. Am început să caut case în Beaumont, ceva pentru mine şi pentru Noah. Majoritatea dintre ele au mărimea potrivită, dar eu vreau o curte mare şi un subsol pe care să-l antifonez şi să-l transform într-un studio de înregistrări. Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi iau concediu de o săptămână în fiecare lună, trebuie să onorez termenele-limită, iar noul album e aproape gata. Asta înseamnă că Sam va programa un nou turneu şi vom porni la drum, iar distanţa dintre mine şi Noah va fi şi mai mare. Ar fi trebuit s-o las mai moale cu noile piese.

Aud bătăi în uşă şi sunt anunţat că mi-a sosit mâncarea, iar asta mă face să zâmbesc. Le-am spus deja celor de la recepţie să-i ofere lui Josie o cartelă de acces în

apartamentul meu când va trece pe acolo în câteva minute. Emoţiile mă omoară.

Deschid uşa şi îl văd pe băiatul care îmi livrează frecvent mâncarea. Asta e şi bine, şi rău. E de bine pentru că îl cunosc, şi rău pentru că el ştie că de obicei mănânc singur, iar în seara asta e clar că voi face o excepţie.

— Veţi avea companie în seara asta, domnule Page? mă întreabă în timp ce împinge căruciorul înăuntru.

— Nu, Michael, doar o întâlnire de afaceri.

— Asta e o cină foarte sofisticată şi romantică pentru o întâlnire de afaceri.

— Invitata scrie o carte despre mine. Trebuie să mă asigur că are toate detaliile. Nu vreau să fiu citat greşit, mint cu nonşalanţă.

— Am înţeles, domnule Page. Unde vreţi să o las?

Dacă ar fi după mine, aş prefera în dormitor, dar asta nu e o opţiune. Vom mânca lângă balcon, dar nu vreau ca ospătarul să ştie asta. Nu am nicio urmă de îndoială că Michael va începe să bârfească când va ajunge înapoi la recepţie.

— O să cinăm la masă, îi spun.

Aprobă din cap şi împinge căruciorul până la masă, unde despachetează şi aranjează totul. Eu mă uit la ceas şi

număr fiecare secundă care se scurge. Se pare că el nu se grăbeşte. Josie poate ajunge aici în orice minut.

— Am pus a doua sticlă de şampanie în frigider, domnule.

— Mulţumesc, Michael.

Îi dau bacşişul când iese pe uşă. Respir uşurat. Acum mai am nevoie doar de Josie.

Când aud o bătaie uşoară în uşă, mă grăbesc să deschid. Arunc o ultimă privire ţinutei mele şi-mi trag pumni în cap. Ar fi trebuit să mă schimb. Vom avea o cină plăcută şi eu sunt îmbrăcat în blugi şi tricou. Deschid uşa şi respiraţia mi se opreşte. În faţa mea se află iubirea vieţii mele. Are părul strâns într-un coc, cu câteva şuviţe rebele. Poartă o rochie roşie, cu un decolteu în formă de V care îmi dezvăluie toate rotunjimile cunoscute ale trupului ei şi unele noi pe care ar trebui să le explorez. Rochia i se opreşte deasupra genunchilor, de unde continuă nişte cizme înalte negre. Mă imaginez stând în genunchi în faţa ei cu un fermoar în gură. Cu siguranţă aş încerca asta... cu ea... într-o bună zi.

— Dumnezeule, Jojo! Eşti atât de frumoasă!

Ea roşeşte şi îşi trece mâinile peste rochie. Mă dau la o parte să-i permit să intre şi inspir adânc fiindcă vreau să-i

simt mirosul. Numai flori, foarte specific lui Josie. Când trece pe lângă mine, ochii mei rămân fixaţi pe spatele ei şi înghit în sec.

Trântesc uşa şi asta o face să tresară. Când se întoarce, observ că roşeaţa nu i-a dispărut din obraji şi sper că e doar efectul meu asupra ei. Sper că nu are dubii în ceea ce priveşte prezenţa ei în camera mea.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii.

— E în regulă. Doar că azi sunt puţin mai agitată.

Îi înţeleg emoţiile. Şi eu m-am simţit la fel toată ziua. O conduc spre sufragerie. Când vede priveliştea prin peretele de sticlă, face ochii mari.

— Uau, Liam, asta e...

Se îndreaptă spre peretele de sticlă şi îmi dă ocazia să o privesc admirând luminile orbitoare ale Los Angelesului. Îşi scutură capul şi îşi acoperă gura cu mâna.

— Ce s-a întâmplat? o întreb eu, păstrând distanţa.

— Acum înţeleg de ce m-ai părăsit. E superb!

— Arată destul de spectaculos în nopţi ca aceasta, dar în timpul zilei nu e cine ştie ce.

Mă duc în spatele ei şi îi pun delicat mâna pe şold.

— Uită-te acolo.

Arăt spre locul unde reflectoarele luminează cerul.

— Acolo are loc premiera unui film. Probabil sunt vreo două mii de fani şi toţi strigă la unison în acest moment.

— Ai participat vreodată? mă întreabă.

Ea închide ochii şi îşi sprijină capul de umărul meu. Trebuie să-mi amintesc să mă port ca un băiat cuminte.

— Da. E o adevărată experienţă.

O ţin în braţe pentru un moment şi-mi doresc să rămânem aşa toată noaptea.

— Josie, când ai spus că te-am părăsit pentru asta… Să ştii că nu aşa stau lucrurile. Mi-am dorit să fii şi tu alături de mine, în fiecare minut al fiecărei zile, dar nu credeam că ai fi venit.

Ea nu-mi răspunde, ci mă surprinde când se trage de lângă mine şi merge să se uite prin cameră. Îmi atinge premiile

Grammy, discurile de aur şi copertele albumelor pe care le am atârnate pe pereţi.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Am avut determinare. Am avut multe de dovedit.

— Cui?

— Mie, în special.

O conduc la masă şi îi trag scaunul. După ce ia loc, îl împing puţin. Ea îşi pune şerveţelul în poală, în timp ce

torn eu şampania în pahare.

— Îmi pare rău că nu m-am îmbrăcat adecvat. Asta port eu de obicei când nu particip la unul dintre evenimentele alea.

Arăt cu degetul spre geam.

— Mergi des?

Ridic capacul de pe mâncare, apoi mă aşez.

— Depinde cu ce mă ocup în acel moment. Dacă urmează să lansez un nou album, atunci mă duc. Beneficiez de publicitate gratuită şi pot schimba data lansării sau am ocazia să vorbesc despre difuzarea piesei principale la radio. De câteva ori a trebuit să mă duc pentru că eu, de fapt, trupa mea, am contribuit la coloana sonoră.

Josie nu mai spune nimic pentru câteva minute. Se concentrează asupra mâncării şi mă întreb dacă am spus eu ceva nepotrivit. Sper că nu, dar trebuie să vadă şi ea cât de diferită e viaţa mea aici faţă de cum ar fi fost în Beaumont.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur că da, îmi spune, înainte să guste din şampanie.

— Ţi-ar fi plăcut toate astea? Luminile, zgomotul, călătoriile şi orele lungi de aşteptat. Să nu poţi să duci o

viaţă liniştită. Nu ai putea să te plimbi pe stradă fără ca cineva să te fotografieze. Ar trebui să ai grijă ce porţi, sau mai bine zis cine te îmbracă, pentru o premieră, iar unii oameni ar fi prietenii tăi pentru că te-ai căsătorit cu cineva important. Ai putea să te vezi în astfel de ipostaze?

Josie îşi pune furculiţa jos şi se şterge la gură cu şerveţelul. Când termină, îmi zâmbeşte.

— Dacă mă întrebi astăzi dacă aş putea să trăiesc aşa, răspunsul ar fi nu. În ultimii zece ani am dus o viaţă atât de liniştită, încât nu aş şti cum să mă descurc cu toate astea dacă ar trebui să trăiesc aşa. Dar dacă m-ai fi pus să aleg între o viaţă fără tine şi mutatul aici pentru ca tu să-ţi încerci norocul în industria muzicală, aş fi venit cu tine. Aş fi plecat chiar în acea noapte, fiindcă tu erai viaţa mea, Liam.

— Nu am crezut că ai fi venit şi nu am vrut să aud cum mă respingi sau mă cerţi fiindcă îmi doream ceva diferit. A trebuit să încerc asta.

— Şi acum că ai făcut-o?

Scutur din cap. Nu am un răspuns potrivit pentru întrebarea asta. Orice i-aş spune, nu va conta deloc, fiindcă am irosit zece ani pe care aş fi putut să-i petrec alături de ea şi fiul nostru.

— Îmi iubesc viaţa, Jojo, dar totodată o şi urăsc. Iubesc meseria asta, să compun muzică şi să-i fac fericiţi pe oameni. Tu şi Noah m-aţi inspirat să compun un album întreg în doar două săptămâni. A fost un sentiment de nedescris.

Mă aplec spre ea şi îi iau mâna.

— Darmi-afostfoartegreufărătineânviaţamea. Îmilipseşte tot ce ţine de tine, iar dimineaţa mă trezesc întrebându-mă ce naiba am făcut, am avut cea mai frumoasă iubită la braţul meu şi am renunţat la ea pentru ce... pentru asta?

Îmi desfac braţele.

— Locuiesc într-un hotel pentru că e mai convenabil aşa. Angajaţii de aici îmi gătesc, îmi fac curăţenie şi-mi spală hainele dacă vreau. Un impresar, Sam, îmi spune ce fel de interviuri pot să dau şi hainele cărui designer urmează să le port. Sunt marioneta ei afurisită fiindcă o plătesc să se ocupe de asta, iar când mă gândesc să o concediez, îmi amintesc de ce am nevoie de ea şi nu pot s-o fac.

— Eşti foarte bun în ceea ce faci.

— Mulţumesc, spun, sărutându-i mâna.

Îi sărut încheieturile degetelor, apoi ezitant îi eliberez mâna să mai torn şampanie în pahare.

— Încerci cumva să mă îmbeţi?

O privesc în stilul meu special. Ea rămâne cu gura căscată şi ochii îi strălucesc. Josie tocmai a făcut cunoştinţă cu Liam Page.

Capitolul 24
Josie

Am reuşit să evit de cele mai multe ori privirile lui Liam până în momentul de faţă. Sunt conştientă că ţin gura deschisă ca un peşte, iar limba mi-e uscată, îmi încrucişez picioarele ca să scap de tremurul dintre coapse. Mă las pe spate şi asta îl face să zâmbească, clătinând din cap. Se ridică de la masă şi vine în spatele meu.

— Ce s-a întâmplat, Jojo? îmi şopteşte seducător, în timp ce îi simt atingerea în spatele urechii, facându-mă să respir precipitat.

Când îmi muşcă urechea, devin agitată. Trebuie să mă îndepărtez de el, înainte să fac ceva regretabil.

El începe să râdă şi mă sărută pe obraz. Se duce în bucătărie şi se întoarce cu o nouă sticlă de şampanie. Acum sigur sunt într-o mare încurcătură.

— Asta nu a fost frumos, spun, încercând să-mi păstrez atitudinea fermă.

— Ştii, dacă ai vreo problemă, te-aş putea ajuta.

Mă priveşte cu nişte ochi vicleni. Înghite în sec, iar eu mă uit cum i se mişcă mărul lui Adam, amintindu-mi de

câte ori l-am sărutat acolo.

— Am auzit de privirea asta pe care le-o arunci femeilor.

— Nu te-am crezut genul de femeie care cumpără reviste de duzină.

— Jenna le cumpără, şi mi-a spus ea. Vrea să meargă la unul dintre concertele tale, şi nu ştia cine eşti până nu ai venit în oraş. Adică te cunoştea, dar nu ştia de legătura dintre noi.

— Aminteşte-mi să-i trimit bilete şi o legitimaţie de acces în culise.

— Nu prea cred, îi răspund.

Nu-mi doresc ca vreo altă femeie să fie privită în felul acela de către Liam.

— Josephine Preston, eşti cumva geloasă?

Ridic paharul şi beau puţin, ca să prind curaj.

— Ea crede că arăţi super. Ştiu că e prietena mea, dar de asemenea ştiu că nu a mai ieşit cu nimeni de trei ani, şi dacă ai face asta, s-ar topi de plăcere şi ar cădea la picioarele tale. Urăsc să cred...

— Eu am ochi doar pentru o singură femeie.

Liam lasă jos cuţitul şi furculiţa, pune coatele pe masă şi îşi împreunează degetele.

— Când te-am văzut, am ştiut că am făcut o greşeală.

Nu ar fi trebuit să plec sau ar fi trebuit să mă întorc după tine. Viaţa mea e mai frumoasă când faci şi tu parte din ea, Josie. Nu voi face nimic care să schimbe asta.

— O să mă căsătoresc, spun cu un glas înăbuşit.

Nick şi cu mine am hotărât să fixăm data nunţii când mă întorc, dar eu i-am permis deja lui Liam să mă atingă şi să mă sărute. Oh, Doamne, ce fel de femeie sunt?

— Unde ţi-e inelul?

Mă uit la degetul pe care ar fi trebuit să port un inel. Nick m-a tot cerut în căsătorie, dar nu mi-a oferit niciodată un inel. Poate crede că nu vreau unul, deşi nu sunt prea sigură cum a ajuns la concluzia asta, deoarece eu chiar îmi doresc aşa ceva. Vreau să port simbolul dragostei lui pentru mine.

— E un idiot.

Liam îşi aruncă şerveţelul pe masă.

— Dacă ai fi fost a mea, degetul acela nu ar fi gol, mai ales dacă ţi-ai vizita fostul iubit.

— El nu ştie că sunt aici. Adică, ştie că sunt în Los Angeles, dar nu ştie că sunt aici, cu tine.

Liam îşi împinge scaunul şi se ridică de la masă. Apasă pe o telecomandă şi porneşte muzica. Face trei paşi spre mine şi îmi întinde mâna.

— Dansează cu mine.

— Nu ar trebui, şoptesc, incapabilă să mă uit la el.

Mă mângâie pe bărbie. Îmi ridică uşor capul până când privirile ni se întâlnesc.

— Şi tu îţi doreşti asta, Jojo, nu are rost să negi. Nu voi spune nimănui.

Îmi împing scaunul şi mă ridic în picioare, acceptându-i mâna întinsă spre mine. Mă conduce în mijlocul sufrageriei, unde apasă un buton de pe perete şi lumina păleşte până când suntem înconjuraţi doar de luminile oraşului.

Mâinile lui îmi cuprind uşor talia şi îşi răsfiră degetele ca să mă simtă mai bine. Eu îmi ţin mâinile pe umerii lui, rezistând tentaţiei de a-1 mângâia, în timp ce trupurile noastre se leagănă pe ritmurile melodiei de dragoste care se aude din boxe. Mă trage mai aproape de el, şi apoi îşi pune mâinile pe spatele meu. Îmi dă deoparte şuviţele rebele de păr.

Trupul meu e ca o flacără. Privirea lui îmi spune că mă vrea, trebuie doar ca eu să fac prima mişcare. Mâna lui îmi mângâie spatele, coboară tot mai mult şi mă trage mai aproape. Nu am uitat cum e să fiu cu el, nu cred că voi putea uita vreodată. Am învăţat totul unul de la celălalt.

Ne-am explorat tainele trupurilor, învăţând pe măsură ce am devenit iubiţi. Ştiam cum să-l satisfac, îi cunoşteam toate zonele sensibile, cum să-l fac să tremure şi să se zvârcolească de plăcere.

Cu cealaltă mână îmi cuprinde braţul şi îmi aşază mâna pe ceafa lui. Îmi înfig degetele în părul lui, facându-1 să geamă. Închide ochii de plăcere. I-a mai crescut părul de când l-am văzut ultima oară în Beaumont. Îmi place mai mult aşa.

Mă apucă de şold şi mă trage şi mai aproape de el, până când trupurile noastre stau lipite. Îmi muşc buza. Nerăbdarea e tot mai puternică. Dorinţa creşte în mine, iar el ştie asta. Mă studiază, ca un animal care îşi alege prada. Ochii îi sunt pe jumătate închişi. Îşi linge buzele, aşteptând să-i dau un semn că poate continua.

Nu pot să fac asta.

N-o voi face.

— Cine interpretează melodia asta? îl întreb, sperând să risipesc tensiunea care ne înconjoară.

Vocea cântăreţului e răguşită şi sexy. Aş putea să-l ascult ore întregi. Liam mă apleacă puţin pe spate, iar bustul meu ajunge în dreptul buzelor lui. Îmi atinge fiecare sân, înainte să-mi sărute adâncitura decolteului.

— Eu, spune, fără să-şi desprindă buzele de pe pielea mea.

— Despre cine cânţi?

Mă îndreaptă cu grijă. Mâinile mele rătăcesc în părul lui. Se uită la gura mea, apoi la ochii mei.

— Despre tine.

— Despre mine?

— Numai despre tine, Jojo.

Când spune asta, buzele noastre se întâlnesc. Are o mână în părul meu, iar cealaltă mă mângâie pe spate. Îmi muşcă uşor buza de jos, iar când o eliberează mă sărută din nou, atingân- du-mi buzele cu limba. Ar trebui să-l îndepărtez, dar nu pot.

Îmi doresc asta.

Vreau să-l simt.

Limba mea o întâlneşte pe a lui. El geme şi continuă să mă mângâie, lent şi constant. Ne contopim într-o explozie de frenezie. Mă sărută tot mai lacom. Mă ţine în braţele lui puternice în timp ce mă alintă cu sărutări şi cuvinte.

Mâna îmi alunecă sub cămaşa lui, iar senzaţia pe care o am în vârful degetelor este ameţitoare.

Trebuie să opresc asta. Trebuie să mă gândesc la Nick, dar el e Liam şi eu...

El m-a părăsit.

Îmi pun mâinile pe umerii lui şi îl împing. Braţele îi cad pe lângă trup, în timp ce se uită la mine. Îşi scutură capul şi se îndepărtează. Se ia cu mâinile de cap.

— Îmi pare rău...

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. N-ar fi trebuit să fac asta, îi spun.

Îmi simt mâinile goale fără el. Vreau să-l ating, să-l ţin de mână, dar asta i-ar da de înţeles ceva greşit. E destul de grav că s-a ajuns până în punctul ăsta. Sunt logodită şi asta se numeşte infidelitate.

— Ar trebui să plec.

El nu spune nimic, doar dă din cap. Se uită pe fereastră la luminile oraşului, probabil amintindu-şi de ce m-a părăsit. Mă uit la el pentru ultima oară înainte să deschid uşa.

— Josie, aşteaptă!

Mă opresc şi mă întorc, închizând uşa în urma mea. El ajunge lângă mine înainte să-mi recapăt eu suflul.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să te pun niciodată în situaţia asta. Am fost egoist şi m-am gândit doar la mine şi la cât de dor mi-e de tine. Ai venit aici, în casa mea, şi nu m-am putut abţine. Eşti o ispită pentru mine şi acum tot ce

vreau e să te iau pe sus, să te duc în patul meu şi să nu te mai las să pleci.

— Nu pot. Sunt...

Liam îşi pune un deget pe buzele mele.

— Eu doar îţi spun ce-mi doresc, să nu-ţi las impresii greşite. Vreau să ştii exact ce simt, pentru că ultima dată când am păstrat secrete, ne-am distrus relaţia.

— Nu putem face asta, Liam. O să mă căsătoresc în curând.

— Atunci te voi aştepta. Pentru totdeauna, dacă trebuie.

Mă sărută lung pe obraz şi mă îmbrăţişează.

— Vreau să te văd mâine.

— Nu ştiu dacă e o idee prea bună.

— Mă voi purta ca un gentleman. Îţi promit.

Încuviinţez din cap în timp ce el îmi deschide uşa. Îi arunc o ultimă privire, apoi părăsesc apartamentul lui. Mă uit înapoi în timp ce aştept liftul şi îl văd rezemat de uşă, cu mâinile în buzunar. Mă priveşte. Sunetul care anunţă sosirea ascensorului îmi zdrobeşte inima.

Capitolul 25

Liam

Pentru prima dată în ultimii ani, voi lua cina de Ziua Recunoştinţei. Când a sunat Katelyn să mă invite la ele, am acceptat fără să stau pe gânduri. Ştiam că nici nu se pune problema să nu-mi petrec această sărbătoare alături de Josie şi Noah. După ce ea a fost aici la expoziţie, relaţia noastră a devenit tensionată şi asta doar din cauza mea.

Ştiu că am dat-o în bară cu ea şi probabil i-am creat probleme.

De data aceasta, sosirea în Beaumont e mai plăcută. În loc să mă cazez la un hotel, Katelyn m-a invitat să rămân la ea acasă şi pentru asta îi sunt recunoscător. Voi avea posibilitatea să petrec mai mult timp cu Noah în confortul unei locuinţe. Ne vom petrece ziua de sâmbătă împreună, căutând case, deoarece vineri am promis că o să am grijă de gemene, să poată Katelyn să meargă la cumpărături.

Conduc prin oraş în speranţa că o voi vedea pe Josie la magazinul ei. Ştiu că e puţin probabil, dar sunt disperat. Sunt îndrăgostit de o fată care nu-mi poate răspunde la sentimente. Trebuie să mă mulţumesc cu orice primesc.

Trec pe lângă magazin de două ori, fără niciun rezultat.

În momentul în care trag maşina pe aleea casei lui Katelyn, Peyton se ridică şi-mi face cu mâna din spatele camionetei.

Când cobor din maşina închiriată, ea sare în sus de bucurie, strigându-mi numele.

— Bună, domnişoară Peyton!

Deschid portbagajul maşinii şi îmi scot valizele. Mi-am adus mai multe haine de data aceasta, să-mi ajungă în cazul în care decid să rămân mai mult de o săptămână. Ultima dată când am fost aici, am stat aproape două săptămâni şi a trebuit să-mi mai cumpăr haine. Mai scot din portbagaj şi sacoşa Apple în care se află laptopul pe care l-am cumpărat pentru fete. Vreau să pot vorbi prin apel video cu Peyton şi să ne uităm împreună la fotbal, să nu se simtă singură în zilele de duminică.

— Ce e în sacoşă, unchiule Liam?

Rămân nemişcat când o aud că îmi spune „unchiule”. Glumeam deseori cu Mason pe tema asta când vorbeam despre vieţile noastre şi despre direcţia în care mergem.

— O, nimic special, doar nişte cadouri pentru tine, Elle şi mama voastră.

Faţa ei plină de bucurie merită toate cadourile din lume.

Nu sunt sigur cum va reacţiona Katelyn la ele sau dacă le va accepta.

Peyton mă conduce în casă. Mirosul plăcintei cu dovleac îmi face stomacul să chiorăie. Katelyn e în bucătărie, cu un şorţ legat în jurul taliei, la fel ca şi Elle. Katelyn vine să mă întâmpine. O sărut pe obraz, în timp ce ea mă îmbrăţişează.

— Mulţumesc pentru invitaţie!

— Ei bine, Peyton a avut nevoie de cineva cu care să se uite la fotbal.

Mă uit la Peyton, care doar ridică din umeri. Îşi ţine sora de mână, aşteptând cu nerăbdare să deschidă cadourile pe care le-am adus.

— Peyton o să te conducă în camera ta.

O urmez pe Peyton la subsol.

— Îţi aduci aminte de televizor?

— Desigur, îi răspund.

Trecem de colţ şi intrăm în camera lui Mason, iar acum înţeleg de ce l-a adus în discuţie. Lipseşte ceva din mijlocul încăperii.

— Ce s-a întâmplat?

— Elle s-a înfuriat şi a lovit cu mingea de fotbal a tatei în el.

Nu ştiu ce să spun, aşa că tac din gură. Sunt părinte doar de o lună şi ceva, aşa că nu ştiu cum să reacţionez în astfel de situaţii. Peyton deschide o uşă şi intră.

— Aceasta este cuşca.

Nu mă pot abţine să nu râd. Nu doar că aici îşi petrecea Mason majoritatea timpului, dar mai este şi decorată ca o cuşcă. Trebuie să îi mulţumesc lui Katelyn pentru că a adus puţin umor în viaţa mea. Peyton mă lasă singur să mă acomodez, îi trimit un mesaj lui Noah să-l anunţ că am ajuns în oraş, că rămân la Katelyn şi că ne vedem vineri. Am. Dorit să-l văd în seara asta sau mâine, dar Josie a vrut neapărat ca el să petreacă sărbătorile cu ea, Nick şi familiile lor. Nu prea puteam să mă contrazic cu ea, aşa că i-am dat pace.

Iau cu mine sacoşa în care se află cadourile atunci când urc la etaj. Katelyn stă la masă şi îşi masează tâmplele cu vârful degetelor. Văd un carnet de cecuri şi o grămadă de facturi. Trag un scaun şi mă aşez vizavi de ea, apoi o ating uşor pe braţ. Încearcă să zâmbească, dar se vede că a plâns.

— Unde sunt fetele?

Strânge hârtiile şi le dă la o parte.

— Se uită la un film în camera lor.

— Vrei să vorbim despre astea?

Arăt spre grămada de facturi. Ea dă din cap şi îşi şterge lacrimile de pe obraz.

— Nu pot să fac faţă. Trebuie să vând casa.

Ştiu că întrec măsura, dar nu mă pot abţine. Îi iau carnetul de cecuri şi arunc o privire. Nu i-au mai rămas bani nici cât să cumpere un litru de lapte. Mă întind după grămada de facturi, dar mâna ei mă opreşte.

— Lasă-mă să te ajut, Katelyn. Ştiu că nu vrei să primeşti nimic de pomană, dar ascultă-mă te rog. Am posibilitatea financiară să mă ocup eu de asta. Pentru Mason.

— Nu pot, Liam.

— Dar nici să vinzi casa nu poţi. Ăsta e căminul pe care fetele l-au împărţit cu tatăl lor, este plin de amintiri.

Mă întind şi o iau de mână.

— Vreau să fac asta pentru fete. Te rog, lasă-mă să mă ocup de asta.

Îşi retrage mâna ca să-şi acopere faţa în timp ce oftează. Dă din cap, oferindu-mi permisiunea să mă ocup de facturile ei. Eu am de gând să fac mult mai mult de atât.

Încerc să o conving pe Katelyn că are nevoie de o ieşire

în oraş, dar ea refuză şi mă împinge afară. Vreau să mergem împreună la barul lui Ralph. I-am spus lui Ralph că voi cânta la el doar dacă va pune o taxă de intrare. Vreau să aibă şi el ceva de câştigat de pe seama mea. Măcar atât să pot face pentru el.

Ajung mai devreme şi găsesc uşa proptită cu o bucată de cărămidă ca să rămână deschisă. Intru în bar şi îl văd pe Ralph amplasând scena, aşa că mă duc să-i dau o mână de ajutor.

— Hei, ai venit mai devreme!

— Mda, am vrut să vorbesc ceva cu tine înaintea concertului din seara asta.

Lipesc cu bandă adezivă cablurile amplificatorului şi ale microfonului, asigurându-mă că nu-mi vor sta în cale.

— Despre ce e vorba?

— Aş vrea să fac un spectacol caritabil pentru Katelyn Powell şi fetele ei. O să-mi aduc trupa şi o s-o pun pe Sam să pregătească totul. Noi o să cântăm gratis, dar toţi banii care se vor strânge din taxa de la intrare trebuie să fie ai lui Katelyn.

Ralph îşi freacă bărbia.

— Categoric! spune el cu entuziasm. La naiba, chiar şi banii strânşi din taxa de intrare de la concertul de astăzi

vor fi tot ai lor. Îi spun soţiei să facă nişte afişe.

— Mulţumesc, Ralph!

Îl bat pe spate înainte să coboare de pe scenă. Mă întorc la maşină să iau sintetizatorul şi chitara. I-am spus lui Ralph că vom face un spectacol pe cinste în seara asta. De îndată ce echipamentul meu e gata instalat, fac o verificare rapidă de sunet. Nu-mi fac griji în privinţa calităţii microfonului, dar vreau să aud cum e acustica locului dacă adaug un amplificator.

Femeile roiesc în jurul scenei, unele îmbrăcate în cele mai scurte rochii văzute vreodată. Înainte să mă întorc în Beaumont pentru Mason, aş fi dus-o pe una dintre ele în culise pentru o partidă de sex, dar nu şi acum. Niciuna dintre ele nu mă atrage. De fapt, felul în care sunt îmbrăcate denotă cât de uşor sunt dispuse să cedeze avansurilor.

De îndată ce luminile se sting, încep să cânt. Vreau să cânt douăsprezece piese în seara asta, poate şi un bis. Nu m-am decis încă. Deschid concertul cu piesa „De neuitat”. Va fi al doilea single al nostru. Sam o să mă ucidă dacă află că am cântat-o înainte de lansarea oficială, dar nu prea îmi pasă.

Între cântece, accept câteva cereri din partea fanilor

aflaţi în faţa scenei. Îmi cer unele dintre primele mele hituri, dar majoritatea pieselor pe care le cânt în seara asta sunt de pe cel mai recent album al nostru.

— Bine, mai am timp pentru o ultimă cerere, spun eu spectatorilor.

— Am eu o cerere! strigă o voce de bărbat de la intrarea în bar.

Mă uit după respectiva persoană în mulţime şi aştept să vină în faţă, dar nimeni nu se mişcă.

— Cum am spus, am eu o cerere!

— Bine, să o auzim! îi răspund, încă aşteptându-1 pe bărbat să se arate.

— Prima mea cerere este să-mi laşi dracului logodnica în pace. A doua cerere este să pleci din Beaumont şi să nu te mai întorci niciodată. Iar a treia cerere a serii este să-i spui fiului tău că eşti un ratat nenorocit, astfel încât, atunci când o să pleci, să nu mă urască fiindcă te-am alungat din oraş.

Beţivii sunt mereu penibili.

Nick se arată în cele din urmă, legănându-se pe picioare. Are câte un prieten de-o parte şi de alta, care încearcă să-l convingă să se aşeze. Toată lumea din bar tace. Jumătate dintre ei se uită la mine, iar cealaltă

jumătate la el.

Cânt o notă la chitară să atrag atenţia mulţimii.

— Nu poţi să-mi răspunzi, Westbury?

— Nu, Ashford. Aici nu este nici locul, nici timpul pentru asta.

— Atunci hai afară, durule!

Îmi scutur capul şi pun jos chitara.

— Îmi pare rău, prieteni, spectacolul s-a terminat. Dar nu uitaţi de concertul caritabil pe care îl vom susţine.

Îmi strâng instrumentele, în timp ce Ralph îşi cere scuze pentru comportamentului lui Nick. Îi spun să nu-şi facă griji în privinţa lui Nick, fiindcă e beat. Mă uit prin bar după el, dar se pare că a plecat, aşa că decid că este timpul să plec şi eu.

Când ies, îl găsesc sprijinit de o camionetă. Nu am niciun chef să vorbesc cu el cât timp e în starea asta. Îmi aşez instrumentele pe bancheta din spate şi mă întorc spre el. Se clatină spre mine, incapabil să meargă drept.

— Unde îţi sunt prietenii?

— Nu am nevoie de ei să-ţi trag o mamă de bătaie, Westbury.

— Nu mă bat cu tine, spun în timp ce mă îndepărtez de maşina mea.

— Ei bine, eu vreau să te bat. Trebuie să lupt pentru familia mea. De când ţi-ai făcut apariţia aici, aud doar Liam în stânga şi-n dreapta. Tatăl meu asta, tatăl meu aia. La naiba, eu sunt tatăl lui, nu tu! Eu l-am crescut. Eu i-am dezinfectat genunchii juliţi şi l-am învăţat să joace fotbal, totul în timp ce tu erai plecat şi ţi-o trăgeai cu jumătate dintre femeile de pe planetă. Iar viitoarea mea soţie... mamă, ce afurisită a fost din cauza ta...

— Nu-i spune aşa, Nick. Eşti beat şi vei regreta mai târziu.

Îmi scot telefonul şi îi scriu un mesaj lui Josie, spunându-i că trebuie să vină după el înainte să se întâmple ceva rău.

— Tu ai părăsit-o. Eu am adunat bucăţile sufletului ei. Am aşteptat cu răbdare ca ea să mă bage în seamă, şi când în cele din urmă a facut-o, eram atât de fericit! Dar nu, a trebuit să te întorci tu şi să-ţi bagi picioarele în viaţa noastră. Ea mă iubeşte pe mine, nu pe tine, aşa că ce-ar fi să-ţi iei toate rahaturile şi apoi te cari. Fă-ne o favoare tuturor şi pleacă de aici! îmi vreau familia înapoi şi tu îmi stai în cale.

— E fiul meu, Nick. Nu l-am abandonat. El merită să mă cunoască.

Nick scutură din cap şi se sprijină de maşina mea. Dacă nu aş şti, aş putea crede că plânge. Înţeleg unde bate, dar în niciun caz nu voi renunţa la Noah. Pe Josie o pot aştepta, dar Noah este fiul meu şi am de gând să rămân pentru el.

Josie trage maşina lângă noi, iar lumina puternică a farurilor este îndreptată către Nick. El ridică privirea şi îşi duce mâna la ochi. Eu rămân în acelaşi loc în care eram atunci când el s-a luat de mine şi aştept ca Josie să coboare din maşină.

— Bună, iubito! spune Nick când o vede pe Josie.

Ea îmi oferă un mic zâmbet înainte să-l tragă pe Nick în braţele ei.

— Te iubesc, Josephine. Spune-mi că mă iubeşti şi tu. Spu- ne-i lui Westbury că mă alegi pe mine, nu pe el.

— Haide, Nick, să mergem acasă.

— Spune-i, Josie. Spune-i, să plece şi să ne lase în pace. Îmi vreau logodnica înapoi.

— Te poate auzi, nu trebuie să repet tot ce zici tu.

— Te-ai culcat cu el în Los Angeles?

— Nu, Nick. Acum haide. Eşti beat, iar eu vreau să mă duc acasă.

Josie îl trage pe Nick spre maşina ei, ajutându-1 să urce.

Nu se uită la mine nici când se urcă la volan, nici când pleacă.

Mă urc în maşina mea şi trântesc portiera.

Tocmai a fost distrusă o noapte perfectă.

Capitolul 26

Josie

Mi-am petrecut încă o noapte pe canapea, dar de data asta nu am dormit deloc. M-am holbat la podea, la mâinile mele, la fereastra care dă spre cea mai frumoasă privelişte, cea pe care mi-a construit-o Nick acum câţiva ani... la orice care să-mi ia gândul de la viaţa mea devenită un dezastru total şi de la bărbatul inconştient din dormitorul meu, adormit de băutură.

Când mi-a trimis Liam acel mesaj seara trecută, am vrut să plâng. Nu doar pentru mine, ci şi pentru Nick. După câte s-au întâmplat, după câte greşeli am făcut eu, nimeni nu s-a gândit vreo clipă la sentimentele lui. Trebuia să-l pun pe el pe primul plan. El e cel care a fost alături de mine încă din prima zi, chiar şi înainte să fim un cuplu oficial. A fost mereu alături de Noah.

Acum Nick suferă pentru că nu sunt în stare să trec peste Liam. Nu am crezut niciodată că Liam se va întoarce. Dar iată-1 aici şi mă face să simt lucruri pe care nu le-am mai simţit de când am încetat să mă mai gândesc la el. Poate că nu am încetat niciodată cu adevărat. Poate că

doar mi-am ascuns sentimentele. Îl iubesc pe Nick, dar nu la fel cum îl iubesc pe Liam. Liam a fost primul din viaţa mea, dar asta nu înseamnă că voi renunţa la Nick.

După ce fierbe cafeaua, îi torn lui Nick o cană şi o aşez pe tavă, lângă feliile de şuncă şi pâinea prăjită. Foarte rar ajunge în halul ăsta, aşa că nu ştiu cum se va descurca cu mahmureala, mai ales că va trebui să luăm masa împreună cu părinţii lui peste câteva ore.

Urcând scările cu grijă, deschid uşa dormitorului nostru cu piciorul. El stă culcat pe spate, cu braţele întinse. Dacă eram şi eu în pat lângă el, m-ar fi plesnit fără să vrea peste faţă. Din tocul uşii, încep să-l studiez, şi prima dată îi observ părul blond şi ciufulit. Plapuma a căzut pe podea la marginea patului şi a rămas acoperit de la brâu în jos doar cu un cearşaf. Privesc cum pectoralii lui bine conturaţi urcă şi coboară cu fiecare respiraţie. Mă bucur că nu a vomitat în toiul nopţii.

Pun tava pe noptieră şi mă îndrept spre geam, apoi îl deschid să intre aer proaspăt. Mă aşez pe pat lângă el şi nu mă pot abţine să nu întind mâna şi să-l ating. Îmi trec degetele peste pieptul lui, conturându-i muşchii. El tresare puţin şi-mi dă mâna la o parte. Încerc să-mi înăbuş un hohot de râs, dar ştiu că mă poate auzi.

Deodată, cu o mână mă prinde de talie şi mă trage peste el, iar cealaltă rămâne pe spatele meu. E treaz. Mă ţine în braţe, în timp ce eu mă cuibăresc şi mai aproape de el.

— Cum te simţi?

— Ca naiba.

Vorbeşte răguşit. Trebuie să tuşească de câteva ori până când îşi drege glasul.

— Ai avut o noapte destul de grea.

El nu spune nimic, doar se întoarce pe o parte să fim faţă în faţă. Mă apucă de tricou de parcă s-ar putea pierde dacă nu se ţine bine de mine.

— Am băut prea mult şi am impresia că am făcut ceva prostesc.

Aprob din cap, nevrând să-l pun într-o situaţie jenantă. S-a făcut deja singur de râs. Îi dau părul la o parte de pe faţă, aceeaşi faţă de care m-am îndrăgostit cu mulţi ani în urmă.

— Ţi-am făcut micul dejun.

— Ai de gând să-mi spui ce am făcut?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu tot ce s-a întâmplat, doar partea când am ajuns acolo. Bănuiesc că tu şi Liam aţi făcut schimb de

replici, pentru că mi-a trimis un mesaj în care m-a anunţat că eşti beat, aşa că am mers şi te-am luat de acolo.

Nick îşi închide ochii apoi îşi îngroapă capul în pieptul meu. Mă trage mai aproape de el, având nevoie de aceeaşi asigurare ca şi mine că totul va fi bine.

— Mă străduiesc, Josie. Pe cuvântul meu. Nu ştiu ce s-a întâmplat seara trecută. Am intrat în barul lui Ralph şi toţi erau înnebuniţi după el, iar eu nu m-am putut gândi decât la faptul că pierd tot ce am în favoarea unui tip care nu merită nimic. Am început să beau şi ştiu sigur că i-am spus ceva, dar nu-mi pot aminti ce.

— Eu nu plec nicăieri, Nick.

După micul dejun, Nick a făcut un duş în timp ce eu şi Noah l-am aşteptat să coboare. Sunt sigură că Liam nu va comenta nimic despre cearta lor, mai ales în faţa lui Noah, aşa că i-am spus lui Nick că nu mai trebuie să vorbim despre asta.

Când Nick coboară scările, observ că s-a îmbrăcat în pantaloni de culoare gri-închis şi o cămaşă albă, iar cravata îi e desfăcută şi îi atârnă de gât. Îl aştept pe ultima treaptă şi i-o leg eu. El mă strânge tare în braţe, până când Noah începe să ne sâcâie.

— Aşteaptă tu numai până când o să ai o iubită, spune

Nick în timp ce mă ajută să-mi iau paltonul.

— Nici vorbă! Fetele au microbi şi nu se pricep la fotbal.

Nick îşi ridică mâna să bată palma cu Noah, iar acesta nimereşte din prima. Eu îmi dau ochii peste cap. Băieţii mei sunt incorigibili.

Cina de Ziua Recunoştinţei acasă la părinţii lui Nick e la fel de interesantă în fiecare an. Anul acesta ni se alătură şi părinţii mei şi se lasă cu un ospăţ uriaş. Prin comparaţie, Crăciunul e un eveniment mult mai mic. Ne strângem toţi în jurul mesei şi ne ţinem de mâini pentru rugăciune, iar eu sunt recunoscătoare că familia mi-e completă, cel puţin astăzi.

După cină, băieţii se ocupă de spălarea vaselor, în timp ce femeile se uită peste reclamele de Black Friday şi se pregătesc pentru sesiunea de cumpărături din următoarea zi. Habar nu am ce să le iau lui Noah şi lui Nick de Crăciun, dar sper că voi găsi ceva care îmi va atrage atenţia.

Deocamdată, Nick şi cu mine putem evita discuţia despre nuntă, chiar dacă ne-am pus de acord să alegem ziua cea mare după sărbători. Vrem să treacă perioada Crăciunului fără să ne simţim stresaţi de persoanele care ne tot întreabă unde ne vom căsători.

Noah, Nick şi ceilalţi bărbaţi ies afară să joace fotbal. Se

schimbă vremea, şi în curând va ninge. Noah mai are de jucat un singur meci înainte de încheierea sezonului, iar Liam a promis că va fi acolo.

Liam. Nu ştiu ce să fac în privinţa lui. Uneori îmi doresc să nu se fi întors sau măcar să nu se fi întâlnit cu Noah în acea zi. Cred că lucrurile ar fi mult mai uşoare, dar asta înseamnă că Noah nu şi-ar cunoaşte tatăl. Principiul meu e că fiecare copil ar trebui să-şi cunoască ambii părinţi dacă se poate. Elle şi cu Peyton nu vor avea prea multe amintiri cu Mason când vor creşte mari. Nu vreau ca la fel să păţească şi Noah.

Băieţii se întorc în casă, îmbujoraţi şi murdari. Nick mă trage spre el să mă sărute, apoi îşi strecoară mâinile îngheţate sub puloverul meu. Eu încerc să-l împing, dar el mă ţine strâns.

— Te iubesc, îmi spune în timp ce mă sărută.

— Şi eu te iubesc.

Îmi dă câteva şuviţe de păr după ureche.

— Vreau să trec pe la Katelyn.

— De ce? îl întreb.

Liam e acolo şi nu vreau ca ei doi să se certe, mai ales în faţa lui Noah.

— Vreau să-mi cer scuze de la Liam. Nu vreau să existe

vreo supărare între noi pentru ce s-a întâmplat aseară şi cred că Noah ar vrea să-l vadă. Am putea trece pe acasă să-şi facă un mic bagaj şi să rămână cu Liam în seara asta. Să petrecem şi noi puţin timp singuri.

— Mi-ar plăcea asta, îi spun înainte să-mi lipesc buzele de ale lui.

Noah e mai mult decât încântat să rămână cu Liam în seara asta. Când tragem maşina pe aleea lui Katelyn, el coboară înainte să poată Nick parca. Nick şi cu mine intrăm în casa lui Katelyn ţinându-ne de mână. Noah s-a aşezat deja lângă Liam, şi încearcă s-o dea la o parte pe Peyton. Katelyn stă în balansoar cu Elle în braţe. Pentru o clipă mă uit la Liam, cât de comod se simte în casa lui Katelyn, şi mă întreb dacă ar putea exista vreodată ceva între ei doi.

Ea a fost singura care l-a făcut să se simtă bine-venit, l-a primit la ea acasă şi l-a invitat la Ziua Recunoştinţei, iar acum el stă întins pe podea, cu Peyton aşezată pe pieptul lui, de parcă ar fi proprietarul acestui loc.

Se ridică brusc când mă surprinde că mă uit atent la el, avându-1 pe Nick în spatele meu. Ştiu că am o imaginaţie bogată, dar nu mă pot abţine. Mintea mea o ia razna când mă gândesc la ei doi ca fiind un cuplu. Katelyn îşi închide

cartea şi o lasă din braţe pe Elle, abia adormită, să se poată ridica şi să ne întâmpine cum se cuvine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, căscând.

— Ne-am gândit că lui Liam i-ar plăcea să-l vadă pe Noah, spun eu, uitându-mă în direcţia lui Liam. Dar dacă sunteţi ocupaţi...

— Nu cred că privitul la televizor se poate numi ocupaţie, Josie. Mă bucur că Noah e aici, îmi spune Liam.

Felul în care mă priveşte îmi dă de înţeles că ştie la ce mă gândesc. Am mai trecut prin faza geloziei şi înainte, iar acum mă găsesc în aceeaşi situaţie.

— Simţiţi-vă ca acasă. Eu mă duc să pun de-o cafea.

Liam se ridică şi o ajută pe Katelyn cu Elle. Ochii mei îl urmăresc de-a lungul holului în timp ce o duce la ea în pat. Se pare că mai nou el le culcă pe fete.

— Westbury, spune Nick în momentul în care Liam se întoarce în cameră. Hai să ieşim până afară să vorbim.

Liam nu spune nimic, pur şi simplu încuviinţează din cap şi iese afară pe uşa care dă spre alee. Nick mă sărută pe obraz şi îmi promite că va fi cuminte.

— Ştiu că vrei să asculţi, spune Katelyn în timp ce îmi dă o cană de cafea.

Îmi face semn să o urmez în bucătărie.

— Unde se duc? mă întreabă Noah înainte să ies din cameră.

— Vor să vorbească.

Mă întorc la Katelyn.

— Ce-i cu tine? mă întreabă, sorbind din cana ei.

— Nimic, doar că am fost luată prin surprindere de naturaleţea situaţiei, atunci când am intrat în casă. Asta-i tot. Bănuiesc că nu m-am aşteptat ca tu să-ţi refaci viaţa atât de repede.

Katelyn îşi scuipă cafeaua fierbinte şi îşi pătează bluza albă.

— Faci mişto de mine, Josie? Tu crezi că Liam şi cu mine suntem... o, Doamne, nu-mi vine să cred! Tocmai mi-am îngropat soţul. Nu am nicio intenţie să încep o nouă relaţie, cu nimeni. Liam e aici deoarece nu am vrut ca el să stea singur, iar eu nu am vrut să-mi petrec Ziua Recunoştinţei singură. În plus, Peyton a dorit să se uite împreună cu cineva la fotbal.

— Eu m-am gândit...

— Te-ai gândit greşit. A fost de acord să rămână aici doar pentru a avea unde să locuiască împreună cu Noah până când îşi cumpără o casă.

Katelyn se duce la chiuvetă să se cureţe de cafea.

— În caz că nu ştiai, află că bărbatul ăla e încă topit după tine.

— Ştiu asta, mormăi eu.

Sunt atât de proastă să o cred în stare pe Katelyn să înceapă o relaţie cu el.

Katelyn se şterge pe mâini cu prosopul, apoi se sprijină de bufet.

— Ce naiba faci, Josie?

Mă holbez la Katelyn, apoi la uşă, iar apoi o privesc pe ea din nou. Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi. Îmi ascund faţa şi mă prăbuşesc în braţele ei.

Capitolul 27
Liam

Dacă voi mai spune vreodată că îmi doresc să cumpăr o casă, cineva să mă împuşte pe loc. Noah şi cu mine ne-am irosit zilele de sâmbătă şi duminică hoinărind prin Beaumont împreună cu agentul meu imobiliar, o ţipă care părea extrem de agitată. Singurul lucru pe care l-am învăţat a fost cum să-mi dau ochii peste cap ca un copil de nouă ani.

Sarah, Sadie sau poate Suzie, nu-mi amintesc, ne-a arătat casă după casă, dar niciuna nu a corespuns cerinţelor mele. Da, e adevărat că sunt un tată singur cu un copil care va locui la el doar ocazional, dar asta nu înseamnă că vreau o casă mică. Eu vreau o casă cu două etaje, un subsol mare, un garaj în care să încapă două maşini şi cel puţin două mii de metri pătraţi de teren. Nu am crezut că cerinţele mele sunt prea exagerate, dar se pare că sunt.

Acum, eu şi Noah ne aflăm în faţa unei case cu două etaje, situată în acelaşi cartier unde locuiesc şi părinţii mei. Mi-am dat seama că aceasta este casa pe care o

căutam, aşa că am condus în jurul ei căutând o pancartă pe care să scrie că e de vânzare. În cele din urmă, am găsit una.

Aşteptăm să sosească agentul imobiliar să ne arate şi interiorul, dar m-am hotărât deja că pe aceasta o vreau. Mi-1 imaginez pe Noah căţărându-se în stejarii mari care înconjoară proprietatea sau bătând mingea prin curte împreună cu prietenii lui.

Noul agent coboară din maşină şi ne face cu mâna. E scund şi durduliu, cu părul cărunt. Arată ca o bezea.

— Bună, eu sunt Liam Westbury, iar acesta este fiul meu, Noah.

— Încântat de cunoştinţă. Eu sunt Stu. Haideţi să intrăm.

Urcăm şi noi treptele de cărămidă în urma lui Stu. Veranda e mare, cu doi stâlpi albi care trebuie neapărat vopsiţi. Stu descuie uşa şi ne permite să intrăm în casă. În faţă este o scară, lăsând să se vadă sala de mese şi sufrageria. Aceasta din urmă are două geamuri mari, unul în faţă şi altul în spate, şi încă două mai mici pe lateral. Bucătăria e nouă, dotată cu o cămară şi aparatură de ultimă generaţie, iar geamurile acesteia dau înspre curtea din spate. Există o baie de mărime potrivită exact lângă bucătărie. Sala de mese are un geam mare orientat spre

curtea din faţă şi două care dau înspre curtea lâterală.

Ne ducem sus să vedem cele patru dormitoare. Cel principal e mare şi are un dulap încorporat în perete care dă într-o baie cu duş şi jacuzzi. Altă cameră e decorată ca o creşă, aşa că va trebui să fac unele modificări. Celelalte două camere au aceeaşi mărime. Toate camerele beneficiază de lumină naturală din belşug. Există o singură baie comună sus.

Îl găsim pe Stu aşezat la masă când ne întoarcem jos.

— Ne ducem să vedem şi subsolul, îl anunţ eu când trecem pe lângă el.

El zâmbeşte şi încuviinţează din cap în direcţia noastră, apoi se întoarce la hârtiile sale.

Accesul la subsol se face prin bucătărie. Tropăim pe scări să le testăm rezistenţa. Aici e spălătoria şi un spaţiu mare nefolosit.

— Ce părere ai, tată? Mă gândesc să ne facem o cameră pentru bărbaţi ca a unchiului Mason acolo, iar aici să fie studioul tău.

Arată spre peretele din partea stângă a încăperii.

— Da? Ştii că studioul e destul de mare. Am nevoie de loc să instalez toată aparatura.

— Eu cred că va fi suficient de mare. Ce părere ai?

Mă uit la fiul meu. Radiază de entuziasm.

— Mie îmi place. Crezi că ţi-ar plăcea să locuieşti aici?

— Sigur că da!

Îmi pun braţul în jurul lui şi îl trag spre mine să-l îmbrăţişez scurt.

— Hai să ne cumpărăm o casă.

Urcăm din nou scările. Stu îşi ridică privirea când ne vede intrând.

— O luăm! strigă Noah înainte să am ocazia să spun şi eu ceva.

— Da, o s-o cumpărăm.

Stu începe să-mi vorbească despre credite şi servicii bancare. Eu îl anunţ că voi plăti cu banii jos şi că vreau să mă mut cât mai curând posibil. El îi sună pe proprietari şi le prezintă oferta mea. Aceştia acceptă imediat, iar eu îl asigur pe Stu că mă voi prezenta mâine-dimineaţă la biroul său să încheiem contractul.

Noah şi cu mine ne mai plimbăm prin curte după ce pleacă Stu. El se urcă într-unul dintre copaci, apoi ne luăm la întrecere să vedem cine e mai rapid. S-ar putea să-l fi lăsat să câştige, dar nu o să recunosc niciodată. Plecăm de la casă atunci când soarele începe să apună şi mergem să luăm cina.

Cina în familie la restaurantul lui Deb e o tradiţie a oraşului Beaumont, asta dacă nu te cheamă Westbury. Prima dată când am mâncat eu acolo a fost după ce mi-am luat permisul de conducere. Când a auzit mama a doua zi ce am făcut, s-a îngrozit. Noi, cei din familia Westbury, nu ne înjosim mâncând la un local ca al lui Deb.

În fine.

Mie îmi place la Deb. Noah şi cu mine ne alegem un separeu şi comandăm meniul festiv. El mă întreabă când o să-mi aduc din lucruri, iar eu îi spun că vom comanda mobila săptămâna asta şi orice altceva vom avea nevoie. Încă nu m-am putut hotărî dacă vreau să părăsesc Los Angelesul aşa că, până voi lua o decizie, voi reveni pentru o săptămână în fiecare lună.

Suntem la jumătatea cinei, când Noah îşi dă drumul la gură:

— Mama şi cu Nick se ciondănesc des.

Îmi pun jos şerveţelul şi îmi aşez braţele pe masă.

— La ce te referi? Vrei să spui că Nick o loveşte?

— Nu, cel puţin eu nu l-am văzut niciodată făcând asta, dar îi aud noaptea cum se ceartă. El crede că nu ar frebui să-mi petrec mai mult de un weekend cu tine într-o lună şi nu vrea ca tu să cumperi o casă aici.

Îmi sprijin bărbia în palme. Noah nu ar trebui să-i audă cer- tându-se din cauza mea. Nu e drept.

— Ascultă, amice. Toţi trecem printr-o situaţie dificilă şi neaşteptată. Ştii că atunci când am venit în oraş pentru ceremonia lui Mason, nu m-am aşteptat niciodată să te găsesc pe tine. Am fost şocat, rănit şi chiar furios. Nu am ştiut de existenţa ta. Când am auzit un băieţel spunându-mi că m-a văzut pe un DVD sărutându-i mama, nu am ştiut ce să cred. Aşa că imaginează-ţi ce a crezut mama ta când m-a văzut în oraş sau când Nick te-a auzit spunându-mi „tată”. Toţi ne confruntăm cu emoţii puternice în momentul acesta şi încercăm să găsim cel mai bun mod în care să trecem peste ele. Dar să nu crezi vreo secundă că noi trei nu te iubim. Te iubim foarte mult. Tu eşti prioritatea noastră. Ai şi tu puţină răbdare cu mama ta şi cu Nick. O să se înţeleagă şi totul va fi bine.

Nu sunt sigur de unde am scos toate cuvintele alea, dar mă simt bine spunându-i-le lui Noah. El trebuie să înţeleagă că eu sunt motivul neînţelegerilor dintre Nick şi Josie. Ceea ce eu nu pot înţelege e comportamentul lui Nick. De Ziua Recunoştinţei, mi-a promis că va încerca să ne înţelegem de dragul lui Noah şi al lui Josie. Eu nu i-am promis nimic.

Îl las pe Noah acasă şi îi spun că ne vom revedea mâine după şcoală. Deocamdată, ne-am înţeles să-l iau eu pe Noah de la şcoală, să cineze cu mine şi să-l aduc acasă cu o oră înainte de vremea de culcare, dacă nu are antrenament a doua zi.

Conduc pe lângă viitoarea mea casă şi parchez maşina în faţa ei. Vreau s-o văd pe Josie alergând prin curte împreună cu mine şi cu Noah. Vreau ca florile ei să decoreze interiorul şi exteriorul casei. Vreau ca ea să locuiască cu noi şi să fim o familie.

Este ultimul meci pe care îl joacă Noah în acest sezon. Eu stau la locul meu obişnuit, cu Peyton lângă mine. Ea îl priveşte pe Noah ca un vultur şi încă nu mi-am dat seama dacă îl place sau dacă vrea şi ea să joace fotbal. Katelyn i-a interzis să joace, dar poate în câţiva ani se va răzgândi.

Lui Noah nu-i merge prea bine astăzi. A avut două şanse să înscrie, dar a pierdut mingea. Eu număr secundele până la pauză, să-l pot întreba ce e în neregulă. Când se aude fluierul, mă duc la marginea terenului să-l întâlnesc. Îşi scoate casca. Când îi văd faţa tristă, mi se rupe inima pentru el.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu. Nimic nu pare în regulă. Parcă văd totul cu

încetinitorul.

— Nu ai încredere în coechipierii tăi?

— Noah, treci aici! urlă Nick.

Recunosc că el e antrenorul, dar nu se pune problema că nu ştiu ce vorbesc.

— Ai încredere în coechipierii tăi, Noah. Pasează cum trebuie. O să preia ei mingea.

— Mulţumesc, tată. Îmi pare rău că nu poţi veni şi tu în seara asta.

Mă uit la Noah fără să am habar despre ce vorbeşte. Se alătură echipei înainte să-mi dea ocazia să-l întreb.

Noah se descurcă mai bine în a doua repriză, dar până la urmă echipa lui pierde. Băiatul pare trist şi probabil e supărat pe el însuşi. Îşi aruncă nervos casca, iar eu nu sunt de acord cu asemenea reacţie. Mă îndrept spre bancă să-i vorbesc despre spiritul de echipă.

— Ridic-o, Noah! îi ordonă Nick.

Noah rămâne pe loc, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu ştiu ce încerci să faci, dar n-o să-ţi meargă! Ridică imediat casca aia!

— Noah, ce se întâmplă? îl întreb când ajung lângă Nick.

Nick inspiră adânc, se întoarce şi se încruntă la mine.

— Asta nu e treaba ta, Westbury. De fapt, e doar vina

ta.

— Poftim?

— M-ai auzit bine, îmi spune printre dinţi.

Mă uit în tribune după Josie. O găsesc şi constat că ne priveşte cu faţa împietrită. E clar că se petrece ceva ciudat, iar eu nu ştiu nimic.

— Ia-ţi lucrurile, Noah. O să întârziem.

Noah se holbează la Nick, dar nu se mişcă. Pe mine mă priveşte cu lacrimi în ochi. Mă duc la el şi îl trag deoparte.

— Noah, care-i treaba? îl întreb, aplecându-mă spre el.

— Se dă o petrecere în cinstea echipei, iar Nick a spus că nu ai voie să vii şi tu.

Mă uit peste umăr la Nick, care se ceartă cu Josie. Mereu complică el lucrurile când de fapt totul ar putea fi atât de uşor.

— E în regulă, amice. Putem să ne petrecem timpul împreună şi mâine.

— Nu, vreau să fii şi tu acolo, şi având în vedere că e pentru copii, ar trebui să am dreptul să invit pe cine vreau.

Fiul meu, vocea raţiunii, cine ar fi crezut?

— Hai să-ţi spun cum facem. Tu du-te la petrecere şi sună-mă când e gata, iar eu o să vin să te iau şi poţi rămâne cu mine peste noapte, bine?

— Mama nu o să fie de acord.

— Mă înţeleg eu cu mama ta, îi spun.

Mă îmbrăţişează.

— Apropo, dacă încă o dată mai văd că-ţi arunci casca, o să-ţi pară rău. Ai înţeles?

— Da, domnule!

— Acum du-te şi ridic-o.

Mai aştept puţin înainte să-i întrerup din discuţie pe Josie şi pe Nick. Nu-mi place să fac asta, dar Nick nu-mi dă de ales.

— Deci, uite cum stă treaba: Noah o să mă sune după ce vă terminaţi petrecerea, iar eu o să-l iau şi o să-l duc acasă la Katelyn să rămână cu mine peste noapte.

Nick începe să comenteze.

— Fiindcă aşa a zis cine? Tu?

— Nick...

— Nu, Josie. Impune-i şi tu nişte afurisite de limite. Tu îl laşi să facă ce vrea cu tine şi Noah a jucat ca dracu' în seara asta fiindcă e nervos pe mine.

— Hei, nu da vina pe Noah! Nu e vina lui!

— Nu te băga în asta, Westbury!

— Ştii ceva, Nick, am crezut că ne-am împăcat, dar bănuiesc că nu. Oricum, părerea ta nu contează în treaba

asta.

Nu-mi place să spun astfel de lucruri, pentru că mi-am promis că o să-l tratez pe Nick ca pe al doilea tată al lui Noah. O privesc pe Josie, pare ruşinată. Aşa şi trebuie.

— O să-l iau pe Noah când o să mă sune. Dacă nu-ţi convine aşa, spune-mi acum să-mi pun avocatul să-ţi trimită prin fax actele pentru custodie.

O las să se gândească la cuvintele pe care nu intenţionam să i le spun vreodată, dar nu mi-a dat de ales. Am făcut mereu cum a vrut ea şi totuşi îi permite lui Nick să-mi conteste dreptul de a mă vedea cu fiul meu.

Până aici!

Capitolul 28
Josie

Nu ştiu ce am făcut să merit turnura dramatică pe care a luat-o viaţa mea, dar aş vrea să aflu ca să pot îndrepta lucrurile.

Petrecerea echipei e, s-o spun cu blândeţe, un dezastru de proporţii epice. Noah nu vorbeşte cu Nick. Nick nu vorbeşte cu mine. Părinţii celorlalţi copii vorbesc despre mine. Nici măcar nu au bunul-simţ să o facă discret, pe la spatele meu. Îi văd cum mă arată cu degetul, apoi şuşotesc între ei. Felul în care dau din cap şi se uită la mine cu coada ochiului. Se poartă de parcă aş fi făcut ceva greşit. La fel s-ar întâmpla şi dacă aş fi divorţat de Liam şi am fi împărţit custodia.

Pun pariu că sunt considerată târfa oraşului. Ei, şi ce? Am rămas însărcinată cu iubitul meu foarte stabil în vara dinaintea primului an de facultate şi da, m-a părăsit, dar nu a ştiut de existenţa copilului, fiindcă altfel nu ar fi facut-o. Liam m-a iubit în mod necondiţionat atunci.

Ar fi rămas în oraş.

Şi ar fi fost foarte nefericit, pentru că nu-şi dorea să

joace fotbal, iar eu îi aminteam doar despre asta, despre visul care nu a fost al lui, ci al meu. Ne-am fi căsătorit şi am fi divorţat după câţiva ani, pentru că eu aş fi stat mereu în calea destinului său. Destinul e o mare porcărie!

Abia aştept să plec de aici. Am terminat-o cu echipa asta de fotbal pentru anul ăsta. Am terminat-o cu privirile, arătatul cu degetul şi toate întrebările dacă va sponsoriza Liam echipa anul viitor ca să aibă jucătorii uniforme noi.

Nivelul meu de frustrare atinge un maxim istoric. Cred că am nevoie de o vacanţă. Într-o regiune tropicală şi călduroasă, cu nişte plaje grozave, cu nisip alb şi apă atât de albastră, de parcă ai pluti într-un cer cristalin. Dacă îmi închid ochii, pot simţi căldura pe pielea mea, nisipul între degete şi oceanul ale cărui valuri mă liniştesc ca un cântec dulce de leagăn.

Un astfel de loc îndeamnă la iubire, la o escapadă amoroasă. Mă văd petrecându-mi toată ziua cu Nick, împărţind acelaşi hamac, citind împreună în timp ce el ne leagănă uşor. M-aş cuibări lângă el chiar dacă afară ar fi mai înăbuşitor decât într-un cuptor, el mi-ar ţine răcoare. L-aş răsfăţa cu sărutări, iar el s-ar uita în ochii mei şi mi-ar spune că mă iubeşte.

Doar că eu nu îl văd pe Nick atunci când mă uit în ochii

care mă privesc.

Ci pe Liam.

Noah vine la mine şi mă îmbrăţişează pe la spate. Îmi iubesc băiatul. El e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în această viaţă. În fiecare zi le mulţumesc stelelor mele norocoase că am luat decizia corectă şi l-am păstrat.

— Tata mă aşteaptă afară, îmi spune încet la ureche.

Aprob din cap şi mă îndrept, eliberându-mă din îmbrăţişarea lui. Mă ridic de la masă. Nick scutură din cap în timp ce eu şi Noah ne îndreptăm spre uşă ţinându-ne de mână. Şi bineînţeles că Liam stă rezemat de maşina lui, cu gleznele încrucişate şi cu mâinile în buzunar.

Pe mine nu mă priveşte, dar îi zâmbeşte lui Noah de parcă nu l-ar mai fi văzut de o săptămână. Nu există nicio urmă de îndoială că îşi iubeşte băiatul.

— Nu ne-am mai oprit să-i luăm haine. O să-i aduc eu câteva.

— Nu e nevoie. Am fost la cumpărături. Va avea destule la Katelyn.

Mă omoară când vorbeşte despre casa lui Katelyn. O spune de parcă ar fi şi casa lui. Noah se urcă în maşină şi-mi face cu mâna. Nu mă sărută de despărţire sau orice altceva. Ştie prea bine că eu şi Nick nu ne mai înţelegem,

aşa că vrea să stea cât mai departe de mine. Nu pot să-l învinovăţesc.

Liam trânteşte uşa maşinii şi se îndreaptă spre mine. Nu sunt pregătită să-l privesc. Expresia lui trădează doar indiferenţă, de parcă Liam Page ar fi cel care mă priveşte în acest moment, de parcă aş fi una dintre cuceririle sale care a rămas gravidă cu el în mod accidental.

— Nu-1 poţi lua de lângă mine, Liam. El e tot ce am.

Ochii lui Liam sunt tăioşi atunci când mă priveşte.

— Nu am de gând să ţi-1 iau, Josie, dar nu voi sta cu mâinile în sân în timp ce Nick se poartă în halul ăsta. Am încercat. Am făcut tot ce mi-a cerut. Îl sun în fiecare zi şi mă întorc de fiecare dată când pot. La dracu', am cumpărat până şi o afurisită de casă doar pentru ca el să aibă un loc în care să se simtă confortabil. M-am săturat să tot las de la mine doar ca să-i fac pe plac iubitului tău. Ştiu că Nick l-a crescut, dar e fiul nostru, Jojo.

— Ştiu, îi răspund cu greutate.

— Nu ştiu ce să zic. Am impresia că Nick vrea să demonstreze ceva, că te-a câştigat sau ceva de genul ăsta. Ştiu că te-a dorit în liceu şi nu e niciun secret că noi doi nu am fost prieteni, dar asta… ceva se întâmplă cu el, iar mie nu-mi place.

Liam se apleacă şi mă sărută pe obraz. Pleacă fără să-şi ia la revedere de la mine. Privesc cum maşina lui, cea care transportă tot ce ţine de viaţa mea, se îndepărtează pe şosea.

Mă întorc şi privesc prin geamul pizzeriei. Toţi cei de acolo râd şi se distrează. Mă sprijin de perete şi alunec în josul lui, apoi îmi sprijin capul în mâini.

— Uite, Nick Ashford m-a rugat să-ţi dau asta.

Katelyn ridică un bileţel împăturit, pe care îl flutură prin faţa mea.

— Te-ai certat cu Liam?

— Nu, de ce mă întrebi asta? îi spun în timp ce îmi pun cărţile în dulap.

— Nu ştiu. Altfel de ce ţi-ar scrie Nick Ashford o scrisoare de dragoste?

Mă ridic şi o privesc. Rânjeşte şi are o sprânceană ridicată.

— Habar n-am.

Întind mâna după bilet. Ea îl trage repede, ţinându-l departe de mine.

— Ce-i ăsta?

Mason i-l ia din mână. Când Mason deschide biletul, pe faţa lui Katelyn se poate citi disperarea. El rămâne

nemişcat, iar maxilarul i se încordează. Se întoarce şi se uită la mine. Eu mă furişez în spate şi mă lipesc de dulapul meu.

— Ţi-a picat cumva cu tronc Nick Ashford?

— Nu, nici vorbă, răspund eu, apărându-mă.

— Aşteaptă numai să vadă şi Liam asta, spune Mason.

— Ce să vadă?

Liam se apleacă să mă sărute, înainte să se întoarcă spre Mason.

— Ce-i asta? întreabă Liam când Mason îi dă bucata de hârtie.

El se uită la hârtie, apoi la mine şi tot aşa.

— Ce-i ăsta, Josie?

— Habar n-am. Katelyn mi l-a adus. Nici măcar nu ştiu ce scrie în el.

Liam se uită la Katelyn, care ridică din umeri.

— Mi l-a dat în ora de istorie.

— Scrie...

Liam începe să citească:

„Dragă Josephine, ai habar cât de frumoasă eşti? Mă uit la tine pe holuri şi îmi doresc să fi avut curajul să vorbesc cu tine, dar nu-l am. Nu aş şti ce să-ţi spun. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Sună-mă. Al tău, Nicholas Ashford.”

Mason şi cu Liam încep să râdă, iar asta mă scoate din sărite. Mă îndepărtez de ei ştiind că Nick şi-a căutat bătaia cu lumânarea. Katelyn ar fi trebuit să-mi dea pur şi simplu biletul în loc să-l fluture pe acolo.

Înainte să intru în clasă, o mână puternică mă împinge prin uşile duble care duc spre exterior. Ştiu că e Liam, chiar dacă e în spatele meu. Mă conduce spre terenul de fotbal, locul lui preferat în care să discute, doar că noi nu vorbim.

Mă lipeşte cu spatele de peretele din beton, iar picioarele mele se înfăşoară în jurul taliei lui într-o clipită. Gura lui pune stăpânire pe a mea, iar mâinile noastre nu-şi găsesc locul.

— Vrei să-l suni pe Ashford? mă întreabă în timp ce îşi mută buzele de pe gură pe gâtul meu.

Eu scutur din cap şi ăsta e adevărul. Nu-mi doresc să-l cunosc sau să vorbesc cu Nick Ashford decât în calitate de colegă de clasă.

— E gelos pe mine, iubito. Îşi doreşte tot ce am eu. Te rog să nu-i dai nimic.

— Nu o s-o fac, îţi promit.

În timp ce se deschide uşa, eu îmi masez tâmplele cu degetele, încercând să scap de tensiune. Nick stă în tocul

uşii şi mă priveşte. Ceva trebuie să se schimbe. Îmi dă mâna şi mă ajută să mă ridic, apoi degetele noastre se împletesc în timp ce ne îndreptăm spre maşină. Pare mult mai relaxat când Noah nu e prin preajmă, iar mie nu-mi place asta. Vreau ca fiul meu să fie lângă mine tot timpul.

Când ajungem în casă, mă lipeşte de perete şi mă sărută, iar eu îi simt limba, nerăbdătoare şi dură, în timp ce o atinge pe a mea. Îşi dă jos tricoul, apoi trage de al meu. Eu îl împing, dar el crede că am nevoie de spaţiu pentru a-mi scoate tricoul.

— Trebuie să vorbim, îi spun fără să mă uit la el.

Îmi dă drumul şi mă conduce în sufragerie. Ne aşezăm amândoi. Eu mă întorc cu faţa spre el şi stau cu un picior îndoit sub mine.

— Nu te mai poţi certa cu Liam. Nu e drept faţă de Noah. Ştiu că am stricat totul atunci când am decis să-i spun lui Noah adevărul despre Liam, dar ce s-a întâmplat nu poate fi schimbat. Trebuie să acceptăm faptul că Liam face parte din vieţile noastre acum şi să ne vedem fiecare de treabă.

Nick îmi duce mâna la buze şi mi-o sărută.

— Ai dreptate. Am fost un dobitoc şi ai dreptate şi când spui că ar trebui să ne vedem fiecare de treabă, de aceea

ne mutăm.

Mă uit la Nick uluită. Cred că probabil nu am auzit eu bine. El are un cabinet particular aici, iar eu sunt în plin proces de extindere a magazinului. În niciun caz nu am de gând să mă mut.

— Scuză-mă, ce ai spus?

Nu mai pot rosti un cuvânt. Abia pot să respir.

— O să-mi iau liber un an întreg, aşa că ne mutăm în Africa să particip la programul Medici fără frontiere.

Îmi pot da seama după faţa lui că vorbeşte serios şi că el chiar crede că noi îl vom însoţi. A luat această decizie monumentală fără să-mi ceară măcar părerea. Decizia mea de a-i spune adevărul lui Noah e pistol cu apă în comparaţie cu asta.

— Nu, şoptesc eu.

Îmi scutur capul. Nu mă duc nicăieri.

— O să ne prindă bine. Noah va învăţa multe lucruri.

Îmi smulg mâna dintr-a lui şi mă ridic în picioare.

— Noah şi cu mine nu mergem, Nick. Nu ai niciun drept să iei o astfel de decizie pentru noi înainte să vorbeşti cu mine. Liam...

— Nu dau doi bani găuriţi pe Liam, Josie. Să-ţi intre bine în cap. Îmi iau familia şi plecăm.

— Nu, nu plecăm. Tu poţi să pleci dacă vrei, dar noi rămânem aici.

Nick se ridică şi vine în faţa mea.

— Ce vrei să spui?

Mă uit la bărbatul pe care l-am iubit în ultimii şase ani.

— Dacă tu vrei să pleci, Nick, n-ai decât, dar Noah şi cu mine rămânem aici. Noah trebuie să meargă la şcoală şi mai are şi alte activităţi extracurriculare, iar eu n-o să-l iau de lângă Liam în timp ce-şi formează o relaţie. Eu am magazinul meu. Nu pot să plec pur şi simplu. Nu o să fac aşa ceva. Asta... nu mai avem ce discuta pe tema asta.

— Deci asta-i tot? îl alegi pe Westbury în locul meu?

Scutur din cap.

— Nu, Nick, îl aleg pe Noah.

Capitolul 29
Liam

Noah şi cu mine despachetăm şi ultima cutie cu haine pe care am adus-o din Los Angeles. Am hotărât să îmi mut domiciliul aici şi să fac naveta între Beau- mont şi Los Angeles. Harrison şi Quinn ni se vor alătura de Crăciun. Harrison nu are prea multe rude, aşa că, atunci când i-am povestit despre Beaumont, m-a întrebat dacă pot veni şi ei doi.

Doar lui Sam nu i-am spus că am plecat. Am închiriat apartamentul până la sfârşitul lunii martie, iar apoi va trebui să-mi găsesc o locuinţă provizorie. Sper că Jimmy şi Harrison nu se vor supăra dacă vom înregistra piesele aici.

Când i-am povestit lui Harrison despre Noah, a fost entuziasmat şi absolut de acord cu noul meu plan. A spus că a înţeles de ce a trebuit să fac această schimbare şi că probabil ar fi procedat şi el la fel dacă tocmai ar fi aflat de existenţa lui Quinn.

Relaţia mea cu Josie s-a îmbunătăţit, dar este aproape inexistentă şi mie îmi convine. Ea are nevoie de timp să treacă peste despărţire, iar eu să fiu tată. Am mulţi ani de

recuperat.

Mâine vom primi bradul de Crăciun. Exact la ţanc, având în vedere că tocmai am terminat de despachetat şi aranjat lucrurile. Katelyn şi fetele vor trece pe aici să-l decoreze, se pare că asta e specialitatea lui Elle. Cine sunt eu să refuz trei frumuseţi care s-au oferit să facă toată treaba în locul nostru?

Când se aude soneria, Noah strigă din capul scărilor că deschide el. Mă înfior când îl aud tropăind pe scări. Eu şi Josie ne temem că va aluneca şi îşi va rupe ceva, dar el nu ascultă de niciunul dintre noi. Poate că va asculta după ce va ajunge la urgenţe.

Se aude o bubuitură, apoi ceva se sparge. Fug imediat din bucătărie în sufragerie, panicat că nu-1 mai aud pe Noah; e prea multă linişte.

— Noah, eşti...

Mă opresc brusc. Ea stă nemişcată, cu mâncarea împrăştiată peste tot la picioare. Are mâna la gură şi ochii înlăcrimaţi. Îmi pun mâna pe umărul lui Noah şi o privesc. A îmbătrânit, dar e evident că şi-a făcut câteva intervenţii. Nu-mi dau seama dacă mai foloseşte acelaşi ruj roşu de pe vremea când eram eu copil, dar înclin să cred că nu s-a schimbat prea mult.

— Noah, ce-ar fi să te duci tu după nişte mănuşi, un prosop şi o pungă de plastic să putem curăţa mizeria asta?

— Bine, tată.

Noah fuge la bucătărie. Aştept câteva clipe înainte s-o privesc în ochi. Ea se uită după Noah.

— Ce cauţi aici?

Mă măsoară cu aceeaşi privire glacială pe care o cunosc de mic. Dacă mă gândesc mai bine, aş putea crede că mă urăşte. Că e posibil să-i fi distrus viaţa.

— Eu am... el e... mâncare şi... tu eşti...

— Chiar ai rămas fără cuvinte sau atâta votcă ţi-a afectat capacitatea de a funcţiona ca un om normal?

— Nu am mai băut nimic de cinci ani, spune ea.

— Felicitări! Ar trebui să pleci înainte să se întoarcă fiul meu. Nu vreau să-i explic de ce vorbim de parcă ne-am cunoaşte.

— Liam...

— Nici să nu te gândeşti, îi spun în timp ce trec peste mizeria făcută de ea pe veranda mea.

Închid încet uşa în urma mea, să fiu cât se poate de sincer cu ea.

— Nu ai niciun drept să mă iei pe mine cu „Liam”. Ai stat cu mâinile-n sân şi te-ai uitat nepăsătoare cum m-a dat

afară din casă. Tu trebuia să mă aperi, la fel cum ar fi trebuit să-l aperi şi pe Noah. Locuieşti în acelaşi oraş afurisit, iar el arată exact ca mine. Să nu-mi spui că nu i-ai mai văzut pe el sau pe Josie pe aici. Ar fi trebuit să-mi spui. Ai fost singura care a ştiut mereu cum să dea de mine, dar n-ai facut-o.

— Îmi pare rău, am încercat, dar ştii şi tu cum e tatăl tău. A fost de neînduplecat.

— Nu am nevoie de scuze. Am pierdut zece ani din viaţa lui. Zece!

— Pot să-l cunosc?

Trebuie să-mi mut privirea, fiindcă dacă continui să mă uit la ea cum îi curge rimelul şi o face să arate ca o centuristă de pe Sunset Strip, nu-mi face bine. Nu-mi place să o văd în halul ăsta dar, din păcate, e cea mai vie amintire pe care o am legată de ea.

— De ce ar trebui să-ţi dau voie?

— Nu ar trebui. Nu sunt un om bun, Liam. Sunt conştientă de asta. Dar mă străduiesc să fac mereu ceva frumos pentru cineva. Încerc să fiu independentă şi mai puţin...

— ... să te comporţi ca un robot.

— Aşa mă vedeai?

— Da, exact aşa, spun, îndreptându-mă spre uşă.

— Tu ai voie să-l cunoşti, dar Sterling nu. Nu vreau ca el să se apropie de fiul meu.

Ea aprobă din cap şi mă urmează înăuntru. Noah stă pe scări cu produsele de curăţenie în mâini.

— De ce stai acolo? îl întreb eu.

— Aveaţi o conversaţie privată. Nu am vrut să vă întrerup.

— E atât de politicos!

Aprob din cap fiindcă e adevărat. Josie l-a crescut aşa cum se cuvine.

— Baia e la capătul coridorului. Noah şi cu mine vom curăţa mizeria asta.

Bianca Westbury porneşte pe coridor în propria mea casă. Jur că nu am crezut vreodată că o să apuc să văd ziua asta.

Adunăm toată mizeria, apoi Noah spală veranda cu furtunul. Mi-e teamă să nu îngheţe treptele în timpul nopţii, aşa că va trebui să fim atenţi la asta mâine-dimineaţă.

— Crne-i doamna? întreabă el.

Vreau să spun că e o străină, dar a venit până aici şi m-a rugat să-i dau o şansă pe care Josie sigur i-ar fi refuzat-o.

Bănuiesc că poate veni aici dacă vrea neapărat să-l vadă pe Noah.

Mă uit peste umăr şi o văd pe Bianca cum stă acolo şi îşi pocneşte degetele. S-a curăţat cât de bine a putut, dar încă e emoţionată. Nu am văzut-o niciodată atât de nesigură pe ea. Îi fac semn să ia un loc în sufragerie. Ea se aşază pe unul dintre fotolii, în timp ce Noah şi cu mine stăm pe canapea.

— Îţi aminteşti când m-ai întrebat dacă poţi să-mi cunoşti părinţii?

Noah dă din cap. Ochii i se luminează când aude de părinţii mei. Aş vrea să n-o facă, ei chiar nu sunt cine ştie ce.

— Noah, aceasta e Bianca Westbury, mama mea.

Noah se uită la mama mea de parcă ar studia-o, învăţând tot ce poate despre ea. Ea îşi aranjează părul şi îi zâmbeşte blând, apoi îşi împreunează mâinile şi îşi aranjează fusta din nou.

Noah se uită când la mine, când la ea, şi ridică din umeri.

— Cum să-ţi spun?

Bianca se apleacă în faţă şi îşi pune mâinile pe genunchi.

— O, ăă... nu ştiu... eu... Să vedem...

— Eu o să le spun buni şi bunu, buni şi... Vai, ce amuzant. Nu, tată?

— Tată, şopteşte Bianca.

Se uită la mine şi zâmbeşte.

— Cred că ar fi bine dacă mi-ai spune bunica Bianca.

Ea dă din cap şi faţa i se luminează.

— Da, cred că mi-ar plăcea bunica Bianca.

— Bine, asta-i marfă!

— Da, marfă, spune ea.

Eu încep să râd şi la fel face şi Noah. Nu cred că Bianca a mai rostit vreodată cuvântul „marfa” în toată viaţa ei.

— Noah, spune-mi totul despre tine.

Şi, cu aceste cuvinte, eu sunt exclus din această conversaţie. Ea se mută pe canapea şi se aşază lângă el. Îmi amintesc că aşa facea şi atunci când eram eu mic, înainte să se schimbe lucrurile în casa mea.

Îi las singuri în sufragerie să se cunoască mai bine. Îmi scot telefonul şi o sun pe Josie. Trebuie să afle că a trecut mama pe aici şi că s-a întâlnit cu Noah. Prefer să-i spun eu înainte să-i scape lui Noah.

— Bună! spune Josie după al treilea ton de apel.

Am început să vorbim în fiecare zi, dar am evitat să-i

spun ce simt. Vreau să vină ea la mine când se va simţi pregătită. Nu mă interesează să fiu tipul de consolare al cuiva. Dacă mă vrea, trebuie să fie pe vecie. Deocamdată sunt fericit că face parte din viaţa mea fără pic de dramă.

— N-o să-ţi vină să crezi cine a bătut la uşă acum o jumătate de oră.

— Curierul?

Mi-a tot reproşat că primesc prea multe livrări, dar eu nu am avut niciodată propria mea mobilă până acum. Poate că am exagerat puţin cu unele comenzi, dar am de gând să locuiesc în casa asta pentru totdeauna, aşa că trebuie să fie complet mobilată.

Râd de răspunsul ei.

— Bianca.

Josie ştie doar ce am simţit pentru părinţii mei în liceu. Nu i-am povestit despre ultimatumul pe care mi l-a dat Sterling când am decis să renunţ la facultate. Aştept ca Josie să spună ceva, dar de cealaltă parte a conversaţiei e doar tăcere.

— Ce s-a întâmplat, Jojo?

— A apărut aşa, din senin?

— S-a gândit să le aducă o caserolă cu mâncare noilor vecini. Ce se întâmplă?

Tonul vocii ei mă face curios. De obicei e foarte plină de energie când vorbim, dar acum pare supărată.

— Nimic, spune ea, după care îşi drege glasul. Deci nu vrei să aduc eu cina în seara asta?

Chiar dacă acea caserolă cu mâncare ar fi în bucătăria mea, tot aş fi vrut să aducă ea cina, pentru că îmi place să vină în casa mea. E o senzaţie grozavă să ştiu că nu o aşteaptă nimeni acasă. Abia aştept să urc scările cu ea în braţe, s-o aşez în patul nostru şi s-o ţin acolo pentru totdeauna.

— Te aştept la cină, aşa că ai face bine să te grăbeşti.

Ea începe să râdă şi mă acuză că vreau să profit de calităţile sale incredibile de bucătăreasă, chiar şi atunci când comandă pizza. Eu nu neg, dar e o scuză extrem de bună să o aduc la uşa mea noapte după noapte.

— Ne vedem curând, îi spun înainte să închid.

Trag cu ochiul în sufragerie. Încă stau împreună şi sunt adânciţi în conversaţie. Îi privesc interacţionând şi mă întreb cum de i-a permis lui Sterling să se poarte în felul în care a facut-o? Ea emană bucurie când vorbeşte cu Noah, de ce nu s-a purtat la fel şi cu mine?

Capitolul 30
Josie

Au trecut trei săptămâni de când a plecat Nick. Chiar în noaptea în care mi-a spus că pleacă, s-a şi dus. Habar nu am unde. Pentru a-mi distrage atenţia de la toate problemele, a doua zi m-am dus la serviciu şi i-am dat Jennei o zi liberă. Când am ajuns acasă, am observat că şi-a luat toate lucrurile. Nu a avut prea multe, în mare parte doar haine, dar cel mai mult i-am simţit lipsa când am intrat în baie şi nu i-am mai văzut crema de ras şi periuţa de dinţi.

Mi-e dor de Nick. Mi-e dor de râsul lui, de alintările lui şi de senzaţia pe care o aveam atunci când mă îmbrăţişa în fiecare noapte. Nu am inima rănită. Am plâns doar în noaptea în care a plecat. Nu-i cinstit să am astfel de sentimente pentru el. A făcut ceea ce trebuia atunci când a plecat. În felul acesta, ne-a salvat relaţia. Vreau doar să ştiu dacă el e bine.

Noah şi cu mine vom petrece Crăciunul acasă la Liam, alături de Katelyn şi fetele ei. Vom fi o familie extinsă care încearcă să facă faţă pierderii unui prieten, tată şi soţ.

Împreună. Katelyn şi fetele decorează casa împreună cu Liam şi Noah. Liam a vrut să aştepte până ajung şi eu, dar le-am spus să înceapă fără mine. Oricum voi avea o mulţime de lucruri de făcut mai târziu.

Acum îmi dau seama că nu a fost o idee prea bună să-i dau Jennei o zi liberă. Avem mulţi clienţi. Nu că m-aş plânge de asta, dar nu mi-ar strica puţin ajutor în momentul ăsta. Băiatul care livrează comenzile sigur se va alege cu nişte bani în plus de Crăciun datorită bacşişurilor.

— Crăciun fericit, doamnă Potter!

— O, Crăciun fericit şi ţie, Josie! Ador să-ţi vizitez magazinul în perioada sărbătorilor. Faci o treabă excelentă cu florile şi decoraţiunile.

— Mulţumesc. Cu ce vă servesc astăzi?

— M-am gândit la un aranjament de trandafiri roşii şi crini albi, ca să adaug puţin contrast pe holul de la intrare.

— Sigur, doamnă Potter.

O las pe doamna Potter să se uite la crăciuniţe. Înainte să intru în camera frigorifică, ajut un alt client să găsească florile dorite. Iau trandafirii şi crinii, împreună cu alte flori festive, şi mă duc înapoi în magazin. O blondă înaltă aşteaptă la casă, dar având în vedere că nu are nimic în mâini, îi zâmbesc şi o anunţ că mă voi ocupa de ea într-o

clipă.

— Bună, scuză-mă, tu eşti Josephine Pres. Ton?

— Da, eu sunt.

Îi răspund în timp ce încep să aranjez florile doamnei Potter într-o vază de cristal. Ea este unul dintre clienţii mei fideli. Nu ştiu de ce, dar întotdeauna vrea să aibă flori proaspete în casă. Clienta nouă stă şi nu spune nimic, aşa că eu îmi văd de treaba mea. Termin aranjamentul doamnei Potter şi îl duc la casă. Văd că s-a hotărât să mai cumpere şi alte plante. După ce îi spun totalul şi ea plăteşte, o ajut să ducă tot ce a cumpărat la maşină.

— Mulţumesc, draga mea!

— Cu plăcere! Mulţumesc că aţi cumpărat de aici! înseamnă foarte mult pentru mine.

Mă sărută pe obraz înainte să urce în maşină. Mă grăbesc să intru în magazin pentru că e foarte frig afară. Îmi frec braţele ca să mi le încălzesc.

Încasez banii şi de la ceilalţi clienţi care aşteaptă în faţa tejghelei, apoi încep să lucrez la următoarea comandă în timp ce mă uit la cei rămaşi în magazin.

Blonda vine până la tejghea şi îşi pune geanta jos. Ochelarii de soare de pe creştetul capului îi ţin părul în spate. Arunc o privire spre geam să văd dacă a ieşit între

timp soarele, dar nu văd nici urmă de el. Turiştilor le place să iasă în evidenţă.

— Cu ce te pot ajuta? o întreb.

— Speram să putem sta de vorbă, spune ea.

Trebuie să mă uit din nou la ea, să mă asigur că nu o ştiu de undeva. Nu o cunosc.

— Ai vrut să faci o programare pentru planificarea nunţii sau pentru altceva?

Zâmbeşte când pomenesc de nuntă. Sigur e îndrăgostită.

— Nu cred că bărbatului meu i-ar plăcea să fac planuri de nuntă fără să-l întreb şi pe el.

— Atunci vei fi surprinsă să afli că pe majoritatea nu-i interesează astfel de lucruri.

Râdem la remarca mea. O să-şi dea seama şi ea că bărbaţii doar aprobă din cap şi spun „desigur, dragă, orice doreşti tu". Scot agenda şi mă uit la următoarea dată liberă.

— Nu va fi nevoie de o programare. Voiam doar să-ţi dau asta.

Îmi întinde un plic. E galben şi destul de uşor. Mă uit la expeditor. Este de la un avocat din Los Angeles. Probabil sunt documentele care atestă că Noah este moştenitorul

legal al lui Liam.

— Mulţumesc, îi spun, lăsând plicul deoparte.

— Nu eşti deloc curioasă să afli ce e în plicul pe care tocmai ţi l-am dat?

Se sprijină de tejghea, iar unghiile ei lungi şi roşii îmi atrag atenţia. Zâmbetul ei fals este diabolic, de parcă ar planifica ceva crunt, iar eu voi avea de suferit.

Iau plicul şi îl deschid. Scot hârtiile şi le citesc cu atenţie, în timp ce furia clocoteşte în mine.

Liam a făcut exact ceea ce a promis că nu va face. Pun hârtiile înapoi în plic şi îl bag sub tejghea, lângă poşeta mea.

— Ar fi trebuit să mi le trimiţi prin poştă. Ţi-ai irosit din timp să te deplasezi până aici.

Încerc să-mi găsesc ceva de făcut pentru că, de fapt, tot ce vreau este să-i alung pe toţi din magazin şi să mă duc la Liam să-mi iau fiul.

— E treaba mea să mă asigur că toate nevoile clientului meu sunt satisfăcute cum se cuvine.

— Ce client norocos! i-am răspuns eu, sperând că va pleca.

Şi-a făcut datoria. Nu mai trebuie să stea pe aici.

— Apropo, eu sunt Sam Moreno.

Îmi întinde mâna însă eu nu mă grăbesc să o accept. Nu am de gând să fiu prietenoasă cu ea. Îşi retrage mâna.

— În fine, eu sunt impresarul lui Liam. De acum înainte, eu mă voi ocupa de treburile privitoare la Noahi şi Liam. De asemenea, ultima pagină a documentelor pe tocmai ţi le-am dat este pentru un test de paternitate.

— Un ce? strig eu.

— Ei bine, doar nu te aştepţi ca cineva de talia lui Liam Page să dea bani pentru un copil care s-ar putea să nu fie al lui, nu-i aşa? Adică, sunt sigură că asta credeai că va face atunci când ţi-ai lăsat copilul în faţa uşii lui ca o curvă obsedată de bani. Vrei tu să-l storci de bani pe clientul meu, dar te pot asigura că nu voi permite aşa ceva.

— Ar trebui să pleci acum.

Îmi muşc limba ca să nu mă răstesc la ea. Sunt conştientă că ea doar îşi îndeplineşte atribuţiile pentru care a angajat-o Liam, dar tot vreau să-i scot ochii cu foarfecă şi să privesc cum faţa ei arogantă se umple de sânge.

Ea zâmbeşte, îşi ia poşeta şi părăseşte magazinul.

Clienţii încă zăbovesc pe aici, dar niciunul nu pare să conştientizeze cele întâmplate. Mă îndrept spre ei cu mult calm şi le spun că am o urgenţă şi că trebuie să închid mai

devreme. Le ofer o reducere la următoarea achiziţie şi le promit că o să deschid magazinul şi mâine. Din fericire, nu sunt prea supăraţi.

Conduc cu greu spre casa lui Liam. Nici măcar nu mi-am dat seama când a început să ningă, dar stratul proaspăt de zăpadă care acoperă drumul îngreunează circulaţia. Trag aer în piept ca să mă calmez în timp ce intru pe aleea lui.

Şi-a decorat exteriorul casei cu luminiţe albe. În fiecare fereastră sunt decoraţiuni luminoase sub formă de lumânare, exact cum am sugerat eu. O coroniţă verde cu o fundă mare şi roşie atârnă pe uşa de la intrare.

Observ pentru prima dată că numele meu este menţionat pe decoraţiunea cu Moş Crăciun amplasată pe verandă. Scrie că „aici locuiesc Liam, Josie şi Noah”. Îmi trec degetul peste numele noastre înainte să bat la uşă.

Uşa se deschide şi Liam stă în faţa mea. Pare confuz şi îşi arcuieşte sprâncenele.

— De ce baţi la uşă?

Ar fi trebuit să exersez ce aveam de gând să-i spun. Nu mă pot uita la el. Îmi vreau doar fiul.

— Am venit să-l iau pe Noah.

— Cum adică ai venit să-l iei? Avem planuri pentru diseară.

— Eu... lucrurile s-au schimbat. Trebuie să-mi duc fiul acasă, acum.

Liam iese pe verandă şi închide uşa în urma lui. E desculţ şi poartă un tricou şi o pereche de blugi. Sigur îi este frig.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

Fac un pas în spate ca să existe o oarecare distanţă între noi, dar el se apropie de mine. Scutur din cap. Nu mă pot uita la el. N-o voi face.

— Jojo, spune, în timp ce întinde mâna spre mine.

I-o dau la o parte.

— Nu-mi spune aşa!

— Ce dracu' s-a întâmplat?

Ochii lui sunt plini de mânie.

— Nimic, spun brusc. Îmi vreau fiul şi vreau să mă duc acasă.

— Vrei să zici fiul nostru.

Râd când îl aud spunând „nostru".

— Eşti sigur de asta, Liam Page?

Îmi aruncă o privire confuză şi rănită. Pot să văd suferinţa din ochii lui când îi spun pe numele de scenă.

— Despre ce naiba vorbeşti, Josie?

Nu mai rezist. Nu mai pot să stau şi să privesc cum face

el pe prostul. Scot plicul din poşetă.

— Despre asta! spun printre lacrimi în timp ce i-1 arunc în faţă. Ai făcut-o, chiar dacă mi-ai promis că nu o vei face. Am avut încredere în tine... din nou, şi tu mi-ai frânt inima.

Liam ia plicul din mâinile mele şi îl deschide. Citeşte prima pagină, apoi continuă cu celelalte. Se albeşte la faţă.

Când se uită la mine, văd teama din ochii lui.

Capitolul 31
Liam

De când m-am mutat aici, Josie a bătut doar o singură dată la uşa mea. Când am deschis şi am văzut-o în prag, am ştiut că ceva e în neregulă. Îmi dau seama că e supărată. Atitudinea ei e sfidătoare. E nervoasă şi nu ştiu ce am făcut, dar ştiu că e nervoasă din cauza mea.

Să ies pe verandă a fost probabil cea mai proastă idee pe care am avut-o săptămâna asta. E frig, ninge şi eu nu port şosete sau pantofi. Nici măcar nu am o geacă pe mine. Încerc să fiu politicos cu ea, dar tot ce vreau în momentul ăsta este să fug în casă, la căldură.

Nimic nu e mai frustrant decât o femeie care nu-ţi spune ce s-a întâmplat atunci când o întrebi. Îmi vine s-o prind şi să scutur răspunsul din ea. Stă în faţa mea cu umerii lăsaţi şi refuză să mă privească, să-mi arate ochii aceia frumoşi pe care îi pot citi ca pe o carte deschisă.

Deschid plicul galben pe care mi l-a aruncat în faţă. Ochii îmi fug peste cuvinte precum custodie, vizite, pensie alimentară şi rezident al statului California.

Ultima pagină mă lasă fără cuvinte. Scrie că eu cer un

test de paternitate care să determine dacă băieţelul numit Noah Michael Preston este fiul meu.

Josie îşi încrucişează braţele peste abdomen de parcă ar fi fost lovită în mod repetat. Nu se deranjează să-şi şteargă lacrimile care au început să curgă şiroaie pe faţa ei frumoasă, umbrită acum de dezamăgire şi totul din cauza mea. Nu e de mirare că vrea să-l ia pe Noah. I-am spus că nu o să-l iau niciodată pe Noah de lângă ea, dar aceste documente arată exact contrariul.

Eu nu vreau asta. Vreau ca noi să fim o familie. Nici măcar nu m-am gândit la aşa ceva când am aflat de existenţa lui Noah. Nu m-aş fi gândit la asta nici într-un milion de ani.

— De unde ai astea? îi cer să-mi spună.

Strâng în pumn hârtiile şi le mototolesc în timp ce le scutur. Ea îşi dă ochii peste cap şi se întoarce cu spatele, iar asta mă face şi mai furios.

— Vreau doar să-l iau pe Noah şi să plec acasă.

— Răspunde-mi!

Ea scutură din cap.

— Dă-mi odată fiul! strigă ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Nu pot, n-o voi face. Nu o să i-1 dau pe Nocfli fără să

primesc răspunsurile pe care le vreau de la ea. O iau de braţ şi o trag în casă. Opune rezistenţă şi se luptă cu mine în timp ce o trag prin bucătărie până la studioul meu. Este o cameră izolată fonic, aşa că putem să strigăm unul la celălalt fără ca Noah să ne poată auzi.

O împing în cameră şi trântesc uşa, încuind-o în urma noastră.

— Cine ţi-a dat hârtiile astea nenorocite, Josephine?

Urăsc să-i spun pe numele întreg, dar asta îi captează atenţia.

Este foarte înverşunată.

— Ştii, am crezut că putem încerca să-l creştem împreună pe Noah, dar m-am înşelat. Nu vreau banii tăi, Liam. Nu am nevoie de ei. Noah şi cu mine ne-am descurcat în tot acest timp fără ajutorul nimănui, aşa că nu trebuie să te îngrijorezi că te voi stoarce de bani.

— Josie...

— Nu, lasă-mă să termin!

Îşi ridică mâna şi se îndepărtează de mine cât poate de mult.

— Nu! strig eu la ea. Nu o să te las! Spune-mi cine ţi-a dat nenorocitele astea de hârtii. Nu au timbru, aşa că ştiu că au fost livrate personal. Sunt pe cale să mă pierd cu

firea, aşa că doar spune-mi odată.

— Ce contează?

— Contează pentru că e o porcărie afurisită! strig eu. Nu eu am făcut asta. Eu nu-mi doresc asta. Nu vreau să-l iau pe Noah de lângă tine sau din Beaumont.

Mă apropii de ea şi o lipesc de perete. Trupurile noastre se ating în timp ce îi iau capul între palme. Tot ce vreau este să o sărut. Să rup toate straturile de haine groase de pe ea şi să-i simt pielea pe a mea.

— Îl iubesc pe fiul nostru, Josie. Îl iubesc atât de mult! Nu aş face niciodată ceva care să-l rănească, iar luându-1 de lângă tine cu siguranţă l-aş răni.

Încerc să mă calmez. Ştiu cine e în spatele acestei mânării şi asta a fost picătura care a umplut paharul.

— O cheamă Sam.

Ea o spune atât de încet, încât abia o aud, dar când rosteşte numele Sam primesc răspunsul la toate întrebările mele.

— Ascultă-mă, spun ridicându-i bărbia ca să mă privească. Am cumpărat casa aceasta gândindu-mă la tine. Sunt aici pentru că aici este şi familia mea, tu şi Noah. Vreau să fiu cu tine. Sam este impresarul meu şi e clar că şi-a depăşit limitele. Nu înţeleg cum de ştie despre

existenţa lui Noah, dar voi afla. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te rănesc. Te iubesc, Jojo!

— Te rog, nu-1 lua de lângă mine! mă imploră ea.

Nu-mi place să o văd plângând. Urăsc să văd atâta disperare pe faţa ei. O s-o omor pe Sam pentru că i-a făcut asta lui Jo- sie... nouă, până la urmă. Nu avem nevoie de asemenea drame în vieţile noastre.

Îi aşez câteva şuviţe rebele de păr în spatele urechii. Ea se scufundă în atingerea mea, frecându-şi obrazul de palma mea aspră. Nu pot rezista tentaţiei. Îi sărut lacrimile până îi găsesc gura. O sărut de trei ori pe obraz, chiar lângă buze, apoi direct pe ele, testându-i reacţia. Mă acceptă. Mâinile ei mă trag mai aproape de ea.

Mă opresc brusc. O vreau, dar nu aşa.

— Nu mă vrei? şopteşte ea.

— Te vreau, atât de tare, dar nu aşa. Nu în studioul meu, unde ne poate vedea Noah.

Mă îndepărtez de ea şi mă uit în ochii ei albaştri.

— Vreau fiecare părticică din tine în viaţa mea, Jojo, însă doar atunci când eşti pregătită.

Urcăm scările ţinându-ne de mână, lăsând hârtiile în studio. Mă voi ocupa de ele mai târziu. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să-mi sun avocatul şi să-i zic să

le retragă. Nici măcar nu ştiu ce să fac în legătură cu Sam. O altă întrebare pe care trebuie să i-o pun avocatului este dacă o pot concedia. Cât o să mă coste să anulez contractul cu ea. De data asta, a mers prea departe.

Noah şi cu mine începem să instalăm bradul şi îl punem chiar în faţa ferestrei uriaşe care dă spre stradă. Josie intră în încăpere, iar pe chip i se citeşte reţinerea. Îi ştiu fiecare expresie pe care o are, iar aceasta de acum este ezitantă, de parcă ar păşi pe un teren minat. Trebuie să repar asta, şi repede.

Am aşezat intenţionat bradul puţin înclinat. Când ea pufneşte frustrată, eu îmi întorc capul şi îmi ascund zâmbetul.

Începe să ne dea indicaţii, spunându-ne ba la stânga, ba la dreapta, iar când nu o ascultăm, în cele din urmă renunţă. Ne lasă pe noi, bărbaţii, să ne batem capul cu sarcina dificilă de a monta drept bradul, în timp ce ea merge la bucătărie să pregătească aperitivele din seara asta. Katelyn, fetele, Harrison şi Quinn vor ajunge în curând la petrecerea noastră de decorarea bradului.

Bărbaţii Westbury însă vor chiuli de la asta. Noah şi cu mine ne furişăm prin spatele lui Josie în bucătărie. El o placheează dintr-o parte, iar eu din cealaltă. Când ea ţipă,

noi începem să râdem. Nu mă pot abţine să nu o sărut. Îl aud pe Noah cum chicoteşte şi pleacă din bucătărie, aşa că o sărut din nou. Ştiu că nu ar trebui, dar nu mă pot abţine, o iubesc.

O sărut a treia oară pe buze când uşa din faţă se deschide brusc. Katelyn strigă la fete să fie respectuoase. Josie mă dă la o parte. Asta ar trebui să-mi rănească sentimentele, dar nu o face. Ştiu că vrea să se concentreze asupra lui Katelyn în timpul sărbătorilor. Iau decizia să-i fac curte lui Josie. Are nevoie de romantism.

Când Josie şi cu mine aducem mâncare în camera de zi, copiii, asemenea unor vulturi, dau imediat atacul. Eu mă retrag ca să răspund la uşă. Harrison şi Quinn stau pe prag, amândoi întinzând câte un buchet de flori.

— Nu trebuia să vă deranjaţi, le spun, întinzându-mă după flori.

— Ei bine, tu chiar eşti o bestie sexy, spune Harrison în timp ce îşi flutură genele.

Îi invit înăuntru şi îi îndrum spre locul petrecerii. Josie şi Katelyn îşi ridică privirile şi zâmbesc atunci când intrăm în cameră.

— Ea e Josie a mea şi fiul nostru, Noah.

Arăt spre Noah, care îşi ridică privirea spre noi şi ne face

cu mâna.

— Încântată de cunoştinţă, Harrison! Bună, Quinn! spune Josie, aplecându-se la nivelul lui.

Quinn ne face cu mâna în timp ce se trage mai aproape de tatăl său, dar tot îi dă lui Josie buchetul de flori.

— Ştii că e florăreasă, nu?

— Taci din gură, Liam! Sunt foarte frumoase! Mulţumesc, Quinn!

Josie mă priveşte de parcă aş fi în mare încurcătură. Îmi cam doresc să fi profitat de ea la subsol dacă ştiam că îmi va arunca privirea asta.

— Harrison, aceasta este prietena noastră, Katelyn, şi fetele ei, Peyton şi Elle.

Ambele fete se uită şi zâmbesc înainte să se întoarcă la sortarea ornamentelor.

Katelyn dă mâna cu Harrison, iar el, cu o mişcare lentă, îi întinde buchetul. Ea acceptă florile şi începe să le miroasă.

— Bună! spune el, de parcă tocmai a alergat cinci kilometri.

— Rahat! zic eu, scuturând din cap.

Josie îşi mută privirea de la ei la mine, făcând ochii mari.

Îl bat pe Harrison uşor pe umăr şi râd. El se înclină puţin

în faţă, fără însă să-şi ia ochii de la Katelyn. În mod evident, Crăciunul tocmai a devenit interesant.

Capitolul 32

Josie

Mirosul cafelei mă trezeşte. Îmi îngrop faţa în pernă.

Mirosul persistent de aftershave Burberry îşi croieşte drum prin simţurile mele. Îmi amintesc sărutul lui Liam din studioul lui şi apoi cel din bucătărie. Mă întind după el. Vreau doar să-l simt, atingerea lui să-mi ardă pielea ştiind că el este singurul care poate stinge focul.

Partea lui de pat e goală şi rece. Brusc, mă ridic în capul oaselor. Lenjeria de pat este neatinsă. Perna lui lipseşte. Mă trag înapoi pe partea mea şi-mi acopăr faţa. Nu-mi vine să cred că un simplu miros poate readuce amintiri atât de intense.

— Eşti sigur că nu vom avea probleme? şoptesc eu, chiar dacă el m-a asigurat că părinţii lui sunt plecaţi.

Nu sunt doar la serviciu sau la magazin. Acum se află în avion şi vor merge într-o croazieră. Cum i-a convins să-l lase acasă, nu o să înţeleg niciodată, dar nici nu-mi pasă, deoarece îl am pe Liam doar pentru mine.

Deschide uşa garajului, cea care dă spre casă. Ne oprim puţin în bucătărie şi el scoate două sticle cu apă din

frigider. Urcăm scările ţinându-ne de mână, până ajungem în camera lui. Îmi întinde sticla cu apă şi trage de eşarfa de mătase pe care o aveam la gât. Vine în spatele meu şi mă sărută pe gât înainte să mă lege la ochi cu eşarfa.

— Ce faci?

— Ai încredere în mine, spune cu buzele pe pielea mea.

Am încredere în el. Cu toată viaţa mea.

Deschide uşa dormitorului său, îşi bagă mâinile sub tricoul meu, şi cu degetele mă îndrumă înainte. Uşa se închide zgomotos, făcându-mă să tresar. Acum, că nu mai pot să văd, restul simţurilor sunt în alertă.

Liamstă în spatele meu, respirând greoi. Când se îndepărtează, vreau să-l urmez. Aud un clinchet şi un miros de scorţişoară şi ceva dulce, cum ar fi nişte fursecuri, inundă camera.

Îmi ia sticla cu apă din mâini şi mă trage spre el. Mă ciocnesc de trupul lui, dar îl apuc de braţ să nu cad.

— Nu o să te las niciodată să cazi, Jojo.

Mă conduce în mijlocul camerei şi mă ia în braţe. Îmi mângâie obrazul.

— Ador când roşeşti, spune cu o voce răguşită.

Buzele lui le găsesc pe ale mele, cu nerăbdare şi dorinţă, în timp ce trage de eşarfă şi aceasta îmi cade de

pe ochi.

— Crăciun fericit, iubirea mea, spune, în timp ce mi se face pielea de găină.

Mă ridică, iar picioarele mele îi cuprind talia, în timp ce cu mâinile îi smulg hainele. Mă aşază uşor pe pat şi se retrage. Eu mă întind după el şi acest lucru îl face să râdă.

Privesc în jurul camerei. A decorat-o cu luminiţe de Crăciun şi un brad micuţ, care are câteva cadouri sub el.

— Pe care vrei să îl deschizi mai întâi? mă întreabă.

— Pe tine, spun în timp ce îl trag peste mine.

— Crăciun fericit!

Uşa se deschide şi sunt întâmpinată de cea mai frumoasă privelişte din lume: fiul meu şi bărbatul pe care încerc cu disperare să nu-1 iubesc. Mă ridic rapid în capul oaselor şi încerc să îndrept aşternutul.

Noah sare pe pat, cu o cutie micuţă în mâini. Liam îl urmează, aducând o cană de cafea. Se apleacă în timp ce mă întind după cafea şi-mi şopteşte la ureche „Crăciun fericit”. Vreau să-l trag spre mine, la fel ca ultima dată când am petrecut Crăciunul împreună, dar mă abţin.

— Acesta este pentru tine.

Noah îmi întinde cutia micuţă. Beau o gură de cafea înainte să pun cana pe noptieră şi atunci observ fotografia

înrămată, – cea în care suntem eu şi Noah. Nu ştiu când a făcut Liam poza, dar îmi creşte inima de bucurie când mă gândesc că eu şi Noah suntem primii şi ultimii oameni pe care-i vede înainte să adoarmă.

Îi zâmbesc lui Liam, care pare puţin jenat.

Cu siguranţă o să-l întreb mai târziu despre asta. Iau cadoul din mâna lui Noah şi dezleg panglica lată din mătase albă. Noah se aşază lângă mine, în timp ce Liam stă puţin mai departe. Ridic capacul cutiei negre. În interior, aşezat pe o catifea delicată, se află un pandantiv din diamant în formă de inimă.

— Uită-te ce are în interior, spune Noah.

Las cutia pe pat şi îmi folosesc unghia să deschid pandantivul. Se desface uşor. În interior găsesc o fotografie cu Noah şi zâmbetul lui ştirb.

— Mamă, ar trebui să te bucuri, nu să plângi.

— Sunt foarte fericită, Noah. Îţi mulţumesc foarte mult! îl ador.

El întinde mâna şi bate palma cu Liam.

— Ai avut dreptate, tată.

Noah sare din pat şi se îndreaptă spre uşă.

— Haideţi, oameni buni, a venit Moş Crăciun!

Liam începe să râdă şi se uită la uşă până când pleacă

Noah. De îndată ce îl aude jos, se apropie de mine. Îmi ia cutia din mâini şi scoate lănţişorul. Eu mă aplec spre el, îmi înclin capul şi aştept să-mi pună lănţişorul în jurul gâtului.

— Nerăbdătoare? mă întreabă.

Mă fixează cu privirea în timp ce mă uit în ochii lui. Îmi trag părul într-o parte. El se apropie de mine şi mirosul lui mă învăluie. Degetele i se plimbă pe pielea mea, urmărind forma lănţişorului peste claviculă.

Îmi întorc uşor capul, sperând să-i pot săruta buzele. El nu mă dezamăgeşte. Buzele lui se freacă uşor de ale mele.

— Liam, şoptesc eu.

Se retrage şi îşi freacă faţa cu mâinile.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că nu vreau să ne grăbim. Vreau ca tu să fii pregătită, nu să faci totul doar fiindcă Nick te-a rănit.

— Dar...

— Niciun „dar”. Ai fost cu el foarte mult timp şi tocmai v-aţi despărţit. O să fiu răbdător, Jojo.

Se ridică şi se apleacă deasupra mea. Trebuie să mă las pe spate ca să-l privesc.

— O să fii din nou a mea.

Odată ce Liam părăseşte camera şi ritmul inimii mele

revine la normal, mă ridic din pat şi mă îmbrac cu ceva deosebit. În momentul în care deschid uşa, aud că cineva îmi strigă numele.

Când intru în camera de zi, şapte perechi de ochi se holbează la mine. Aparent, eu m-am trezit ultima. Mă uit la brad şi îmi dau seama de ce s-au trezit toţi dis-de-dimineaţă. A venit Moş Crăciun şi a adus tot magazinul cu el. Nu ştiu de unde au apărut toate lucrurile astea, dar oricine a jucat rolul lui Moş Crăciun anul acesta i-a bucurat pe copii cât pentru un an întreg.

Liam îşi pune pe cap o căciulă de Moş şi începe să ne împartă cadourile. Entuziasmul i se citeşte pe toată faţa când dă peste propriul cadou. Rupe ambalajul şi asta îi face pe copii să râdă. Capacul cutiei zboară prin cameră, iar hârtia din interior se aşterne peste noi. Scoate un album foto şi începe să-l răsfoiască.

— Îţi place? îl întreb în timp ce se uită la pozele cu Noah, realizate în decursul a zece ani.

Se ridică în picioare şi fuge spre mine, apoi mă ia în braţe. Îl îmbrăţişez şi îmi îngrop faţa la pieptul lui, la fel cum face şi el.

— Îţi mulţumesc atât de mult! mormăie el cu buzele lipite de gâtul meu. Îl iubesc. Îl iubesc enorm, Josie!

— Cred că tatăl tău este îndrăgostit de mama ta, îi spune Quinn lui Noah.

Harrison şi Liam încep să râdă, la fel ca mine şi Katelyn.

Liam îşi reia îndatoririle de Moş, acordând o atenţie deosebită fiecărui copil.

Am ţinut-o de mână pe Katelyn toată dimineaţa. Din când în când, îşi şterge lacrimile. Unele sunt lacrimi de fericire, pentru că Liam le-a dăruit un Crăciun atât de special fetelor sale, iar altele sunt de tristeţe, pentru Mason.

După ce aruncăm toate ambalajele în şemineu, Katelyn şi cu mine mergem la bucătărie să preparăm cina. Copiii sunt împrăştiaţi prin casă. Elle rămâne cu noi, în timp ce Peyton se uită la televizor. Băieţii au ieşit afară să se joace cu noile lor arme de paintball, în timp ce Liam şi Harrison s-au retras în studio s-o dea tare. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar îl face pe Liam să zâmbească.

După ce terminăm de gătit cina, Peyton şi cu mine ne strângem în braţe pe canapea, în timp ce Katelyn şi Elle se cuibăresc pe un balansoar lângă şemineu. Când Liam se întoarce după o oră, plângându-se că el şi Harrison sunt înfometaţi, mă ofer să le fac eu ceva de mâncare. El mă urmăreşte în bucătărie şi mă trage uşor de păr.

— Ce faci?

Se apropie de mine şi îmi dă târcoale.

— Îmi place să văd că te simţi în largul tău în casa mea.

— Chiar aşa?

— Da. Trebuie să ieşim la o întâlnire.

— Cum rămâne cu aşteptatul şi răbdarea?

Îmi pierd toată stăpânirea de sine când sunt în preajma lui. Vreau să fiu cu el, dar înţeleg la ce se referă când vorbeşte despre situaţia cu Nick. E prea devreme, dar ştiu ce vreau. Îl vreau pe Liam. L-am vrut din ziua în care a intrat în magazinul meu.

Însă mi-e frică.

Liam ridică din umeri, iar degetele lui se joacă cu nasturii bluzei mele.

— O să am răbdare, dar vreau să petrec mult timp cu tine.

— Bine.

— Da? Ce zici de Revelion? Doar noi doi?

Stă atât de aproape de mine, încât am putea să ne sărutăm.

Mă aplec spre el exact în momentul în care soneria de la uşă îl face să-şi întoarcă privirea.

— Nu ai invitat-o pe mama ta, nu?

— Nu, cu siguranţă nu. Mă întorc imediat.

Mă sărută pe obraz, lăsându-mă frustrată şi singură.

— Bună, iubire!

Înlemnesc când aud aceeaşi voce din ziua anterioară. Traversez în linişte holul.

— Sam, ce...

— Oh, Doamne! exclam în timp ce-mi acopăr gura cu mâna.

Capitolul 33

Liam

A fost cea mai frumoasă dimineaţă pe care am avut-o de multă vreme, de la momentul în care Noah şi cu mine am trezit-o pe Josie şi i-am oferit cadoul ei, până la deschiderea cadoului meu. Abia aştept să petrec ore întregi răsfoind albumul foto primit de la ea. Chiar dacă eu nu apar în fotografii, contează foarte mult pentru mine să am poze cu Noah de când era bebeluş, de când a început să meargă sau de când a îmbrăcat primul lui costum de Halloween.

Ştiu că i-am spus lui Josie că pot să am răbdare, dar nu sunt sigur că reuşesc. Când am văzut-o în patul meu, cu părul lung şi întunecat răsfirat peste pernă, am vrut să o fac a mea. Am ştiut că sunt terminat în momentul în care am urcat scările plângându-mă că mi-e foame, iar ea s-a oferit să ne facă ceva de mâncare mie şi lui Harrison.

Văzând-o cum se mişcă prin bucătăria mea de parcă ar fi acasă la ea, mă face să o vreau aici în fiecare zi, dar mi-e frică. A fost cu Nick foarte mult timp şi nu poţi să uiţi pur şi simplu de acele sentimente.

Cred că ştiu cum stă treaba.

Am încercat.

Sunetul soneriei mă împiedică să fac o mişcare greşită. Deschid uşa şi văd că persoana din prag e întoarsă cu spatele, dar aş recunoaşte oricând părul acela blond. Se întoarce şi îmi zâmbeşte în timp ce intră în casă.

— Bună, iubire! spune ea.

Îi dau peste mână când vrea să-mi atingă faţa cu unghiile ei false.

Ea doar ridică din umeri şi îşi descheie paltonul. Este îmbrăcată doar cu un sutien minuscul şi chiloţi. Ciorapii îi sunt prinşi de nişte jartiere. A fost o vreme când am crezut că sunt sexy, dar vremea aceea a trecut.

— Sam, ce...

— Oh, Doamne!

Mă întorc când aud icnetul lui Josie. Nu are o privire furioasă, ci mai degrabă rănită. Fuge pe scări şi trânteşte uşa de la dormitorul meu, iar pocnetul mă face să tresar.

— Acoperă-te! Sunt şi copii în casă!

Mă îndepărtez de ea şi mă îndrept spre sufragerie. Nu vreau să se apropie de camera de zi, acolo. Unde sunt Katelyn şi fetele. Katelyn apare după colţ şi îmi face semn că se duce sus. Dau din cap şi mă pregătesc pentru ceea ce

trebuie să fac.

— Aşază-te, Sam, trebuie să vorbim. Şi ţine haina pe tine.

Iau loc vizavi de ea, la o distanţă suficientă cât să nu o lovesc şi nici ea să nu mă poată atinge.

— Am vorbit cu Brandon ieri.

— Şi eu, spune ea fericită.

— A fost ziua în care mama copilului meu a apărut la uşa mea şi mi-a cerut să-i înapoiez fiul.

— M-am ocupat eu de tot, iubire.

— Sam, nu sunt iubirea ta şi nu voi fi niciodată. Ce ai făcut a fost complet greşit. Nu m-am îndoit niciodată de faptul că Noah e copilul meu. De asemenea, nu-i vreau custodia.

Josie nu a fost o fată oarecare pe care am întâlnit-o în culise, după un concert. A fost iubita mea. Cum de ai aflat despre Noah?

Ea ridică din umeri şi începe să-şi studieze unghiile. Îi ştiu jocul. Acesta se numeşte „ştiu răspunsul, dar nu ţi-1 spun”. Lovesc cu palma în masă ca să-i atrag atenţia.

— Am colaborat cu agenţia tatălui tău de când mi-am început cariera şi niciodată nu am pus la îndoială integritatea Armei lui, dar în momentul de faţă slujba ta

depinde de asta. Îţi sugerez să-mi răspunzi.

— Nu am ştiut că vrei copilul ăla, mormăie ea.

— Ce-ai spus?

Sam îşi dă ochii peste cap şi oftează. Se preface că e plictisită.

— Când ţi-ai început cariera, cineva a sunat la agenţie pretinzând că te cunoaşte. Am ataşat mesajele la dosarul tău.

Îmi muşc interiorul obrazului şi strâng pumnii.

— Ai ştiut că am un fiu şi nu mi-ai spus?

— Tata a zis că ar dăuna imaginii tale.

— LA NAIBA, E FIUL MEU!

Mă ridic şi încep să mă plimb prin cameră în timp ce mă iau cu mâinile de cap.

— Mi-a spus că a sunat şi că a lăsat mesaje. Tu i-ai răspuns şi ai ascultat cum te imploră. Chiar atât de nenorocită eşti, Sam? Femeia care te-a sunat era iubita mea. Era însărcinată şi speriată, dar tu ai ignorat-o. Mi-ai ascuns existenţa fiului meu. Dumnezeule, cât de lipsită de inimă poţi să fii?

— Taţi a făcut ce era mai bine pentru tine.

— Eşti concediată! Am terminat-o cu tine! Ieşi afară din casa mea!

— Liam...

— Nici să nu te gândeşti!

Îmi ridic mâna ca să tacă dracului din gură.

— Am spus că am terminat-o! Dispari de aici!

— Ai nevoie de mine.

— Nu, nu am! Ieşi! Afară!

— L-ai auzit.

Mă întorc şi o găsesc pe Josie sprijinită de tocul uşii. Stă cu braţele încrucişate şi se vede că a plâns.

— Aceasta este casa noastră şi tu trebuie să pleci. Nu eşti bine-venită aici.

— Asta e ceea ce vrei, Liam?

Nu mă pot abţine. Îi zâmbesc lui Josie şi îi fac cu ochiul.

— Da, ea e şefa. Dacă spune să pleci, atunci trebuie să pleci. Brandon îţi va trimite contractul de reziliere până ajungi la maşină.

Îmi scot telefonul şi îi trimit un mesaj avocatului meu să finalizeze documentele la care a început să lucreze ieri.

— O să-ţi pară rău!

Mă apropii de ea.

— Deja îmi pare rău de ultimii zece ani petrecuţi alături de tine şi de tatăl tău, aşa că nu, nu o să-mi pară rău.

Sam se ridică şi se îndreaptă spre uşă. Se uită la mine şi

scutură din cap. Ştiu că este pe cale să plângă, dar nu-mi pasă. De îndată ce se închide uşa, o iau pe Josie în braţe şi o ţin de parcă ar fi ultima mea şansă să fac asta.

— Îmi pare atât de rău! Nu am ştiut. Îmi pare atât de rău că nu am fost alături de tine, îi repet întruna.

Mă mângâie pe păr, să mă consoleze, când eu ar trebui să îngenunchez în faţa ei, implorând iertare. Cu un singur mesaj, toate acestea puteau fi evitate.

Katelyn şi Harrison urmăresc toată scena. Harrison a început să aplaude când s-a trântit uşa. Ştiu că nu a plăcut-o niciodată, dar Sam ne aducea bani. Bănuiesc că va trebui să ne dăm seama cum să facem şi noi asta.

— Ei bine, asta a fost interesant, spune Katelyn.

Harrison se uită la ea cu un zâmbet mare pe faţă. Trebuie să-i spun să se abţină când vine vorba de Katelyn.

— Doar ca să ştii, dacă ai nevoie de un impresar sau ceva de genu' ăsta, probabil te-aş putea ajuta eu, pentru un timp.

— Eşti angajată, spune repede Harrison, facându-ne pe mine şi pe Josie să izbucnim în râs.

Scutur din cap şi-mi trag prietenul departe de noua lui obsesie. Deşi, dacă Katelyn se va decide să mai iasă vreodată cu un bărbat, Harrison ar trata-o cum se cuvine.

Harrison şi cu mine ieşim din studio după ce se întunecă, îmi spune noapte bună în timp ce îl cară pe Quinn, care i-a adormit în braţe, sus la etaj.

Eu rămân în bucătărie şi mă pregătesc să curăţ resturile de la cină. Le-am spus lui Josie şi lui Katelyn că o să strâng eu, din moment ce ele au pregătit o cină întreagă şi desert pentru toată lumea. Când aprind lumina, nu găsesc niciun vas în chiuvetă sau pe bufet. Mă uit prin jur şi văd amprenta lui Josie peste tot: flori proaspete pe pervaz, cremă de mâini lângă chiuvetă şi, cel mai evident lucru, cănile inscripţionate cu „mama” şi „tata”, primite de la Noah. Le-a aşezat una lângă alta, lângă filtrul de cafea, pe care l-a pregătit deja să pornească mâine-dimineaţă. Asta poate însemna un singur lucru.

Josie are de gând să rămână peste noapte.

Asta înseamnă că dorm pe canapea.

Sting lumina din bucătărie şi mă asigur că uşa din spate este încuiată. Verific de asemenea şi uşa din faţă, apoi sting celelalte lumini rămase. Decid să las aprinse doar luminile în formă de lumânare de pe pervazul ferestrelor. Sper că Josie încă e trează, să putem vorbi.

Nu prea am vorbit de când a plecat Nick şi vreau să ştiu la ce se gândeşte. Uneori se comportă de parcă ar vrea să

fim împreună, iar apoi nu suportă să stea în aceeaşi cameră cu mine. Nu vreau să o forţez, dar nici nu vreau să dorm pe canapea.

De asemenea, mă preocupă, chiar dacă nu ar trebui, relaţia dintre Nick şi Noah. Noah nu a spus nimic despre plecarea bruscă a lui Nick şi m-a văzut sărutându-i mama. Nu acesta este exemplul pe care vreau să i-1 dau. Vreau ca el să înveţe limitele şi respectul faţă de femeile care sunt într-o relaţie cu un alt bărbat. Eu nu am procedat aşa cu Josie. Desigur, lui Liam Page nu i-a păsat niciodată de asta. Dar lui Liam Westbury îi pasă.

Josie stă pe canapea şi răsfoieşte albumul meu foto. Are picioarele acoperite cu pătura bunicii ei, iar în poală i s-a cuibărit motanul fără nume. Răspândeşte o strălucire aparte. Şi-a legat părul închis la culoare cu panglica albă pe care a folosit-o Noah la împachetarea lănţişorului ei. Mă sprijin de perete şi mă uit la ea cum studiază fiecare pagină. Din când în când, îi apare câte un zâmbet pe faţă.

— Ai de gând să stai acolo şi să mă priveşti?

Mă îndepărtez de perete şi mă apropii de ea. Închide albumul şi îmi face loc pe canapea. Mă aşez alături şi îi trag picioarele în poala mea. Motanul reacţionează nervos. Josie râde şi îl pune pe podea.

— Îmi place să mă uit la tine. Am mult timp de recuperat.

— Nu cu mine, îmi răspunde încet.

— Ba da, cu tine. Am ratat atât de multe. De exemplu, ziua în care ţi-ai deschis florăria sau cum ai ajuns să o numeşti „Fantezii florale”. Am ratat ziua în care l-ai născut pe Noah şi l-ai văzut pentru prima dată. Am ratat poftele tale din timpul sarcinii şi alăptatul în toiul nopţii. Nu o să mi-o iert niciodată că nu am fost acolo, Josie. Niciodată. Ştiu că eşti gata să-mi zici că e în regulă, dar nu e. Am avut încredere în oameni nepotriviţi şi am acceptat să mă las în grija lor când, de fapt, am părăsit singura persoană care m-ar fi îngrijit cel mai bine. Am fost egoist şi speriat şi, în loc să vorbesc cu tine, eu am fugit. Dar îţi promit că nu am să mai fug. Încă sunt egoist, însă doar atunci când vine vorba de tine şi Noah. Am mulţi ani de recuperat şi plănuiesc să-mi petrec fiecare zi din viaţa mea asigurându-mă că amândoi ştiţi cât de mult vă iubesc.

Josie îşi împleteşte degetele cu ale mele.

— Încerc să nu te iubesc. Îmi spun că ăsta e doar un alt spectacol pentru tine, ca să-l faci pe Noah fericit. Mi-e atât de frică că o să vin aici într-o zi şi o să aflu că ţi-ai văzut de viaţa ta pentru că mie mi-a luat prea mult timp să mă

decid ce vreau de la noi.

Ştiam că aşa se va simţi, tocmai de aceea nu am făcut presiuni asupra ei.

— De când te-am părăsit în camera de cămin, te-am căutat în fiecare zi a vieţii mele. La fiecare spectacol, bar sau apariţie în media. M-am gândit că sigur îţi vei face apariţia undeva. Dar nu te-am văzut niciodată, nici măcar pentru o secundă. Când am citit despre Mason, am ştiut că trebuia neapărat să vin. Mi-am spus că o să dau o fugă până aici, apoi o să plec. Vin şi plec, şi nimeni nu va şti că am fost aici. Dar până la urmă am venit mai repede cu câteva zile doar ca să te văd, să mă conving că am luat decizia corectă când te-am părăsit.

— De ce ai plecat? Nu mi-ai spus niciodată.

Întrebarea aceea îngrozitoare, cea pe care nu ar trebui să mi-o pună. Ar fi trebuit să-i explic eu în prima zi când am văzut-o în florărie.

— Când am ajuns la facultate..., încep eu să spun, scuturând din cap şi simţindu-mă prost. Acum, că sunt adult, aş fi procedat diferit. Doamne, Josie, a fost atât de naşpa! Mason ar fi trebuit să vină cu mine. Vreau să spun că noi am planificat tot, apoi el s-a răzgândit. Eu am fost acolo, dar el nu. Şi nici tu. M-am simţit singur şi am urât

totul. Într-o zi, în timp ce stăteam în camera mea, plângându-mi de milă, am primit un apel telefonic. Mi-a spus că numele ei e Betty Addison şi eram atât de confuz, până când mi-a zis că ea e bunica mea.

În timp ce povestesc, o mângâi pe mână.

— Dorea să luăm prânzul împreună şi să vorbim, aşa că am acceptat. Nu aveam nimic de pierdut şi niciodată nu am avut ocazia să o cunosc, aşa că m-am întâlnit cu ea. Am petrecut o săptămână împreună, am luat prânzul, am vorbit şi ne-am cunoscut. Mi-a spus lucruri despre mama şi de ce nu au mai vorbit una cu alta. Am aflat multe în acea săptămână. M-a întrebat ce aş fi vrut să mă fac dacă nu alegeam să devin fotbalist. „Care-i pasiunea ta, Liam?”, m-a întrebat ea. I-am spus că muzica. Am petrecut mult timp în campus la karaoke şi mi-a plăcut la nebunie ce am simţit.

— Îmi doresc să fi ştiut cât de tare iubeai muzica.

— Ai avut un vis şi eu nu am vrut să ţi-1 schimbi din cauza mea. Am făcut mereu ce trebuia, dar Betty m-a invitat la Los Angeles, aşa că am mers acolo şi mi-a plăcut. Am ştiut că am luat cea mai bună decizie pentru mine, chiar dacă asta a însemnat să distrug relaţia noastră. Nu m-am aşteptat niciodată ca în acea zi să-l întâlnesc pe

Noah la toaletă, dar a fost soarta sau ceva de genul ăsta care mi-a şoptit că viaţa mea este în Beaumont. M-am dus direct la florăria ta şi am aşteptat. M-am uitat după tine şi, de îndată ce te-am văzut, am ştiut că o să ajung să-mi urmăresc iubita, aşteptând să te întorci şi să vezi... adevărata mea faţă şi să mă iubeşti pentru ceea ce sunt şi nu pentru ceea ce am făcut. Stau în faţa ta, Jo- sie. Tu trebuie doar să te întorci.

Capitolul 34
Josie

Aş putea intra cu uşurinţă într-o rutină alături de Liam. Dar cât de curând e prea curând? Există vreo carte cu reguli pe care ar trebui să le urmez?

Liam şi cu mine nu am locuit niciodată în aceeaşi casă. Nu am mers la facultate împreună şi nu am avut ocazia să dormim unul lângă celălalt. Să fiu aici, să împart acelaşi spaţiu cu el îmi creează o senzaţie de linişte. Chiar şi zidurile par să emane căldură în prezenţa lui.

Nu am mai plecat de la Crăciun. Nu am discutat despre şederea mea aici. Pur şi simplu, am rămas. Cred că asta mă face să semăn puţin cu Nick. În primele nopţi, Liam a dormit pe canapea sau în studioul lui, până când nu am mai putut suporta asta. Într-un final, am prins curaj şi l-am chemat sus, să doarmă cu mine în pat. Am dormit îmbrăţişaţi întreaga noapte. Mâna lui nu s-a dezlipit de pe trupul meu.

Aparent, avem o relaţie platonică, chiar dacă ştiu că mă doreşte la fel cum îl doresc şi eu.

Mi-e groază să mă întorc acasă. Şcoala începe în câteva

zile şi, chiar dacă a fost o vacanţă frumoasă, realitatea se încăpăţânează să revină în viaţa mea. I-am surprins pe Liam şi pe Harrison vorbind despre o posibilă mutare în Beaumont. Asta m-ar face fericită, deoarece ar însemna că Liam nu mai trebuie să facă naveta până la serviciu. Şi cred că Harrison a făcut o pasiune pentru Katelyn. Nu există urmă de îndoială că o place şi văzând cum s-a purtat cu gemenele în timpul Crăciunului, deşi mi-e greu să spun asta, ştiu că Mason ar aproba această relaţie.

Astăzi, Liam mi-a promis o noapte de dezmăţ. Spune că am pierdut deja prea multe revelioane împreună. Când l-am întrebat ce se va întâmpla la noapte, el doar a zâmbit şi a plecat. Aş minţi dacă aş spune că nu înnebunesc de curiozitate.

Noah e în maşină, pregătit pentru călătorie, dar drumul până la părinţii mei se dovedeşte a fi foarte stresant. Nu au fost prea fericiţi de întoarcerea lui Liam, nu că i-aş putea învinovăţi. Din cauza implicării lui în viaţa lui Noah, ei au ajuns doar pe locul doi. Nu se pune problema că nu-i vreau prin preajmă, dar având în vedere circumstanţele, m-am gândit că e mai bine să-l las pe Liam să-l cunoască pe Noah fără ca părinţii mei să-l răstignească.

Nu pot să-mi învinovăţesc părinţii pentru sentimentele

lor. Ei au fost nevoiţi să mă adune de pe jos şi să aibă grijă de o adolescentă însărcinată. Mama a fost alături de mine la spital şi m-a ţinut de mână atunci când l-am născut pe Noah, deşi Liam trebuia să facă asta. Părinţii mei sunt înverşunaţi, înţeleg asta, dar oamenii se pot schimba.

De la Ziua Recunoştinţei, aceasta va fi prima oară când îmi voi revedea părinţii. Tocmai s-au întors dintr-o croazieră. Le-am spus despre Nick într-un e-mail. Nu aşa am vrut să le comunic că iubitul meu cu care am fost împreună timp de şase ani a plecat, dar nici nu am vrut ca ei să afle prin intermediul bârfelor din oraş.

Observ că tata ne aşteaptă pe verandă atunci când intrăm pe alee. Noah coboară din maşină chiar înainte să opresc motorul şi îi sare în braţe. Dacă Noah nu ar avea nouă ani, aş zice că e încântat să-şi vadă bunicii, însă am sentimentul că e mai bucuros de al doilea Crăciun pe care urmează să-l aibă.

Car o grămadă de cadouri în casă. Ador mirosul casei părinţilor mei, pâinea proaspăt coaptă, şi toate plăcintele şi prăjiturile care ies mereu din cuptorul mamei creează o atmosferă primitoare.

— Crăciun fericit şi un An Nou cât mai bun! spun când intru în casă.

Părinţii mei deja stau pe canapea, ascultându-1 pe Noah cum le povesteşte despre cadourile primite de Crăciun şi despre noul său amic, Quinn. De fiecare dată când îi pronunţă numele lui Liam, tata se uită la mine. Am ştiut că situaţia va fi tensionată, dar până la urmă e vorba de viaţa mea şi eu am luat cea mai bună decizie pentru mine şi fiul meu. Ar trebui să fiu respectată, nu să mă facă să cred că am făcut ceva greşit.

După ce terminăm de vorbit, e timpul să ne oferim cadourile. Noah este îngropat sub un morman de cadouri primite de la părinţii mei.

— Pot să le deschid? întreabă Noah.

Tata începe să râdă şi îi dă permisiunea să rupă ambalajele. Nu-mi place felul acesta de a sărbători Crăciunul, e prea rapid şi cadourile nu mai au acelaşi farmec. Eu îmi las cadourile pe podea şi mă uit la Noah. La fel ca în fiecare an, am primit fuste, pulovere şi eşarfe.

— O, super! O maşină cu telecomandă! Tatei o să-i placă.

Tatăl meu mormăie ceva şi iese din cameră. Mă ridic şi îl urmez în bucătărie. Se sprijină de marginea bufetului şi murmură ceva doar pentru sine.

— Tată, spun în timp ce îi ating umărul.

Se ridică şi mă priveşte cu tristeţe în ochi.

— Ştiu că eşti supărat pe Liam, dar nu-1 poţi lăsa pe Noah să te vadă sau să te audă aşa. El ştie doar că Liam este tatăl lui.

El chiar încearcă să-şi clădească o relaţie cu Noah, iar noi trebuie să îi susţinem. Ştiu că nu-ţi place, dar vreau măcar să te prefaci, de dragul nepotului tău.

— O să te rănească, Josephme.

Scutur din cap.

— Nu, tată, nu va face asta!

— Asta nu poţi să...

— Ştiu asta fiindcă aşa simt. Lucrurile stau diferit. Nu a ştiut de existenţa lui Noah. Ar fi trebuit să-i vezi faţa când a aflat de el. Am ştiut în acel moment că ar fi fost alături de noi, tati. Ştiu asta cu toată inima.

Îl trag pe tata spre mine şi îl îmbrăţişez. A fost susţinătorul meu atât de mult timp! Ştiu că îi este teamă că Liam o să-şi ia tălpăşiţa, dar trebuie să am încredere în ce-mi spune inima.

Restul după-amiezii decurge bine, chiar dacă atunci când Noah îl pomeneşte pe Liam, tata se chinuie să nu se încrunte şi zâmbeşte fals. Nu-mi pot imagina cum se simte. A fost acolo când am avut cea mai mare nevoie de

el, dar acum am nevoie de Liam.

Chiar şi Noah are nevoie de Liam. Are nevoie de tatăl lui şi, chiar dacă l-a avut pe Nick, nu pot să ignor legătura imediată care s-a creat între Liam şi Noah. Mi-am dat seama de existenţa ei când i-am văzut împreună pentru prima dată. Noah a ştiut că Liam e tatăl lui şi l-a tratat ca atare, fără să spună cuiva. Ştiu că iau decizia corectă.

După ce servim cina mai devreme, îi dau un sărut de despărţire lui Noah. Promit să vin după el mâine şi să-l duc la petrecerea anuală a echipei de fotbal a liceului, care se ţine acasă la Katelyn. Părinţii mei nu mă întreabă ce planuri am pentru seara asta, dar în timp ce plec tata îmi şopteşte să am grijă.

Mi se pare ireal să mă întorc în casa mea. Când deschid uşa, înăuntru este frig şi neprimitor. Pentru prima dată, mă uit la pereţi şi constat că sunt monotoni. Necesită o zugrăvire completă, chiar dacă abia i-am vopsit în primăvară. Totul arată lipsit de viaţă. Ştiu că dacă vreau să fiu cu Liam, trebuie să-i demonstrez asta. Cuvintele nu vor fi de ajuns, cel puţin nu pentru el. Trebuie să simtă în adâncul inimii lui că îi sunt devotată. Vrea ca noi să fim o familie, şi eu vreau acelaşi lucru. Nu mai doresc să-mi petrec nicio noapte departe de el.

Am aşteptat de când aveam cincisprezece ani să am ocazia să mă trezesc în braţele lui în fiecare zi. Şi ce dacă am luat o pauză zece ani? Acum am ocazia mult dorită şi trebuie să profit de ea.

Fac un duş rapid şi am grijă să nu-mi ud părul, ca să-i pot ondula vârfurile. În seara aceasta am ales să port o rochie metalizată de un albastru regal, cu un umăr dezgolit. Katelyn şi cu mine am găsit-o la reducere după Crăciun şi nu am putut s-o las în magazin. Mâinile îmi tremură în timp ce îmi aplic machiajul. Am greşit deja de prea multe ori şi tot trebuie să-l reiau. Ultima dată când am mai fost atât de agitată eram la prima mea întâlnire cu Liam. Desigur, orice fată are emoţii când merge la primul bal, dar eu am simţit totul mult mai intens şi la fel simt şi acum.

Vreau ca totul să fie perfect.

Mă spăl pe faţă şi încep din nou să mă machiez, sprijinindu-mă de chiuvetă pentru că abia pot să stau în picioare fără ca genunchii să nu-mi tremure. Îmi pun căştile şi ascult o melodie liniştitoare. Respir adânc ca să mă calmez şi mă concentrez pe machiajul ochilor.

Îmi ia mai mult decât de obicei să mă machiez şi să-mi aranjez coafura. Îmi prind părul în partea opusă umărului

care urmează să fie dezgolit. Îmi pun cerceii cu diamante în formă de lacrimă şi sunt pregătită să-mi îmbrac rochia. Când mă uit în oglindă, încep să-mi imaginez diferite scenarii. Dacă nu o să-i placă rochia? Dacă o să creadă că mă străduiesc prea tare să-i atrag atenţia? Poate că ar trebui să merg doar în blugi şi cizme de cowboy. Mereu i-a plăcut stilul.

Dar asta a fost înainte ca el să plece la Hollywood şi să devină celebru. Înainte să aibă femei superbe la picioarele lui, în rochii mult mai scurte decât a mea. Scutur din cap ca să-mi scot imaginea din minte şi încerc să mă încurajez. Nu pot să gândesc aşa, deoarece, dacă o fac, ştiu că o să cedez nervos până ajung la Liam. Iau rochia de pe umeraş cu mare atenţie şi o îmbrac. Îmi pun nişte pantofi cu toc şi inspir adânc înainte să mă privesc în oglindă. Stau în faţa oglinzii, cu ochii închişi, imaginându-mi că Liam mă priveşte. În mintea mea, el îmi zâmbeşte în timp ce îşi plimbă ochii peste trupul meu. Îşi aminteşte cum se simte pielea mea sub atingerea lui şi cum buzele lui mă fac să freamăt. Mă trage spre el şi mă duce la etaj. Urmează să petrecem noaptea noastră, deoarece el ştie că sunt pregătită.

Pregătită pentru el şi nimeni altcineva.

Palmele îmi transpiră şi mă ia un val de căldură. Deschid ochii şi mă uit la femeia din oglindă. Mă priveşte de acolo o fată pe care o cunoşteam cândva, cea care strălucea de fiecare dată când urma să se vadă cu iubitul ei. Pare fericită.

Încerc să nu accelerez în timp ce mă îndrept spre casa lui Liam. Sunt agitată şi inima îmi bate cu putere. Mâinile îmi tot alunecă de pe volan. Piciorul ratează de multe ori pedala de acceleraţie. Sunt un pericol pentru oamenii de pe şosea, dar nu pot să mă grăbesc. În minte am doar imaginea mea alături de Liam, în timp ce facem dragoste. Trebuie să-l fac pe Liam să mă dorească la fel de tare cum îl doresc şi eu.

Liam deschide uşa înainte să pun eu mâna pe clanţă. Înghit în sec când îl văd. Este îmbrăcat în negru, din cap până-n picioare. Are mânecile cămăşii suflecate, lăsând la vedere tatuajele de pe antebraţe. Îmi umezesc buzele gândindu-mă că o să pot atinge cu ele fiecare tatuaj. Poartă o brăţară neagră din piele pe încheietura mâinii drepte, iar pe cealaltă un ceas. Pe ambele vreau să le dau jos, ca să nu fie vreun obstacol în momentul în care o să-l ating. Ochii albaştri i se întunecă atunci când mă priveşte. Când îşi linge buzele, genunchii mi se înmoaie şi trebuie să

mă ţin de tocul uşii ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu ştiu dacă partenerul meu este Page sau Westbury, dar cred că în seara asta mi-ar plăcea să ies cu Liam Page.

Capitolul 35
Liam

Deschid uşa înainte ca ea să aibă ocazia să o facă. Ziua mea a fost tare proastă de când a plecat. Nu ştiu cum m-am obişnuit atât de repede cu prezenţa ei aici, dar am facut-o. Să mă trezesc lângă ea în aceste zile a fost nemaipomenit. Să o ţin în braţe în timp ce doarme şi să-i simt trupul lângă al meu este de nedescris. De multe ori am vrut să o am, să o fac a mea, dar m-am abţinut. Trebuie să procedez corect. Doar că nu ştiu cât de mult mai pot rezista.

O sorb din priviri, îi admir fiecare centimetru al trupului tonifiat. A fost o vreme când mi-a permis să mă bucur de ea după pofta inimii, când m-a implorat să o ating. Vreau să retrăiesc acele momente şi să le transform din nou în realitate.

Poartă tocuri mai mici decât majoritatea femeilor. Îmi place asta. Îmi dă posibilitatea să o trag spre mine şi să o privesc de sus. Vreau să fac asta întreaga noapte. Rochia aleasă împreună cu Katelyn, cea cu care m-a tot tachinat, îi lasă picioarele dezgolite. Îmi imaginez cum bag mâinile

sub tivul rochiei, o strâng cu putere şi o trag spre mine. Trebuie să-mi închid ochii timp de un minut, să-mi limpezesc gândurile, pentru că altfel nu mai părăsim casa. Sunt singur în seara asta, aşa că pot să profit de ocazie fără remuşcări ulterioare.

Rochia pe care o poartă îi lasă un umăr descoperit, care mă ispiteşte să-l sărut. Nu că o mânecă sau o bretea m-ar fi oprit, dar cu atâta libertate, s-ar putea să nu am nevoie de şampanie ca să sărbătoresc trecerea în noul an. Josie mă îmbată cu simpla ei prezenţă.

Nu există altă femeie mai sexy decât cea care stă în faţa mea.

M-am gândit mult la seara asta. Nu am ştiut unde să o duc. O parte din mine voia să o ducă la Los Angeles şi să o etaleze în faţa tuturor. Am fost invitat la mai multe petreceri şi oricare dintre ele mi-ar fi dat posibilitatea să mă mândresc cu ea. Dar asta implică şi prezenţa paparazzilor şi nu sunt sigur că este pregătită sau că îşi dă seama ce fel de viaţă va avea alături de mine. Când mă gândesc la fotografia ei răspândită în toate revistele de cancan, mi se face rău. Acum că am concediat-o pe Sam, trebuie să angajez pe cineva care să se ocupe de partea publică a vieţii mele.

M-am decis să o duc la barul lui Ralph. Ştiu că e de prost-gust, dar e aproape, şi dacă ne hotărâm să bem, putem să facem o plimbare pe jos până acasă. Deşi, la-cum arată ea în seara asta, s-ar putea să ne oprim de câteva ori în diverse locuri foarte familiare.

Când zâmbeşte, ochii îi strălucesc. O apuc de mână şi o trag în casă. Aş vrea s-o întreb atât de multe lucruri, dar cuvintele par inutile în acest moment, mai ales când putem comunica folosindu-ne de corpurile noastre. Îmi trec degetele prin părul ei, dându-i la o parte bretonul. Oftează când îi cuprind obrazul. Mă împotrivesc dorinţei de a mă apleca şi a o săruta. Dacă cedez, noaptea noastră o să se încingă mult prea devreme, iar eu vreau să o savurez. Vreau să o scot la o întâlnire. Sunt un om egoist. Vreau ca toate capetele să se întoarcă atunci când intru undeva cu ea la braţul meu.

— Doamne, arăţi minunat! şoptesc eu.

— Şi tu arăţi al naibii de sexy.

Face ochii mari în timp ce îşi acoperă gura cu mâinile. Îi iau mâna de pe gură.

— Aşa crezi?

— Nu fi încrezut!

Reacţâa mea este să o trag spre mine şi să simtă cât

sunt de excitat. Clipeşte des, iar eu închid ochii. Cu fruntea lipită de a ei, îmi trec mâinile peste fundul ei. Începe să respire mai greu atunci când o lipesc de mine. Icnetul ei scurt îmi aprinde fiecare părticică a corpului. Dacă nu-mi iau mâinile de pe ea, o s-o facem chiar aici pe podea.

I-am promis o întâlnire.

Mă îndepărtez de ea cu reţinere. Ochii îi strălucesc de dorinţă şi eu intenţionez să-i satisfac toate poftele. O iau de mână şi o conduc afară. Am nevoie de aer proaspăt şi de un loc aglomerat, altfel nu cred că va trece noaptea fără ca eu să o dezbrac sau măcar să-i ridic rochia aia scurtă.

În maşină, îi iau mâna şi o pun pe coapsa mea. Asta e o greşeală. Am un sentiment că întreaga seară va fi o listă lungă de greşeli. De fiecare dată când mă mişc, degetele ei se freacă de mine. Se pare că am o grămadă de motive să mă tot mişc.

Simt cum rămâne blocată atunci când ajungem la barul lui Ralph. Entuziasmul ei din timpul drumului până aici a dispărut. E supărată.

Mă aplec şi o trag spre mine, iar buzele noastre se întâlnesc. Atingerea mea o relaxează. O apropii de mine şi îi cuprind faţa cu mâna.

— Nu este nici pe departe ceea ce te aşteptai?

— Nu, e în regulă.

Se îndepărtează de mine şi îşi netezeşte rochia. În locul zâmbetului de mai devreme văd acum doar indiferenţă.

— Am vrut să te duc la Los Angeles. Sunt nişte petreceri acolo şi sunt sigur că te-ai fi simţit bine, dar nu aş fi fost în stare să-mi iau mâinile de pe tine şi paparazzi te-ar fi asaltat.

Îmi plimb degetele pe corsajul rochiei.

— Am vrut să-ţi ofer toată atenţia mea în seara asta.

Se uită la degetele mele în timp ce îi mângâi sânii.

Mă priveşte lung.

— Nu vreau să te împart cu nimeni, Jojo. Acea zi va veni destul de curând, probabil mai devreme decât ne putem imagina. Vreau doar o noapte în care să te pot îmbrăţişa, să pot dansa cu tine şi să te ating, fără ca oamenii să mă deranjeze.

— Ultima dată când ai fost aici, oamenii făceau poze cu tine, îmi aminteşte ea.

Îmi întorc privirea de la ea şi mă uit la un grup de oameni care intră în barul lui Ralph. Nu m-am aşteptat niciodată ca ea să dorească strălucirea şi farmecul care făceau parte din viaţa mea profesională. Ar fi trebuit să o

întreb ce vrea înainte să o aduc aici. Poate că ar fi trebuit să ştiu că vrea să vadă cum e viaţa celebrităţilor. La naiba, i-am mai refuzat această oportunitate şi până acum, poate că ar trebui s-o implic şi pe ea în totul?

— Josie, pot să-ţi ofer tot ce doreşti, dar nu-ţi pot oferi linişte şi pace tot timpul. Când vine vorba de paparazzi, am fost norocoşi până acum. Ştii că vreau să montez o poartă şi un gard de beton pentru ca locuinţa noastră să fie doar a noastră. Vreau ca Noah să se poată juca afară. Avem nevoie de siguranţă. Nu vreau să renunţ la ceea ce sunt, dar vreau o viaţă liniştită alături de tine. Seara aceasta vreau să o petrec aici, în oraşul nostru natal, deoarece anul viitor s-ar putea să fiu în turneu sau să trebuiască să mergem la o petrecere undeva. Vreau doar o singură noapte.

— Cu care Liam am ieşit în seara aceasta?

Rânjesc. Nu am crezut niciodată că voi auzi întrebarea asta din gura ei.

— Nu ştiam că sunt doi.

— Cu siguranţă sunt doi.

— Hmm... ei bine, cu care dintre ei vrei să ieşi?

Vocea mea este profundă şi periculoasă. O tachinez aşteptând răspunsul, chiar dacă ştiu deja ce o să-mi zică.

— Page, răspunde seducătoare.

— Vrei starul rock, băiatul cel rău?

Dă din cap.

Cine sunt eu să o refuz?

Cobor din maşină şi trântesc uşa. Ezit, uitându-mă la umbra ei pe scaunul din faţă. Liam Page nu ar lăsa niciodată o femeie să urce în maşina lui şi categoric nu i-ar deschide portiera, dar ea e iubirea mea. Mă duc pe partea ei şi îi deschid uşa. Nu mă pot abţine să nu mă holbez la picioarele ei atunci când coboară din maşină, cu mâna ei în a mea. O sărut uşor înainte să o trag după mine în barul lui Ralph.

Localul este foarte aglomerat. Ralph a adus un DJ în noaptea aceasta, sperând să crească profitul. Cu siguranţă a fost o idee bună. Josie şi cu mine mergem prima dată la bar. Eu comand băuturile. Whisky pentru mine şi o porcărie cu aromă de fructe pentru ea. Ralph ne salută şi ne spune că a rezervat o masă pentru noi. Nu pot spune că mi-am dorit-o, dar o accept din moment ce toate locurile sunt ocupate.

În timp ce o conduc pe Josie prin mulţimea de oameni, aceştia îmi strigă numele. Femeile se uită la mine cu dorinţă în ochi şi bărbaţii mă bat pe spate. S-a răspândit

vestea că aici îmi petrec mai nou timpul. Avantajul lui Ralph, dezavantajul meu.

Masa noastră este într-un colţ întunecat, ceea ce îmi place. Josie se aşază prima şi eu o urmez, asigurându-mă că stau cât se poate de aproape de ea. Îmi pun mâna peste umărul ei şi-mi strecor degetele sub partea de sus a rochiei. Îşi ţine mâna pe coapsa mea şi-mi mângâie piciorul. Dacă mai continuă să facă asta, nu vom sta prea mult timp aici.

Se uită la mine, iar în ochi i se citeşte nerăbdarea. Urăsc ceea ce urmează să-i fac, dar ea a vrut-o.

Îmi aplec capul, îi ating bărbia cu nasul până când ajung la ureche. O muşc uşor. Icnetul ei mă îndeamnă să continui. Îi apuc lobul urechii între dinţi. Cu mâna îi mângâi coapsele şi i le îndepărtez uşor.

— Asta faci tu de obicei la o întâlnire? mă întreabă nerăbdătoare.

— Eu nu ies la întâlniri, îi răspund rapid.

— Niciodată? mă întreabă cu voce sacadată.

Înainte să-i răspund, îi sărut faţa până ajung la gura ei.

— Eu doar le-o trag.

Îi pun stăpânire pe buze înainte să-i dau ocazia să spună ceva. Buzele şi limba ei reacţionează imediat la sărutul

meu. Degetele mele îi ating chiloţii. Tanga de mătase. Şi uzi. Îmi retrag mâna şi mă opresc din sărutat.

Nu pot sta aici, cu ea în halul ăsta, dispusă să mă lase să-i fac chestii în văzul lumii. O apuc de mână şi o trag pe ringul de dans. Vreau mai mult, acum că suntem din nou împreună.

— Am făcut ceva greşit? îmi spune la ureche.

Trebuie să ţipe din cauza muzicii.

Scutur din cap.

— Nu ştiu dacă pot să fiu Liam Page în preajma ta. El nu se poartă prea frumos cu femeile.

Îmi răspunde frecându-se de mine, excitându-mă, arătân- du-mi că nu-i pasă. Doamne, o iubesc, dar nu putem continua aşa.

Răsună acum „Purple Rain”. Este piesa pe care am dansat prima dată la balul bobocilor. Este perfectă pentru noi. O încolăcesc cu braţele şi îmi aşez mâinile pe fundul ei. Ea îşi strecoară mâinile în părul meu. Închid ochii şi las muzica să ne conducă. Vreau să ştie ce efect are asupra mea. Trebuie să ştie că o vreau, că trupul meu tânjeşte după ea.

Deschid ochii şi mă uit la femeia care e centrul fanteziilor mele. Cu degetul îmi conturează buzele înainte

să se aplece şi să-mi arate cât de mult mă vrea. Ne sărutăm de parcă am fi nişte adolescenţi excitaţi, la fel ca odinioară, într-un bar plin cu oameni pe care i-am cunoscut cândva.

Capitolul 36
Josie

Vreau să-mi trăiesc viaţa între aceste două braţe. Mă fac să mă simt în siguranţă, iubită, dorită. Mâinile lui nu bâjbâie. Pun stăpânire pe trupul meu şi mi-1 lipesc de al lui. Ne îndreptăm spre ringul de dans, printre trupuri încolăcite şi unduiri obscene. Ochii lui sunt întunecaţi şi seducători. M-am săturat să-l tot fac să se îndoiască de gândurile mele. Jur că va fi al meu.

Melodia se schimbă, dar noi nu ne mişcăm. De parcă DJ-ul ar şti că noi vrem să rămânem unul lângă celălalt. Nu că am fi dispuşi să ne oprim. Eu îmi pun capul pe umărul lui şi ne mişcăm la unison. Nu ştiu cum am putut uita senzaţia aceasta. Obişnuiam să număr zilele până la următorul nostru dans, doar să-l pot ţine din nou în braţe.

Îl sărut de câteva ori pe gât. El mă strânge şi mai tare în braţe, în timp ce îmi dezmiardă urechea. Mâna mea se opreşte pe nasturele de la gulerul cămăşii lui. Mă joc cu nasturele până când reuşesc să îl deschei. Îmi opreşte mâna şi o îndepărtează de cămaşă. Îmi aşază mâna pe pieptul lui, chiar în dreptul inimii, şi mi-o ţine acolo în timp

ce mă sărută delicat.

Se retrage brusc şi priveşte peste umăr. Îşi face apariţia o femeie. Are părul strâns în vârful capului, într-un coc dezordonat prin care vrea să dea de înţeles că ei chiar nu îi pasă. Poartă o rochie roşie atât de strâmtă, încât i se văd sânii. Liam nici măcar nu trebuie să-şi imagineze cum arată complet dezgoliţi. Îşi linge buzele vişinii şi se uită la Liam de parcă urmează să-şi petreacă noaptea împreună.

— Îmi acorzi acest dans? îl întreabă ea cu neruşinare.

Nu vede că are deja o parteneră?

— Sunt cam ocupat.

El se întoarce spre mine. Expresia feţei sale îmi arată că-i pare rău că am fost deranjaţi.

— Ce zici de un autograf sau o poză?

Liam îşi dă ochii peste cap. Se pare că tipa pur şi simplu nu înţelege. Îşi scoate telefonul din decolteul rochiei şi mi-1 dă mie. Eu mă uit la Liam cu sprânceana ridicată. Dacă el crede că eu o să pun mâna pe acel telefon pentru a le face o poză împreună, atunci e ţicnit.

— Fără poze. Nu în seara asta. Am o întâlnire.

— Poate ne vedem mai târziu?

Înainte să pot spune eu ceva, Liam o anunţă că această întâlnire va dura pentru totdeauna.

Ea pare enervată şi se încruntă la mine. Scuze, pişi, e al meu! Dacă voi fi nevoită să port un tricou care să ateste asta, o voi face.

Ea scoate un tub de ruj şi îl roteşte până când apare vârful de un roşu aprins.

— Semnează aici!

Îşi trece degetul peste decolteul generos.

Liam scutură din cap.

— Pe hârtie sau deloc, spune el în timp ce se întoarce spre mine şi mă trage în braţele lui.

Nu mă pot abţine să nu mă uit la ea cu subînţeles şi să-i zâmbesc în timp ce îl apuc de umeri. Ea pur şi simplu stă acolo, cu un picior în faţă, de parcă ar aştepta ocazia perfectă să sară pe bărbatul meu.

Ne aşezăm şi noi la masă pentru câteva momente, înainte ca alte persoane să tot vină şi să-i ceară poze sau autografe. Femeile îi oferă băuturi, dar el le refuză pe toate. Îmi spune că nu acceptă niciodată băuturi din partea străinilor, pentru că aşa s-a ales Harrison cu Quinn. A întâlnit o femeie în culise şi s-a trezit în apartamentul ei. După nouă luni, i l-a adus pe Quinn. Nu pot să concep ideea de a-1 abandona pe Noah. El e viaţa mea şi mulţi ani a fost singura amintire a relaţiei mele cu Liam.

Liam mă conduce înapoi pe ringul de dans. I-a cerut DJ-ului să pună câteva melodii mai speciale, majoritatea ale lui. Sunt cântece pe care eu le ştiu pe de rost, fiindcă sunt despre mine, despre dragostea noastră sau despre ce vrea el să-mi facă.

Când ceasul arată ora douăsprezece, îşi lipeşte buzele de ale mele şi mă sărută apăsat şi încrezător, de parcă ar fi aşteptat acest moment dintotdeauna. Eu sigur asta simt.

— Eşti pregătită să plecăm de aici? mă întreabă în timp ce mă sărută.

Nu aşteaptă un răspuns din partea mea. Mă trage prin mulţimea care aplaudă. Când ieşim afară din bar, ne grăbim să ajungem la maşină. Mă lipeşte cu spatele de ea, mă ridică, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul lui. Simt cum bâjbâie în căutarea uşii. În momentul în care mă aşază pe scaun, simt răceala tapiseriei din piele.

— Nu-ţi uita ideea!

Liam urcă în maşină şi porneşte motorul. Îmi ia mâna şi mi-o pune pe erecţia lui, gemând în momentul în care i-o strâng uşor. Iese din parcare împrăştiind pietrişul în urma maşinii şi conduce spre casă cât poate de repede.

Emoţiile mele ajung la cote maxime atunci când tragem maşina pe alee. Nu mi-am mişcat mâna, dar tot mă simt

de parcă urmează s-o facem din nou pentru prima dată. Doar că de data asta suntem în casa lui, nu într-un hotel. Ies singură din maşină şi îl aştept pe verandă. Intrăm în casa întunecată ţinându-ne de mână. Doar luminile în formă de lumânare de pe pervazurile geamurilor ne luminează calea prin întuneric.

El se apleacă şi mă ridică în braţe. Urcă scările încet, în timp ce mă fixează cu ochii lui pătrunzători. Pot vedea dorinţa din ei, o simt în atingerea lui. Se împinge în uşa dormitorului ca să o deschidă, după care o trânteşte cu piciorul în urma noastră.

Mă aşază pe patul lui şi îmi dă la o parte şuviţele de păr de pe umăr. Îngenunchează lângă mine şi îşi plimbă mâinile peste picioarele mele, iar asta îmi dă fiori. Îmi ridică pe rând picioarele şi-mi scoate pantofii. Degetele lui îmi ating pielea până când ajung la poala rochiei. Mă ridic în picioare, iar asta îl obligă să se dea puţin în spate.

Îmi întind mâinile spre pieptul lui, apoi degetele mele se luptă cu nasturii. Sunt foarte nerăbdătoare să-i văd din nou pectoralii, fiindcă le-am dus dorul atâţia ani. Închid ochii în momentul în care desfac ultimul nasture, în timp ce îi scot cămaşa. Încep să-l mângâi, să-i simt muşchii abdomenului bine conturat, iar degetele mele să-i

memoreze fiecare părticică a corpului. Mâinile lui mă opresc atunci când ajung în zona pieptului.

— Deschide ochii.

După ce îi deschid, îmi eliberează mâinile. A vrut să-mi vadă privirea în momentul în care descopăr ce are ascuns. Pe pectoralul stâng observ un desen ciudat. E de un negru intens. Degetele mele conturează marginile şi urmează labirintul.

— Ce-i ăsta?

— E un model tribal, îmi răspunde fără ezitare. Începe de aici, spune în timp ce îmi plimbă degetele peste tatuaj.

Fac cum zice el, în timp ce creierul îmi spune ceea ce inima ştie deja.

— Scrie...

— Scrie Jojo.

Sărut locul unde este scris numele meu. El mă trage de şolduri. Îl pot simţi cât este de excitat. Aşa a fost toată noaptea, dar a aşteptat răbdător să ajungem acasă, să putem fi în sfârşit împreună.

Liam mă întoarce cu spatele spre el şi îşi trece braţul în jurul taliei mele. Simt cum îşi freacă penisul de mine. Nu pot să mă abţin şi să nu-i răspund. Îmi desprinde rochia de pe umăr şi mă sărută. Îmi înclin capul şi mi-1 aşez pe

umărul lui, în timp ce el îmi mângâie sânii. Întind o mână la spate şi o trec prin părul lui, în timp ce el îmi lasă o cărare de sărutări de-a lungul spatelui. Apoi îmi scoate rochia. Rămân doar în chiloţii tanga. Simt cum încearcă să mi-i tragă jos cu dinţii. Mă întorc spre el. Trebuie să-l văd şi să-l atiijg.

Mă ia în braţe şi mă aşază pe pat, apoi se urcă pe mine. Îmi arcuiesc spatele ca să-i simt pielea lipită de a mea. Îmi bag degetele în părul lui. Mă priveşte şi respiră greu. Intensitatea privirii lui îmi furnică tot trupul.

Se lasă pe spate în timp ce se dezbracă. Eu mă ridic în capul oaselor şi îi mângâi pieptul şi abdomenul. Îmi cobor mâna şi simt cât este de excitat. Când îl ating, geme şi îşi dă ochii peste cap. Mă lipeşte de saltea şi se urcă iar pe mine. Îl prind de umeri cu braţele şi îl îndemn s-o facă. Mă bucur să-i simt din nou greutatea şi căldura trupului.

— Te iubesc, Jojo, spune în timp ce mă sărută.

Îmi ridică mâinile deasupra capului, se apleacă şi frunţile noastre se ating. Abia pot să respir când corpul meu îşi aminteşte mişcările lui, felul în care îşi împreunează trupul cu al meu. Strig de plăcere în timp ce îl strâng de mâini. Am picioarele încolăcite pe şoldurile lui, şi ne mişcăm căutând cea mai bună poziţie.

Gem în timp ce-şi încordează şoldurile şi mă pătrunde tot mai adânc. Nu mă satur să-l privesc în timp ce se uită la mine, în timp ce ne amintim cât de bine ne simţim împreună. Când îmi eliberează mâinile, se mişcă tot repede, facându-mă să simt tot mai intens plăcerea.

Liam se aşază apoi în genunchi şi-mi ridică picioarele pe umerii lui.

— Trebuie să te privesc, spune fără suflu.

Îl prind de braţe, continuând să ne mişcăm la unison. Îmi lasă apoi picioarele jos, începe să mă sărute lacom, în timp ce mişcările lui devin tot mai intense.

— Liam, vreau mai mult!

Îmi cunoaşte trupul, aşa că ştie exact momentul în care se apropie orgasmul. Îmi încleştez picioarele şi îmi înfig unghiile în el, în timp ce îmi ridic şoldurile să-i simt ultimele penetrări.

Se opreşte şi se lasă pe mine. Stau nemişcată, cu muşchii slăbiţi şi obosiţi, dar pe deplin satisfăcută şi pregătită s-o luăm de la capăt. Îi masez spatele, iar asta îl face să tremure. Îi sărut gâtul, obrajii şi în cele din urmă buzele.

— Te iubesc, Liam! Te iubesc atât de mult!

El mă priveşte şi zâmbeşte. Se sprijină într-un cot, dar

nu se mişcă din locul în care s-a cuibărit, între picioarele mele. Din partea mea, poate să rămână acolo pentru totdeauna. Îmi dă la o parte părul transpirat de pe faţă şi mă sărută pe nas.

— Te muţi cu mine? Dacă tu şi Noah vă mutaţi aici, vom fi o familie. Vreau ca asta să fie casa ta. Vreau să facem lucruri obişnuite împreună, cum ar fi să mergem la cumpărături sau să luăm prânzul în pauza de la serviciu.

— Asta sună ca visul american.

— Nu, iubirea mea, ăsta e propriul nostru vis. Dacă vrei, pot să ţi-1 îndeplinesc.

— Vreau.

Zâmbetul lui Liam luminează camera întunecată. Ne mai sărutăm puţin înainte să mă tragă deasupra lui.

Capitolul 37
Liam

— Fiule, vino jos!

În ultimul timp, îmi dau automat ochii peste cap. Atunci când vorbeşte cu mine. Nu credeam vreodată că am să mă strâmb când aud vocea tatălui meu, dar o fac. Cu cât mă apropii de ziua absolvirii, cu atât devine el mai nesuferit.

Neînţelegerile au început în ziua în care am invitat-o pe Josie la bal. Atunci, părinţii mei mi-au explicat cum stă treaba cu standardele sociale. Pe scurt, Josie nu e destul de sofisticată încât să fie văzută împreună cu un Westbury.

Pentru prima dată, mi-am văzut părinţii cu alţi ochi. Mi-a fost ruşine că sunt fiul lor. Nu am fost capabil să înţeleg cum au putut să spună lucruri atât de urâte despre o persoană pe care nici măcar nu o cunoşteau. In noaptea balului, am ieşit din casă într-un smoching fără să-mi iau rămas-bun şi fără să-i dau ocazia mamei să-mi facă o poză. Nu aveam de gând să-i las să-mi impună cu cine să ies sau pe cine să iubesc.

— Te sun eu înapoi, îi spun lui Josie.

Ea nu mai vine aici. A renunţat să mai facă asta cu mult timp în urmă. S-a oferit să se despartă de mine pentru ca viaţa să-mi fie mai uşoară. I-am spus că nu am de gând să-i las pe Sterling şi Bianca Westbury să o gonească.

Josie e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Ea mă înţelege.

Îmi arunc telefonul pe pat şi oftez. Număr zilele până când o să plec de aici. Mason şi cu mine le ducem pe fete cu cortul timp de o săptămână înainte să plecăm la facultate. Mai trebuie să strig o singură dată „ura!”, apoi pot petrece o săptămână liniştită alături de Josie. Fără părinţi enervanţi care ne tot dau târcoale.

Când cobor scările, sunt întâmpinat de privirea ameninţătoare a tatălui meu. Sigur pune el ceva la cale. Mă bate pe umăr şi mă conduce în sufragerie. Acolo, aşezată pe canapea cu picioarele încrucişate, efata prietenului său de la golf, Sasha.

Eu mormăi ceva şi îmi frec faţa cu mâinile. Din această poziţie, aş putea să-i trag un cot în stomac tatălui meu apoi să fug dar Sasha m-a văzut deja şi s-a ridicat. Se îndreaptă spre mine cu mâna întinsă, de parcă ar trebui să i-o sărut. De parcă ar trebui să-i mulţumesc că a venit acasă la mine. Nu, mersi.

— Liam, mă bucur atât de mult să te văd!

Vocea ei e smiorcăită, foarte nazală. N-q suport. Eu mă strâmb, dar asta o face să zâmbească şi mai mult. Are dinţii incredibil de albi. Ar putea să lumineze o stradă întreagă pe timpul nopţii.

— Sasha, îi spun cu o voce total lipsită de interes.

— Ei bine, m-am gândit că voi doi ne-aţi putea însoţi în seara asta, spune Sterling.

Încă o dată îmi dau ochii peste cap, iar Sasha observă.

— Sau am putea să rămânem aici, propune ea.

Mă şochează ideea de a-mi petrece timpul cu ea.

— Am ceva de făcut.

— O, pe mine nu mă deranjează să ies cu tine şi cu prietenii tăi.

Începe să râdă în timp ce mâna ei îmi atinge braţul. Eu mă dau la o parte, ofensat de atingerea ei.

Aş vrea să o anunţ că nu-mi amintesc s-o fi invitat şi pe ea.

— Sunt sigur că nu, dar pe iubita mea o deranjează, spun eu doar ca să-l aţâţ pe Sterling.

El încremeneşte, iar mie îmi vine să râd. Nu i-a ieşit combinarea, iar asta înseamnă că prietenul lui se va enerva.

— Scuză-ne o clipă, Sasha.

Tata mă apucă de braţ şi mă trage în camera alăturată. Sunt pe cale să primesc o muştruluială şi s-ar putea chiar să-mi placă.

— Liam, a venit vremea să-ţi priveşti viitorul. Vei pleca la facultate, iar Sasha e femeia perfectă pe care s-o ai la braţ, mai ales când NFL-ul e cu ochii pe tine. Trebuie să le arăţi tot potenţialul tău, cel pe care Sasha îl completează. Nu poţi să-i permiţi unei uşuratice de la periferia oraşului să te agaţe doar ca să beneficieze de suport financiar.

Cuvintele lui îmi hrănesc mânia.

— Nu ştii nimic despre Josie sau despre familia ei.

Arăt spre el şi îl împung cu degetul în piept.

— Nu faci altceva decât să stai pe fundul tău pompos şi să desconsideri oamenii care nu sunt membrii clubului tău idiot. Eu o iubesc şi am de gând să mă însor cu ea, fie că-ţi place sau nu. Dacă vrei un accesoriu de braţ, de ce nu ieşi tu cu Sasha? Oricum, probabil că deja e în căutarea unui sponsor potent financiar.

— Unde pleci? mă întreabă în timp ce mă îndepărtez.

— Ies cu prietenii mei. E ziua lui Mason, aşa că va trebui să te ocupi tu de Sasha. Doar să nu vă prindă mama.

Trântesc uşa şi nu îi dau ocazia să-mi mai spună ceva.

Scutur din cap ca să scap de acea amintire. L-am urât foarte mulţi ani pe tatăl meu pentru felul în care s-a purtat cu Josie. Chiar dacă mama mai trece pe aici să-l vadă pe Noah, eu refuz să intru în casa lor. Ea chiar se străduieşte, recunosc asta, dar el... nici vorbă. Dacă nu a putut să o accepte atunci pe Josie ca parte din viaţa mea, să fiu al dracului dacă o să-i permit să se apropie de fiul meu.

S-au schimbat atât de multe lucruri în ultimele patru luni. Josie şi Noah s-au mutat în casa mea, casa noastră, chiar după Anul Nou. Harrison şi Quinn s-au mutat în Beaumont, iar acum locuiesc în casa lui Josie. Ştiam că aşa se va întâmpla. Totul are sens. Acum locuieşte în cartierul lui Katelyn, iar dacă treci pe lângă casa ei sâmbăta, îi poţi vedea braţele tatuate cum îi tund gazonul.

În seara aceasta sărbătorim ziua lui Mason. Au trecut şapte luni de când a plecat dintre noi şi fiecare ne-am văzut de vieţile noastre în moduri diferite. Am ţinut concertul caritabil pentru Katelyn şi fetele ei la barul lui Ralph, care a devenit punct de atracţie, şi am adunat ceva bani. Eu am angajat-o pe Katelyn să-mi fie impresar şi i-am oferit posibilitatea să lucreze de acasă, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să lucreze de acasă de la mine în fiecare zi. De îndată ce se termină anul şcolar şi începe

vacanţa de vară, noi vom pleca în turneu. Trei membri ai trupei, două femei autoritare şi patru copii vor pleca în turneu timp de trei luni. Viaţa într-o trupă va fi diferită acum.

O aştept pe Josie până e gata de plecare. Camioneta mea, un Chevrolet 1965 abia cumpărat, e folosită doar pentru petrecerile cu băutură la turnul de apă. Când i-am spus lui Josie ce am cumpărat, m-a plesnit peste braţ şi mi-a spus să mă maturizez, dar ea e cea care propune să ne petrecem noaptea la turnul de apă de fiecare dată când trebuie să conştientizăm ce se întâmplă în realitate.

Eu duc un răcitor plin cu bere în spatele camionetei. Josie va fi şoferiţa noastră în această seară, iar pentru asta îi sunt recunoscător. Vreau ca în seara asta să ne distrăm şi Katelyn să se simtă cât se poate de bine. Josie iese din casă cu braţele pline de mâncare. Fug să o ajut şi o pup pe obraz. Am comandat mâncarea pentru că nu am vrut să-şi facă griji în legătură cu asta Josie sau Katelyn. După ce pun totul în spatele camionetei, mă întorc şi o privesc pe Josie. O studiez atent. Poartă blugi strâmţi şi cizmele ei roşii de cowboy. Maioul foarte mulat, cu inscripţia „îl iubesc pe rockerul meu”, îi vine perfect. Se îmbracă aşa ca să mă incite.

Mă duc lângă ea şi o iau în braţe, apoi o las pe spate şi îi atac gâtul. Ea chicoteşte şi încearcă să mă împingă cu capul. Într-un final se dă bătută, ştiind că am câştigat.

O las jos.

— Eşti pregătită? o întreb eu.

Ea dă din cap şi îşi împleteşte degetele cu ale mele. Urcă în camionetă pe portiera şoferului, după care se aşază pe mijlocul banchetei. Exact ca în timpul liceului.

Când ajungem la turnul de apă, observăm că au venit şi alţi oameni. Katelyn m-a surprins atunci când mi-a spus că vrea să invite foşti colegi de liceu, dar am acceptat. Josie şi cu mine coborâm din camionetă ţinându-ne de mână. Eu las în jos clapa şi o ajut să pregătească totul. Harrison vine să ne salute înainte să fure o bere din răcitor.

— Eu mă duc sus, bine?

O sărut pe obraz şi iau câteva beri. Camioneta lui Mason e aliniată perfect pentru torpilele noastre din sticle de bere. Harrison mă urmează sus pe scară. Majoritatea tipilor care au venit la turnul de apă deja îl cunosc pe Harrison, dar fac totuşi o scurtă prezentare.

Deschidem fiecare prima bere şi o dăm pe gât. Numărăm până la trei, apoi le aruncăm jos. Când auzim cum se spulberă sticlele, toţi strigăm numele lui Mason.

Femeile încep să aplaude şi porneşte muzica.

Începem petrecerea în stilul lui Mason.

Pe măsură ce trece timpul, unele poveşti sunt spuse şi iar spuse. Amiciţia care ne-a unit în timpul liceului a revenit. Eu nu mai sunt considerat nemernicul care i-a abandonat pe toţi, iar Harrison se integrează între noi. Trăiesc viaţa la maxim şi nu aş putea fi mai fericit.

Mă uit la Harrison când îl aud oftând profund.

— Ce-ai păţit?

— Nimic, răspunde el.

Îi urmăresc privirea şi o văd pe Katelyn vorbind cu Bill Rogers, un tocilar care a devenit milionar pentru că a creat o aplicaţie pe care o adoră toată lumea.

Îmi duc sticla de bere la buze şi îl privesc din nou pe Harrison. Pare trist. Ştiu că o place, dar se teme să nu fie respins.

— Ai răbdare cu Katelyn, omule. Fii alături de ea şi nu o forţa. Ea şi Mason au fost împreună mult timp, dar ştiu că te-a remarcat. Am auzit-o când vorbea cu Josie despre tine. Tu doar profită de ocazie atunci când se iveşte.

Harrison începe să râdă.

— Tu vorbeşti...

— Ce vrei să spui?

— Tu compui cântec după cântec despre dragostea ta imensă pentru femeia aia.

Arată spre Josie, care vorbeşte acum cu Jenna.

— Trăiţi împreună, aveţi un fiu, şi totuşi nu te văd cerând-o în căsătorie.

Mă uit de la Josie la el şi tot aşa.

— Ai dreptate!

Mă ridic în picioare, mă ţin de balustradă, îmi bag degetele în gură şi fluier cât pot de tare până atrag atenţia tuturor.

— Hei, Josie!

— Ce vrei, Westbury? îmi strigă ea înapoi.

Ador să văd că unele lucruri nu s-au schimbat.

— Vrei să te măriţi cu mine?

Cineva opreşte muzica şi se lasă tăcerea peste teren. Josie se apropie de turnul de apă şi îşi pune mâinile în şolduri.

— Dacă vrei să mă ceri, ar fi bine s-o faci cum se cuvine.

— Da, don'şoară.

Dau pe gât berea şi arunc sticla spre camionetă, apoi mă îndrept către scară. Mă dau jos cu atenţie. Când ating pământul cu picioarele, mă caut prin buzunare după inelul pe care îl ţin acolo de câteva săptămâni şi îl scot. Îl ţin în

palmă. Am tot aşteptat momentul potrivit. Se pare că a sosit.

Mă îndrept spre ea cu paşi mari ca să ajung mai repede. Încă are mâinile în şolduri şi face ochii mari. Nu se aştepta la asta.

Îngenunchez în faţa ei. Ea îşi duce mâna la gură, iar cei din spatele nostru rămân fără răsuflare.

— Josie Preston, te-am iubit de la vârsta de şaisprezece ani. Ştiu că am dat-o rău în bară, dar promit să mă revanşez faţă de tine în fiecare zi. Vrei să-mi faci extraordinara onoare de a-mi purta inelul, de a-mi lua numele şi de a-mi deveni soţie, nu doar parteneră de viaţă?

Josie dă din cap. Are lacrimi în ochi, iar eu vreau să mă ridic şi să le sărut până dispar cu totul.

— Da, Liam. M-aş căsători cu tine de un milion de ori.

Îi iau mâna şi îi pun inelul pe deget, apoi îi sărut degetul înainte să încep să o sărut pe ea. Lumea din spatele nostru aplaudă şi ovaţionează.

— Te iubesc, Jojo! Te voi iubi mereu!